

העונולים הזה

גנוראלים

בפולטיקה

מי שולט

באערכת

הבטחון?

*

האם הצבא

חופשי

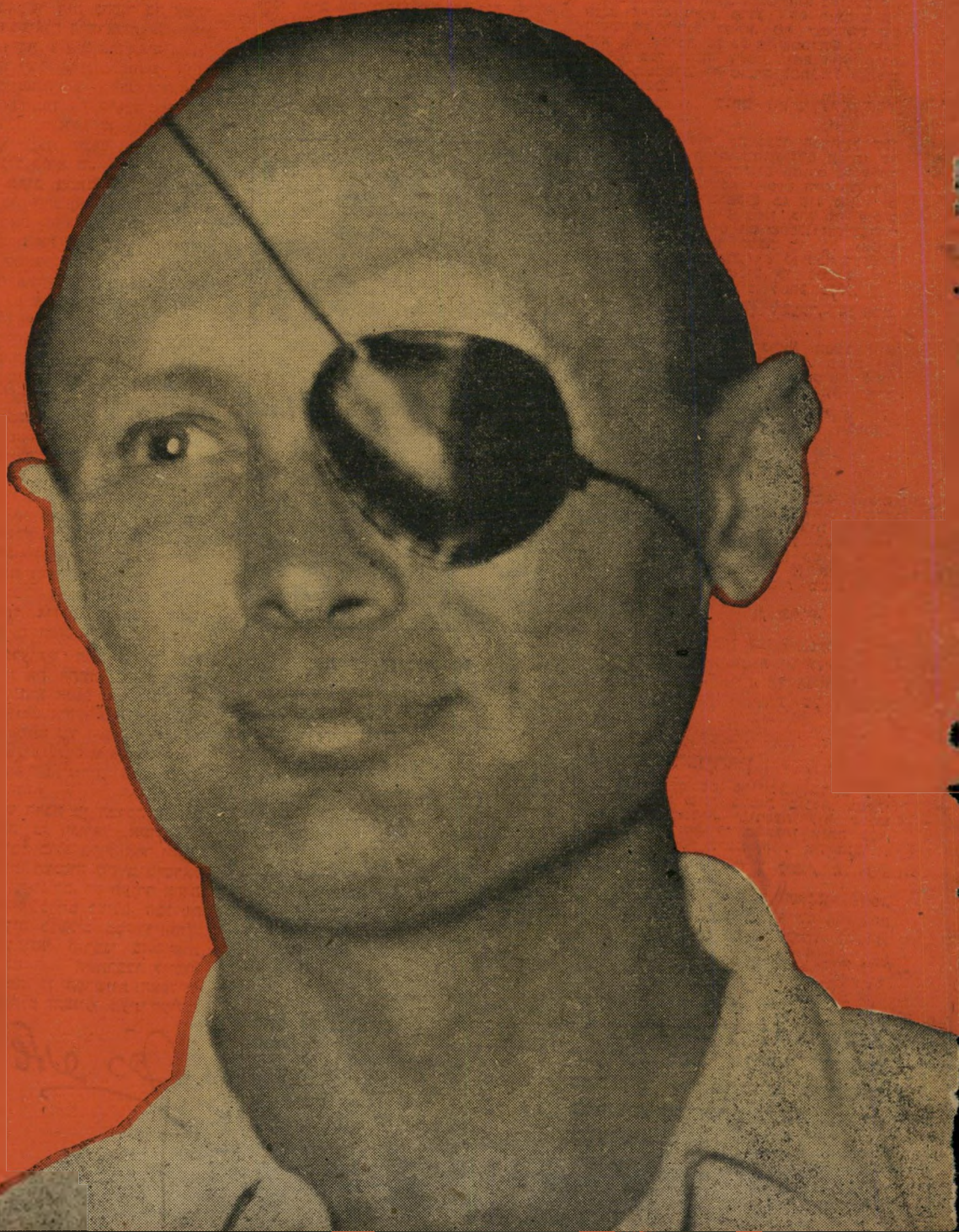
מאכלגתיות?

*

מדוע אין

משה דיין

כושט את מדיו?

כח מעורר ודמיון. הגענו למצב בו הציונות זקוקה ממש לאנטישמיות אקטיבית כדי לשכנע את יהדות העולם שהחיים במולדת טובים, יקרים ובטוחים מן החיים בחסות התוצאה: להגן וליצור, העלאת נירה והכר תירות כדוגמת מדינת ישראל הצליחה להגיע מאז קיומה למצב של ברירות מולטיות, מוטות שהפך לעצמנו נרוש כמעט כמו הציונות. הרעיון שעלה בסופו, ואשר כרו צוני להביאו בפנינו הוא: מדוע לא תעורר ממשלת ישראל הקמת ממשלות-סניף בכל אותן מדינות, שהקיוצו היהודי בהן הוא בעל חשיבות מספרית במשקל כלשהו מעין אונגרות וברובינאנים.

שיטה זו, במידה ותצלח, תוסיף לנו קולות בארץ, תרים את קרנה של מדינת ישראל ותוציאנו מן הברירות הפוליטית. יוצאה מידת חשובה ביותר: נמללת הווקן מן הטענה הרווחת בעולם הערבי, כאילו שואפת ישראל להתרחק על חשבון שכנותיה. לאלה אשר יתקוממו נגד המובא לעיל יספור רה עמי טענה אחת: נניח אמילו בכל העסק לא ידפוס, לפחות יעורר הרבה את רעת הקהל היהודית לאהדת מדינת ישראל הליברלית. מאידך יקום גם גל הרש של אנטישמיות, וכל היהודים יקומו כאיש אחד ויעלו ארצה, כבשירות. הבה לבנים עזה בפניהם.

ה. בנארי, פארי, צרפת

הדבר הכולל ביותר לעין באימפליה הוא הפירוקות המצריות: סילום למצרים, מאור גנים ופרטים. הפנות מצרים, בחניות מוכרים בולים חדשים של דגים, וכאנר זאת אין אף מלה על ישראל. דוקא לאחר כל הנאומים הדיפלומטיים של שבעון פרס, זה מפליא אם אין הקצוב לקצת פרסומים בארץ היתית בענין השינוי את המספר הרוש על ידי קיצוץ בכספיות המנוכה בין ממשלת ישראל והנהגת המור הנקרא סוכנות יהודית. מסתובבים כאן שליחים של גוף זה באפס מעשה ומבזבזים את כספיהם. הדבר המאחד את כולם הוא המסמך המפי לנתן: ארץ המוצא — מולין.

יורם דלמר, מילאנו, איטליה

הספורט והכלל

כתבותיכם על הרקבון בכדורגל באו בעיתון אולם אינני מבין מדוע אתם דוחקים על הנעשה בכדורגל דווקא. אם שמתרחש שם הוא מיניאטורה של כל מה שמתרחש במדינה כולה, בכל שטח ובשטח. ואם זה קורה בשאר השטחים, הוא מוכרח להתנהג ולהגיב גם לכפורם.

מנחם ליפוביץ, תל-אביב

בכדורגל שחלה את נעליו הכדורגל שלו מזה שנים על הקיר, נחונת לכם תודתי על שיוצאתם נגד נגע העסקנים ההורס כל חלקה טובה בכדורגל הישראלי. פעם היה הכדורגל ספורט טהור, שהעוסקים בו היו מאושרים כשיתנו להם להופיע בפני קהל או לנסוע לחוץ-לארץ. העסקנים הם שהפכו את הכדורגל ללביזום והביאו למצב בו כל ואסוס המתחיל לשחק כדורגל, יש לו כבד דרישות כספיות. ואם לא פתנים לו נעליים ותלי בושת, הוא לא מתחיל לשחק בכלל.

כדורגלן לשעבר, תל-אביב

הדרך היחידה להכרזת המצב היא שביטוי אהורי ספורט הכדורגל. משוט יש להפסיק ללכת למשחקים. ואז נראה כיצד יחלצו אותם עסקננים מן המצב. זוהי הדרך היחידה להכרזת אותם מהכדורגל.

צבי מורח, תל-אביב

סוכנות לא שד הסוכנות

נכחו להעיר את תשומת ליבכם לטעות יסודית שנפלה במדור עתונות (העולם הזה 1081). סמ"א הינה חברה עובדת העומדת ברישית עצמה ואינה שייכת לשום גוף פרטי או צבורי. מילא אין סמ"א שייכת גם לסוכנות היהודית, כמו כן אין סמ"א מסבבלת הנמולים או הקצבות משום גורם צבורי או פרטי.

א. שורף, תל-אביב

העולם הזה לא התכוון לפגוע במנהל סמ"א או בסוכנותו, חברת מניות ישראלית שאינה שייכת לסוכנות היהודית, אך הניזונה מידו עות יס"א, סוכנות הידעות של הסוכנות היהודית.

יפהפית-עורכיהדין

בכתבה על מיפוט פרישמן, (העולם הזה 1082), נתחלה עיני ברסות מוכרה. כוונתי ליפיהיה הבלגדית, היושבת ליד שולחו עורכיהדין. דומה לי שראיתי אותה כבר, אולי העזרו לי לרענו קצת את הזכרון ברון ליבני, תל-אביב

ברצון רב, הבגודנית אינה אלא איגנה פו, מי שהיתה מלכת המכביה, החזיית המצולמת ביותר בחיל הימ, וכיום פקידה במשרדו של עורך-הדין חוסר-יישי. ליתר ריענון, ראה תמונה.

הקירא שחתם על מכתב ששלה

למערכת לפני שלושה שבועות בחתימת X מתבקש להתקשר בדחיפות עם הכתב מנשה כרדיין במערכת.

חזון העצמות

הקרישתם את תמונת הישע (העולם הזה 1082) לזאב ז'בוטינסקי, תמתי מדוע לא הדרשתם לו מאמר כמי שהקרישתם ל"ר אלזוורוב. האמנם תרם חיים אלזוורוב לתקומת ישראל יותר מאשר תרם זאב ז'בוטינסקי? כלום תלמידיו של אלזוורוב עונו, הוכזרו והוגלו לארץ רחוקה? שניהם היו אמנם ציונים גדולים; האחד נרצה על שפת יפה של תל-אביב והשני מת בהתקפת-לב בארץ זרה, בגלל סרוב השלטון הזר להיר תיר לו להיכנס לארץ. האם אינכם נורסים כי לבקש מהאיש שבינה את ז'בוטינסקי בשם היטלר, להרשות את העברת עצמותיו לארץ, כמותו בחילוף זכרון?

יואל דרויש, כפר-איתא

האם אתם סבורים שהעלאת עצמות ז'בוטינסקי היא באמת כיום בעית הבעיות של הימדי?

צילה לויך, תל-אביב

עוקצנים והמוזים

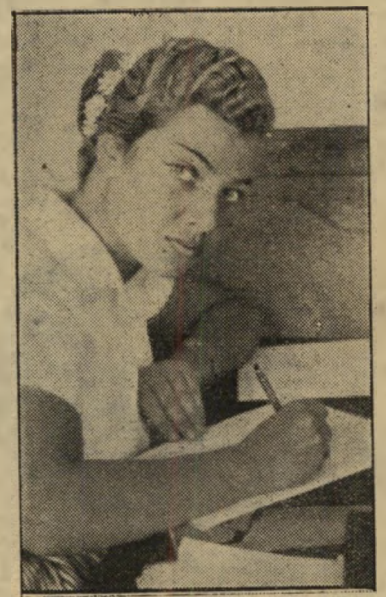
הכל שלא כיסיתם את המאורע הנדור והנריר, כאשר פר אבא חושי מסר ליום אחד את השלטון בעירו לילדים. הרבר מור, לאור המסוק הרב שאתם מקדישים לנסיון דומה של מר בוגוריון, ההבדל היסודי הוא שבעוד שמר חושי מסר את השלטון בחיפה לילדים רק ליום אחד, הרי מר בוגוריון מתכנן את מסירת השלטון במדינה לקבוצה של עבריים עוקצנים וחמור דים למשך דור שלם. מי למד סמי? בנימין גולדמן, חיפה

מכתב זה מופנה לאבא חושי, ראש עיריית חיפה, אחרי ששמעתי את קולו של הנער נדעון, מחלימו במשרה הרמה, ששורר מעל גבי קול ישראל. דבריו וסברותיו שופטי החכמה של הנער נדעון, על החזקת סמ"א טאים. על מה שהולך לבנון ועל מורעות הפולנוע הביאוני למסקנה שדור המחר של מפא"י סובלג כבר עכשיו להחזיק את הנה השלטון בידו, אם לא ננתי שנים אבותיהם בעצירתם השתנו לאותה רמה אינטלקטור אצית.

משה נטף, תל-אביב

גבול הסמוכות

לפני ימים אחרים פורסמה בעתונת ידיעה, כאילו נשיא ביה"מספס העליון שיגר סכ"ב לב למנהל בתי-המשפט, ובו קראו להביא לירידת שופטי המדינה את עינו יחס היוספים לעובדים סוציאליים. הנשיא ה' מיומר מצא לנכון לעיין, שיאן הוא מתערב בהרשעות וזיוכיים אלא שעל השופטים להקפיד בכבודם של עובדים סוציאליים, ואם

פקידה אילנה פו

יש לשופטים דברו ביקורת עליהם, עליהם להעלות רברו ביקורת אלה במכתבים פרי טיים למסודות הנדונים, נראה לי כי מכתב זה ראוי למחאה החריפה ביותר.

חוק השופטים סובב במפורש כי אין על השופט מרות בעניני שיפוט, וזלת מרותו של החוק, ובתהליך השיפוט כלולה לא רק שאלת ההרשעה או הדיכוי, אלא גם הנמטת פסקיהדין. במדינת ישראל בוסלה, לא במקרה, משרת זקן השופטים על כל המטי כוונת המצורפות אליה, ולכן מר אולשן אינו ראש שופטי המדינה, אלא נשיא בית-המשפט העליון ואין בינו להיתר השופטים כל יחסי מרות המרשים לו להפנות הזורים מנהליים מהסנו האמור, המתיחסים לתהליך השיפוט. יש לקוות כי שופטי ביה"הדין העליון, אשר ידעו לא אחת להעמיד עובדי צבור במקומם עת ניסו להרוג מסמכותיהם, יעזרו להסביר לנשיאים הנכבד את גבול מסמכותיהם.

שמואל מינצר, עפולה

ישראל והתפוצות

קראתי את סיכום דבריו של משה דיין (העולם הזה 1081). אני עוקב אחרי כל ההתפתחויות הפוליטיות בארץ. נמאס לי, אני חוזר הקיין ארצה לאחר שלוש שנות לימוד וגיבוש האומי בארצו. יש לי מה להיאוריה הציונית הנכבדת היא חכרת

Advertisement for 'העולם הזה' (The World) magazine. It features a lion logo with the text 'בלי משוא פנים' (Without partiality). The ad lists the editor-in-chief (עורך הראשי: אורי אבנרי), the publisher (ראש המערכת: שלום כהן), and the circulation (עורך משנה: רוב איתן). It also includes contact information for subscriptions and advertising.

העתון הנקרא ביותר במדינה

הדבר הבלתי-ניעם בפרשה זו הוא שאבנרי הוא פצוע קשה ממלחמת 1948. בעוד שמשרי דר'החצר מוסינרון גורש בגלל פחדנותו ב'בושת-פנים מאותה חטיבה בה שרת אבנרי, קורא מתושבי נהריה, המעיד על עצמו שמעולם לא כתב עדיין מכתב לעתונות, טען כי המצב המדיני הפנימי בישראל חמור יותר מכפי שתואר במאמר. לדעתו, השאיפות הפוליטיות של בן-גוריון משתקפות בתוכנית בילטמור המפורסמת משנת 1946 (בה דרש ביגוי הקמת מדינה יהודית בכל ארץ-ישראל).

המאמר מוציא טוף טוף את הדיון בבעי יות ישראל מתוך האווירה של גבאי בית-הכנסת והביאו לאויר העולם הלא-ישראלי והלא-יהודי, שיבח קורא זה. הרברט פראד מירושלים לעומת זאת, טוען כי הכתבה נקראה כמו רומאן-בלשים מרתק, מבלי שאפשר היה להכיר בה אפילו קטע אחד של המציאות הישראלית. בבטחון סהרורי לקט המחבר יצורים המרפיים בסוגי הוירה המדינית כנה ארצנו, ומציג אותם לקורא התמים כמנהגיים מייצגים. מפליא אותי שלא לכד ברשתו את ההולנדי אבלינג, שרצה ללכת ברגל, מישראל לקאהיר, יחד עם אשתו ובתו, כדי ליצור שלום בין בן-גוריון ונאצר. ליגלגל קורא זה.

בסגנון אחר כתוב מכתבו של דני לויך. "אני סבור כי ההשוואה בין בן-גוריון ואבנרי מזמה את הבעיה". סבר, הרבה יותר קולע להשוות את אורי אבנרי עם משה דיין, הרמטכיל של שבער. הם אינם רק הנציגים הבולטים ביותר של הדור הישראלי הצעיר, אלא מאפיינים גם את שתי הדרכים הפתוחות בני דור זה.

שניהם לוחמי-חזית. שניהם נפצעו בקרב. לשניהם אוהדים רבים. אולם דיין הוא הנציג הטיפוסי של אידאולוגיה קולוניסטית. הוא סמל המלחמה בערבים. הוא משוכנע כי לעולם לא יתכן שלום אמיתי בין שני העמים. הוא איש מעשה, הדוחה מעליו מחשבות מופשטות, ואינו מייצג מדיניות טווח-ארוך. לעומת זאת, אבנרי הוא הנציג הטיפוסי של החוגים הצעירים המבקשים פתרון סופי, והמאמינים כי השקפת-עולם חדשה היא תנאי מוקדם למדיניות חדשה. הם רואים את העתיד באסיה, מרגשים קירבה לתנועות השיחור הערביות ומאמינים כי אומה "עב-רית" חדשה תוכל למלא תפקיד מרכזי בפדרציה "שמית" גדולה. זיקתם ליהדות העולם דומה לזיקת האוסטרלים לבריטניה.

מתוך יותר בדיעותיו הוא מרכזי פרל מירושלים, הדוחה את ההנחה כי בן-גוריון הוא שונא-ערבים. הוא אמנם איש לוחם, אך לא תוקפני. בתקופה אחרת היה אולי מש' תול לרכוש את אמונם של הערבים בישראל ובחוק-לארץ, הנושאים בלבם שנאה כה בלתי-פשרנית, שנאה אשר בן-גוריון אינו מסוגל לדעתו לרדוס אותה.

אני סבור כי יש הרבה מן הכרכה בויכוח בינלאומי, המראה כי ישראל אינה גוף סטאליטארי, המדבר כולו בקול אחד ויחיד, כמו ברית-המוצעות. העובדה שקיים בישראל ויכוח רעיוני עקרוני ונוקב, רק תעורר אהדה וענין בלב אנשים משכילים בעולם. חבל רק, שבגלל כמה פקידים כושלים במשרד-החוק, שהלעיטו את העתונאי הגרמני בהשמצות ודוגיות נגד העולם הזה, השתרבבו לויכוח עקרוני זה גם כיום מן הפרשיות האפלות, אשר מוטב היה בהחלט להצינען מעיני העולם.

אשר מוטב היה בהחלט להצינען מעיני העולם. קראתי את סיכום דבריו של משה דיין (העולם הזה 1081). אני עוקב אחרי כל ההתפתחויות הפוליטיות בארץ. נמאס לי, אני חוזר הקיין ארצה לאחר שלוש שנות לימוד וגיבוש האומי בארצו. יש לי מה להיאוריה הציונית הנכבדת היא חכרת

Handwritten signature: יואב יחי

יורשו היציר

שירי-הבטחון פקד על האלוף משה דיין לשותק. מגיעה לו תודה על כך — וקודם כל מצד האלוף דיין עצמו. כי אחרי שהסיכוב הראשון במערכתנו על השלטון נסתיים במפלה טאקטית, כדאי לו לדיין מאד להיטיב לשם היערכות מחדש וניתוח לקח הקרב.

עד לפני חודש פונק משה דיין מאד. כחייל הראשון של צה"ל זכה כאופן אוטומאטי לחיבה העצומה אשר אומה מלחמתית זו רוצשת לצבאה. כמפקד מיבצעייסני הומי טרו עליו לא רק השבחים המגיעים לו אישית בעד החלטות נועזות ונכונות, אלא גם אותם המגיעים לכל שאר רכבות המפקדים והחיי לים ששמש נשאר אלמוני.

כל עוד היה רמטכ"ל, נודעו לציבור הרחב רק מעשיו הטובים. ואלה הועברו אליו ברמי קול של עתונאים אשר קיח להשיג סקופים בטחוניים תמורת חנופה אישית בלתי-פוסקת. אין איש במדינה שזכה להיות נושא ל- מערכה כזאת של רימום שטחי, בארץ וב- חוץ-לארץ, כמו דיין. בארצות רבות הוא הישראלי היתולי הידוע, פרט לבן-גוריון. כל היתרונות האלה אבדו לדיין ברגע שהעתיק את עמדתו מן המשלט הצבאי למוצב הפוליטי. על כן מובן מדוע הוא כל כך מהסס לפשוט את מדיו סופית. כי ברגע שיעשה זאת, יצטרך לוותר על כל היתרונות של הגיבור על הסוס הלבן. הוא יוכל להניח על כף המאזניים את כשרונותיו האישיים בלבד — בלי כל בטחון שדי בהם להכריע את הכף.

★ ★ ★

יש לדיין יתרונות טבעיים חזקים. הוא מצוייד בקסם אישי רב. הוא שולט באופן מושלם באותו סגנון צברי מוגזם, ההופך בהדרגה לאופנה פוליטית. בארץ בה שולטים אנשי העליה השניה, יש יתרון גדול לאדם בן 44, המפיק סביבו ריח של נעורים. אויביו של דיין טוענים שיש לו אמביציה אישית שאינה יודעת מעצור. אולם אין בכך אסון. אמביציה אישית היא דלק למנוע — השאלה הגדולה היא אם האמביציה גרמת לשאיפות חיוביות או שליליות. אדם המצליח להזהרות בכל נימי נפשו עם אידיאל גדול ומאיר, האמביציה האישית שלו יכולה להביא ברכה גדולה. אך ספרי ההיסטוריה מלאים אנשים שיציר-השלטון של- הם היה חזק יותר מכוח שכלם ויצרכות אופיים — וזו יכולה להיות קללה גוראה. הדבר אינו תלוי ביצר, אלא בטיבו של האיש.

★ ★ ★

על שורת נאומיו של דיין בחודש האחרון אפשר לומר רק דבר אחד: מעולם לא עוררו רעיונות כה מעטים הגבות כה מרובות מצד אנשים כה רבים. דיין לא השליך רשת לתוך הים הרעיוני, כדי להוציא משם את כל אשר יש בו. כמו גנטלמן אנגלי משועמם, הבורח מעסקי יום-יום, השליך בעדינות את חכתו, העלה שניים-שלושה דגים רזים וחזר במרוצה הביתה. אפשר להשחת פעילות רעיונית זו עם חובבית אחרת של דיין — חבביבו הארכי-אולוגי. גם שם אין הוא משקיע חודשים מפרכים של עמל בחפירת מקום מסויים, כמו יגאל ידין. הוא חופר כמה שעות פה וכמה שעות שם, מביא כד שבור ממקום פלוני

★ ★ ★

וכותרת מקרית ממקום אלמוני, גן ביתו בצהלה הוא מוויאון לאוסף מקרי של מוצגים שולקטו ללא סדר ושיטה מפה ומשם — למורת-רוחם הרבה של הארכיאולוגים המק-צועיים.

הגן הרעיוני של דיין, עד כמה שהציג אותו בנאומיו האחרונים, דומה לגן ארכיאולוגי זה. זהו אוסף רעיונות מקרו, שנקלטו מפה ומשם, ללא שיטה וסדר. הם אינם מצטרף פים לשום השקפת-עולם מקיפה.

★ ★ ★

ים זה כשלעצמו אינו אסון. אם יפרוש לקרן זווית, ישקע לפחות לכמה חודשים במחשבה רצינית. יתחבה עם אנשים רציניים ויקרא ספרים רציניים, יוכל גם אלוף בן

★ ★ ★

ומצדקת. מאז שחר נעוריו הופגז דורנו במלאי מתחדש של גוסחות מאובקות, שהסכו מזמן לשקרים מוסכמים. הוא הולעט בדייסה של רעיונות שהחמיצו מזמן, פרי מציאות ששברה חיים לכל חי.

אולם אין זו הסיבה היחידה. לעתים קרובות אין הזילזול ברעיונות נות נובע אלא מאפסות מתיהרת. זהו פיצויו תת-הכרתי להרגשת הנחיתות של צעירים שמעולם לא למדו לחשוב, ושהפכו את מומם זה לממל החברמניות.

אמנם, משה דיין לא הרחיק לכת כמו שמעון פרס, למשל, שהכריז כי העיקר "ל- עשות", וכי האידיאולוגיה כבר תימצא אין שהוא מעצמה. בניגוד לפרס, קולק ושות,

על חזר הכידון

לא גנבש את השקפתו על הבעיות המכריעות של האומה בדור הבא.

דיין גדל בארירה שלא עודדה מעולם פעי- לות אינטלקטואלית. בבית-הספר העממי של נהלל, ובבית-הספר החקלאי לבנות באותו מושב, הוסנתה תשומת לבו לענינים מעשיים, לא לדברים עיוניים. במושב ובהגנה לא ניתן לו עידוד רב לקרוא ספרים ולשקוע בעולמם הרוחני של גדולי המחשבה האנושית. כי בחברה זו שלטו האבאדאיות, גיבורי הקומי-זיק, אבירי ילקוט הכזבים, לא קוראי הספרים. כמו צברים רבים שגדלו בארירה זו והר- גישו לפתע, בגיל מאוחר למדי, כי חסר להם לחלוטין הציוד הרוחני, פנה דיין לאוני-ברסיטה. אולם זוהי אשליה עצמית. האוני-ברסיטה אינה צרכניה שאפשר לרכוש בה השקפת-עולם עצמאית. אדם בן 20 יכול לקבל בה דחיפה ללימוד עצמי. אדם בן 44 ייטיב לעשות אם יתבודד, יקרא ויהשוב.

אולם כאן מתעוררת שאלה נופ-פת: האם מרגיש דיין בכלל בצורך לגבש השקפת-עולם? או שמא הוא מרגיש די בנוח בגן מחשבותיו, על אוסף מוצגיו המכריזים?

★ ★ ★

ישנה בארץ אופנה של זילזול באידואר-לוגיות. למראית עין זוהי תופעה בריאה

רכנו הכלכלית: המשכת משקי-השנור; רפורמה במשטר המשקי הקיים או החלפתו במשטר משקי חדש; ואם כן — איזה משטר?

צביונו התרבותי: דתי גלוי, דתי מוסחה, דתי עם סמלים לאומיים או בלתי-דתי; קשור לתרבות הגלות, קשור ל-תרבות העברית הקדומה — או יצירת תרבות עברית חדשה לגמרי. אם כן — מה מגמתה היסודית?

★ ★ ★

אף לא על אחת מן השאלות המכי-רעיות האלה לא ענה דיין במפורש או ברמז. מתקבל הרושם הברור שאין הוא מיי-חס להן חשיבות. בחירת הנושאים עליהם דיבר מעידה שגם הוא סבור כי העיקר הוא לפתור בעיות מעשיות קטנות — שלי-חות לגולה, פיטורי יעול, תיסול הנח"ל — מתוך ההנחה כי בימים טרופים אלה אין ערך למסגרת הרעיונית.

אם כן, הרי זו הונאה עצמית. אין אדם בעולם שאין לו מסגרת רעיונית. כפי שאמר הגאון הכלכלי ג'ון מיינארד קינס: "יחס של לא-יודע, יחס של בוד לתיאוריה, אינו אלא כניעה תת-הכרתית ועלובה לגירסה פש-טנית ומובנת-למחצה של התיאוריה השלטת של שלשום".

מנהיג צעיר הקם בימינו וקובע שהאידיאולוגיה אינה חשובה, וכי גבר אמיתי צריך להתמסר לתפי-קידו "הגשמה" בלבד — כל מה שהוא אומר הוא שיש להגשים את האידיאולוגיה מלפני 50 שנה, ופינמק ומוינסק בקופסות שימורים ממזרח אירופה.

מי שיקרא בעיון את נאומי דיין, ויסיר מהם לרגע את הקסם האישי של קצין צברי מנהלל, ימצא שזה בדיוק המצב. משתקפת בהם אידיאולוגיה ברורה — זו של 1905. יש בהם תשובות תת-הכרתיות לכל השאלות המכריעות שמנינו — התשובות של אבות העליה השניה. העובדה שהן מוגשות על חזר החרב של אלוף עטור-נצחון אינה משנה מאומה.

אין לשכות כי דיין הוא איש חדש בפולי-טיקה הרשמית, אך חתוק מלהיות איש חדש במערכות המדינה. במשך כמה שנים היתה לו השפעה מכרעת גם על כיוון המדיניות הישראלית — השפעה גדולה יותר מאשר לרוב שרי הממשלה הרשמיים.

בתקופה זו לא נבדל במאומה מביגיי, והשתמש בהשפעתו רק כדי להמריץ את ביי-גי להתנבר על היסוסיו הפנימיים על-ידי דחיפתו נמרצות מאחור. בנימיני חוץ ופנים — כולל פרשת עמנוס בן-גוריון — הלך בתלם החרוש של ביגיי.

★ ★ ★

ירנו עני מאד במנהיגים. כאשר קם צעיר בעל אמביציות, השש לקראת האחריות, אסור לרפות את ידינו. יש לתת לו הזדמנות להוכיח את עצמו. אולם יש לצרף לעידוד זה דברי-אזהרה.

אי-אפשר לבסס קאריירה פוליטית על חיוך צברי מלבב. זאת הוכיח בעליל יגאל אלון. אחרי כמה הרצאות מלבכות, סופם של המאזינים המוקסמים ללכת הביתה ולשאול את עצמם בכל זאת: מה הוא אמה, בעצם?

הדור הזה זועק למנהיגים צעי-רים. אולם הנעורים הדרושים אינם נעורים ביאולוגיים — אלא הנכר נות והיכולת לקבור את הפגרים האידיאולוגיים של שלשום, ולהת-וות מפה רעיונית חדשה, המתאיי-מה למציאות של היום, ואשר תיתן כיוון ויעד למיצעד דורנו.

לא אמר דיין מעולם בגלוי כי הביצוע היומי-יומי של תפקידים מעשיים קטנים הוא תחליף למעוף הרוחני של מדינאי. אך כאשר אלוף בן 44, בראשית דרכו הפוליטית, נמנע בקפדנות מלהגדיר את תשובותיו לבעיות היסוד של המציאות הלאומית, הרי זה מעורר חשד.

בעיות-יסוד אלו הן:

זהות הגוף הלאומי: אומה עברית חדשה או סניף של עדה בינלאומית; מדינה השייכת לתושביה, או לחלק מהם; ליהודי העולם, או לחלק מהם.

עמדתנו מול המרחב השמי: ראש-גשר אירופי או אומה אסיאתית; הת-בדות או השתלבות; עמידה במצור נצחי או פריצה החוצה; מלחמה או התאגדות.

הגדרת המולדת: ישראל הנוכחית או ארץ-ישראל המערבית, או ארץ-ישראל משני עברי הירדן; התפשטות בכוח הנשק או פדרציה עם אומה קרובה.

מעמדנו במאבק העולמי: שיי-כות למערב, או לעולם הקומוניסטי, או למחנה הניטראליסטי — או הגדרה עצמית אחרת.

שאיפתנו החברתית: קאפיט-ליזם או קומוניזם, או דרך שלישית — ואינו.

לאזרח צפויים

15 חדשי השתוללות...

הבחירות לכנסת הרביעית עתידות להתקיים בשלהי קיץ 1959. אך מלחמת הבחירות כבר החלה:

הופעתו של האלוף דין הן בחינת היריה הראשונה של מפא"י במלחמה זו. פרישת הדתיים מהקואליציה — גם אותה יש לראות כצעד ראשון במאבק על קול הבוחר.

אם לא יושם קץ להסתערות הפרועה על הבוחר, תיפול המדינה קרבן ל-15 חודשי השתוללות פוליטית.

חמשה-עשר חדשים של מלחמת בחירות יחלישו את המדינה, יערערו את יציבותה כלפי חוץ וכסף מיועד לפיתוח יבובו על תעמולה רעשנית.

טובת הציבור מחייבת ריסון היצר המפלגתי-פלגני.

רק הגבלתה של מלחמת הבחירות לתקופה קצרה לפני המועד הקבוע תצילנו מערעור מצבנו המדיני ובזבוז כספיים.

מפלגתנו הגישה לכנסת הצעת חוק התובעת הגבלת מליחמת הבחירות לתקופה של חודשיים בלבד לפני פתיחת הקלפי. תקופה מוגבלת זו תמונע ממילא הוצאת כספים רבים ותשמור מפני ערעור אחדות העם בעיני אויביו.

האינטרס העליון של המדינה והאומה תובע חקיקת החוק ברוח זו.

הסתדרות הציונים הכלליים

מפגת המרכז

המצאה מהפכנית

היא גילוי התכשיר הייגלים אשר הוליד

את "תיאדנט", שופר-משחת-השיניים ה-

חדשה של "תיא". "תיאדנט" פותחת דף

חדש בתולדות טיפול השיניים והפה.

משחת שיניים זו היא הראשונה בעולם

המכילה את תכשיר הפלא הייגלים. לא

זו בלבד ש"תיאדנט" מרחיקה אבן ומונעת

רקבון וחידקים, אלא היא גם מלבינה

את השיניים וגם מבריקה אותן במידה

שעוד לא היתה כדוגמתה.

עם הייגלים שוב צועד "תיא" ראשון

כשם שעשה בעת המצאת "דרמפון", אשר

אחרי 12 שנה עדיין אין כדוגמתו בעולם

כולו.

"תיאדנט" משרה הרגשת צחות ורענ-

נות, זוהר, חיוך וקורת רוח ונוסף לזה

יש בה עוד משהו: לכל אריזה של

"תיאדנט" צמוד חידון בציורים נושא

פרטים, והפרס הראשון הוא 1000 (אלף)

ל"י בזמזומים.

במדינה

העם

כאבי בטן

סיפור השבוע אירע בבית-הספר לדיג במכמורת. במקום נערכה מסיבה חגיגית, אשר לכבודה הוכנה גם סעודה טעימה.

אולם התוכנית השתבשה. תחת כמה נארי מים קצרים, כפי שתוכנן מראש, נאלצו ה- מסובים להאזין לגאומים אינסופיים, שנמי שכו שעה אחרי שעה.

בינתיים התקלקלו הסאלאטים הטעימים. זמן קצר אחרי שהגאומים סיימו את ארו- חתם, הותקפו כאבי-בטן חזקים. אותו הדבר קרה למאזיניהם. מעולם לא היה העונש על גאומים ארוכים כה מהיר ונמרץ.

היה זה אות-אזהרה סמלי למדינה כולה. כי גם במעיים שלה כירסמו השבוע כאבי בטן חמורים. גאומי של משה דין (ראה הנידון) גרמו לכאבים קואליציוניים, גאומי הדתיים על בעית מירשם התושבים גרמו להשבר ממשלתי.

מוסר ההשכל: לגאום פחות, לחשוב יותר — ולא לתת לאוכל לחכות.

חפלות

בת הנוצריה

מכתב של צעירה אלמונית, חברת קיבוץ בת 18, הבהיר יותר מאשר אלף גאומים את המשבר הממשלתי שפרץ לפתע השבוע, והשגם להתפתחותם של השרים הדתיים משה שפירא ויוסף בורג. כתבה הצעירה לדיוד בן-גוריון:

"בתוקף תפקידי כראש-הממשלה ושר הבסטון, רואה אני אותך כמוסמך לענות על שאלתי. אי-לכך הגני מרשה לעצמי להביא בפניך את ענייני.

אני בת לנשואית-ערובת, יתומת חלל מלחמת השיחרור. אמי איננה יהודיה וגם לא התגיירה, היות ואינה מאמינה בדת איוו שהיא.

בתור בת לנשואים אלה, נחשבת אני לפי חוקי הרבנות, השולטים במדינה, לבעלת דת אמי. משמע שאיני נחשבת כיהודיה. לפיכך מוגבלת אני מכמה בחינות וחסרת כמה זכויות-אזרח אלמנטריות. לפי חוקי הרבנות, איני יכולה, למשל, לבוא בבית-נשואין עם יהודי, ואף אין לי הזכות להיקבר בקבר ישראל. כל זה למרות שאני רואה עצמי כישראלית לכל דבר, וגם חונכתי כך עלידי אמי.

לפני כחודש ימים, בערך, קיבלתי צו-גיוס לצה"ל. אני רואה את הגיוס לצה"ל כחובה חשובה לכל אזרח מדינת-ישראל ואמלאנה ברצון. אלא שכאן לדעתי ישנה סתירה מסויימת. מצד אחד אני חייבת למלא את חובותי למדינה כמו כל אזרח אחר, אך מצד שני אני מוגבלת לפי חוקי המדינה וחסרת כמה זכויות-אזרח אלמנטריות.

אני רואה בסתירה כזו דבר הנוגד את עקרונות מדינתנו הדמוקרטית, ולכן מבקשת ממך לענות לי ולעזור לי להבין את הדבר וליישב סתירה זו."

מדינה ליהודים. כאשר הכריזו העם-קנים בבית-המוזיאון התל-אביבי לפני עשר שנים על הקמת "מדינת-היהודים, היא מדינת ישראל", נמנעו מלהגדיר מה זה יהודי. לא היה זה מקרה. כי ההגדרה היחידה שהיתה אפשרית היא: "אדם השייך לדת היהודית, בהתאם להלכות הדת היהודית". העסקנים הסמאליים לא רצו להצטרף בגלוי להגדרה זו, אך לא היתה להם שום הגדרה אחרת.

ברגע שהעסקנים החליטו להקים "מדינת היהודים" — ולא "מדינת ישראל" — הטיעו על המדינה חותם דתי, שחייב את רישום דת התושבים, כדי שאפשר יהיה להבדיל בין יהודים ולא-יהודים. בעוד שגם אצות-הברית וגם בריית-המועצות שוללות בפירוש את רישום דת האזרח, כדי למנוע כל הפליה, הרי בישראל הפך רישום זה לאבן-פינה שלטונית. בכל הסטאטיסטיקות קיימת הבדלה מפורשת בין יהודים ולא-יהודים — מתוך הנתחה האילמת, אך ה- ברורה לכל, שהמדינה שייכת בעצם ליחידים, וכי הלא-יהודים הם במקרה הטוב ביותר אזרחים נסבלים.

לכן קרה השבוע כי כל הצדדים למשבר הממשלתי הפתאומי הסכימו ביניהם לפחות על נקודה אחת: שיש בהחלט צורך להבי-דיל ברישום התושבים בין יהודים ולא-יהודים — אם עלידי ציון הדת, הלאומיות או העדה הדתית. השאלה היתה רק: איך? פילוסופית זולה. אילו גרשמה "דת"

בלבד, היה נוצר חור: בנייהודים רבים, אנטי-דתיים או כנעמים, היו רושמים את עצמם כ"בלתי-דתיים", ובצורה זו יוצרים למעשה עם שלישי בארץ. אילו נרשם "לאום", היו אנשי השמאל מתנגדים כי תכריע ההלכה הדתית, שאינה מכירה בבני אמהות נוצריות כיהודים. רישום "העדה הדתית" היה נותן לרבנים אפשרות לספת לדת היהודית, ובמעד לדלת האחורית, כל אותם הכופרים בדת — מבלי לתת לכופרים אלה את הזכות לפרוש מן העדה.

היה משהו מגותך בכל הויכוח הזה, כי כל הצדדים הצטיינו בחוסר-כנות רבה. אנשי השמאל סירבו להודות כי "העם היהודי" שהם מדברים עליו אינו אלא עם דתי, שאפשר להצטרף אליו רק בדרך ההתגיירות. אנשי הדת סירבו להודות כי ברגע שהצטרפו לאידיאולוגיה הציונית, הרי קו למעשה מתוכנן את הלכות גדולי התורה במזרח אירופה, שכפרו בהחלט בזיהוי הדת עם לאום חילוני. ובאמצע עמדו המפלגות שהשתדלו להיות גם לאומיות וגם דתיות — והצליחו בכך תודות לערפל מחשבתי סמיך.

ענה ראש-הממשלה, שבימי שלטונו נוצר מצב זה, לאותה צעקה:

"...יש סתירה, בלי ספק, בין הדברים שאת מציינת. אין החיים בכלל, חיינו בפרט, חופשיים לגמרי מסתירות. אבל נתגבר עליהן, ואל תתני לסתירה פורמלית וזמנית לעכור את רוחך ולצער אותך יתר על המידה." דעתו של ביגיי עצמו לא נערכה. הוא חיכה שיימצא עוד טלאי שיכסה את הקרע בבגדי כל המפלגות, ואפשר לדתיים לחזור לכסאותיהם הירוקים ליד שולחן הממשלה.

תעלומות

הידיעה הסודית

אחת התעלומות המסתוריות ביותר בהיס-טוריה העברית החדשה היא: מה קרה ב- נובמבר 1956, ב-24 השעות הגורליות מן הרגע בו העלה דויד בן-גוריון על נס את "מלכות ישראל השלישית" מן ועד יוסבת, ועד לרגע בו התייצב לפני המיקרופון והודיע בקול שבור כי הורה לצה"ל לפנות את כל השטחים הכבושים?

החודש הסתובב מפה לאוזן, בחוגים יודעי דבר, סיפור ששפר אור חדש על כל ההס-ברים הקודמים, שנגעו לאזהרות האמריקאיות והסובייטיות. הסיפור הסנסציוני, שלא היה שום ספק במהימנותו, היה כדלהלן:

ביום הגורלי מסר ראש מנגנון החושך לביגיי ידיעה סודית, לפיה מתרכז בצפון סוריה כוח סובייטי המצוייד בנשק חדש מיוחד. כוח זה היה צריך לעזור לצבא הסורי לפלוש מיד לישראל. לפי דעתו של מנגנון החושך, אי-אפשר היה לעמוד מול גשק מיוחד זה.

ביגיי נדהם. הוא קרא מיד לשני אנשים שהוא רחש להם איומן, יצאל דין ואהוד אבריאלי, הטל עליהם לבדוק את הידיעה. ידיו נדרש להביע את דעתו מבחינה צבאית מקצועית, אבריאלי נדרש לבדוק את מהימנות מקורות האינפורמציה.

באותו ערב מסרו שני האנשים את הדו"ח שלהם אישית לביגיי. שניהם היו תמימי-דעים כי אין כל ממש בידיעה הסודית, אולם הם לא הצליחו לשכנע את ביגיי, המאמין באופן עיוור לראש מנגנון החושך. אחרי שנאבק עם עצמו כמה שעות — בשעה שאזרחי ישראל חיכו לנאומו ברדיו, שנדחה משעה לשעה — הגיע לבסוף להחלטה ה-גורלית: לסגת.

מובן מאליו כי הידיעה הסודית היתה כוזבת לחלוטין. מאז מנסה ביגיי למצוא עיסוק אחר לראש המנגנון. הנסיון למנותו למזכיר הממשלה במקומו של זאב שרף נתקל בהתנגדות השרים ונכשל. עתה מחפ-שים פתרון אחר.

המישנה היסטורית. אחד האנשים המצויים בפרשה זו והשומרים מאז סינה הן לביגיי והן לשמעון פרס, הוא המנצח הצבאי של סיני, משה דין, ביקורתו של דין על מיבצע-סיני היא אחת הפרשיות הנעלמות האחרות של המיבצע. חודש לפני שהתקיים בבית ברל הביורר הרעיוני המפורסם שגרם לזעזוע בכנסת, הופיעו דין וביגיי בבירור אחר באותו מקום. באותו מעמד מתח דין ביקורת קט-לנית על הצד הפוליטי של המיבצע וה-נסיגה. בעיקר הציג שתי טענות:

● היה זה מישנה היסטורית לערוך את מיבצע-סיני בעת ובעונה אחת עם הפלישה האנגלית-צרפתית לסואץ, דבר שהמעט את

הפרוגרסיבים יעלו על הלהב של דוד בן-גוריון. ביגיי מרגו עליהם עכשיו הרבה יותר מאשר על הדתיים, שגרמו למספר ממשלתי או על אנשי חרות, שהעליבו אותו בכנסת. יש לצפות לצעדים נמרצים מצד ביגיי להשפיל ולהכניע את אנשי הפרוגרס.

תוך כדי כך, תיפתח מחדש לרווחה המערכת נגד נחום גולדמן. ביגיי משוכנע כי הפרוגרסיבים לא היו מעזים להתחצף (על-ידי הופעה נפרדת בפרשת נאומי דיון) אלמלא חיזק להם גולדמן את העורף. טיבה נוספת

למלחמה: במפא"י גוברת הדיעה שיש לאחות את הקרע עם משה שרת לפני הבחירות. התפקיד האידיאלי לשרת: משרת נשיא ההסתדרות הציונית, בה לא

ירגיש את בן-גוריון. שרת מקובל בחוגים הציוניים בחוץ-לארץ, קיים תמיד יחסים הוגנים עם ההסתדרות הציונית. לדעת ביגיי, יבטיח מינוי שרת לנשיא הציוני את אי-ישיבתו לממשלת ישראל.

אם יתקבל קו זה, יתכן כי ייעשה נסיון למרר את חייו של גולדמן כדי להכריח אותו להתפטר לאלתר, עוד לפני שתגיע תקופת כהונתו לידי גמר

בקונגרס הציוני הבא, שיערך כמשוער באפריל 1960. יודעי-דבר סבורים כי גולדמן לא יידבק לתפקידו, וכי קל יהיה להמאסו עליו.

מינויו של שרת ישקף גם את ההכרה הגוברת והולכת בקרב מפא"י שאראפשר לוותר על ההסתדרות הציונית, ושהיא מהווה עדיין מכשיר חשוב, על אף התקפותיה החוזרות ונשנות של ביגיי, הנחשבות בחוגי מפא"י לשעונו פרטי.

הפרוגרסיבים עצמם מוכנים מבחינה נפשית לפרוש מן הקואליציה עד לבחירות הבאות, אם ביגיי יחריף את המאבק בהם. הסיבות: (א) הדבר עלול להועיל להם בבחירות, להוכיח לציבור שהם דוגלים בעקרונות, (ב) יש להם עמדות מורסחות במוסדות רבים, שיוכלו להחזיק בהם גם באופוזיציה (למשל: ד"ר פרדד בנקק הלאומי, משה קול בהסתדרות הציונית);

(ג) השר רוזן רוצה ממילא זה מכבר לפרוש מתפקידו, לחזור לפראקטיקה

משפטית פרטית, כדי לשפר את מצבו הכלכלי. לפרוגרסיבים אין עדיין מוסד מן המוכן שיבא במקומו, ולא כולם מסכימים שעורף-חדיו יזהר הררי יקבל את תיק המשפטים במקומו.

יחסי ישראל-גרמניה עשוי ייבם להשתפר במידה ניכרת נוספת, כאשר יודע על עזרה גדולה וחשובה שתועד גרמניה לישראל בשטח הימי.

חילוקי הדעות השוררים בקרב קבוצת המנהלים יחמירו בזמן הקרוב. לאחרונה הורעו עוד יותר היחסים בין השר פנחס ספיר לבין מנהל משרד הבטחון שמעון פרס. במקרה אחר, התנה ספיר את השתתפותו בחבר נאמנים של מוסד תרבותי ידוע בישראל, בכך שפרס לא יתמנה לסגן יושב-ראש אותו חבר.

פערת-רוחות עתידה לפי רוב בין אנשי השורה של הקיבוץ הארצי, אחרי שהמועצה הארצית התשיעית של הקיבוץ החליטה על הנהגת "שויון ושיתוף" ברחבי ה"תנועה, כינס יעקוב חזן את מזכירי הקיבוצים ומרכזי ועדות החברה, כדי לבצע את ההחלטה. בכנס הוחלט להתחיל במבצע שיתבטא בהחזרת חפצי הערך שמעל לנורמה, הנמצאים בחזרי חברים.

אם לא יחזרו מוסדות הקיבוץ מהחלטתם, עתיד ביצוע ההחלטה להתקבל בהתנגדות עתידית.

תוספת צפויה לעתונות הערבית בישראל: יומון של מפא"י, אשר ישתול להתחרות בבטאון מק"י, ויסתתר מאחורי מסווה בלתי מפלגתי, וירחון ספרותי של מפ"ם.

התפטרות יפקדו בקרוב את ההתאחדות לכדורגל בישראל. מזכיר ההתאחדות מיכאל ("מיקה") אלמוג יתפטר עוד השבוע ובעקבותיו ילך גם נשיא ההתאחדות הד"ר יוסף לאם. ההתפטרות כולן הן תוצאה של המשבר הפוקד את הכדורגל הישראלי, בעקבות חרפת טוקיו ושערוריות המשחקים המכורים של ליגת הכדורגל.

גוברת הנטיה לתת מעמד של מפעלים מאושרים רק למפעלים גדולים, בעלי הון של 100 אלף ל"י ומעלה.

צפויה עליה בשער האגרות הממשלתיות לדולר בשוק המקומי, עקב ההקלות שהממשלה עומדת לתת לבעלי אגרות אלה.

ירידה נוספת תחול בענף המלטשות עקב נטייתם של היצרנים לייצא לחוץ-לארץ את חומרי-הגלם המגיעים לארץ לפי חלקה בחלוקה העולמית. בעוד שבעבר היתה ישראל נהנית לא פעם מן ההקצבה הבלגית, מקבלת עתה בלגיה חלק מן ההקצבה הישראלית, שמסיבות שונות אין כדאיות כלכלית לעבדה כאן.

בגלוי לנהל את מדיניות-החוק של המדינה, בתוספת פרסומת אישית. דוגמה בולטת: גיוס כל מכשירי-התעמולה של המדינה ליכסוי ביקורו של מוריס בורגס-מוגורי בארץ, שנוצל כולו למסע-פרסומת חסר-תקדים לשמעון פרס עצמו. בן-גוריון עצמו ניצל בשמחה את פתחי יריביו. כרגיל, כאשר אין הוא רוצה לדון בנושא הויכוח, העליב את בגין עוד בשבוע הקודם (עת צצה פרשת דיון בכנסת בפעם הראשונה) בטענו כי אורח כמו בגין, שלא השתתף במלחמת-הקוממיות, אין לו זכות להתקף אלוף צה"ל. כשקם בגין הפעם, השיב לביגיי מנה אחת אפיים (מסולף... מזויף... מלאכותי... אבסורדלי... ילדותי...), גרם לסערה שעזרה לעירפול הויכוח האמיתי. בשיא הויכוח השמיט ביגיי את הקרקע מתחת לרגלי יריביו, בהודיעו פשוט שאסר על דיון לנאום.

כאשר נדחתה הצעת אי-האמון (ברוב של 63 נגד 27 קולות חרות והצ"כ) היה ברור כי נושא חיוני, בעל חשיבות מר-כוית לגבי יעילותו ובריאותו של צה"ל, נשאר ללא ויכוח רציני — מאחר שכל היריבים חששו מהתמודדות בשדה-הקרב ה-אמיתי.

משטרה

שקראש כפעולה

הבנין: בית העתונאים על-שם סוקולוב.

בורג'ס-מוגורי עם שמעון פרסומת *

מסולף... מזויף... מלאכותי... אבסורדלי... ילדותי...

המאורע: מסיבת עיתונאים מטעם המפקח הכללי החדש של המשטרה, יוסף נחמיאס. העתונאים עלו במדרגות, כאשר התקרב לפתע יעקוב נאש, צלם-הרחוב לשעבר ש-הסך דובר המשטרה בימי הריקבון של יחזקאל סהר, אל מזכיר אגודת העתונאים משה רון, לחש לו משהו באוזן. המזכיר הסתובב, ניגש אל צלם מערכת העולם הזה ושאל מי הזמין אותו. הצלם השיב שאינו זקוק להזמנה כדי לצלם בביתה-עיתונאים.

אולם נאש לא נואש. באולם המסיבה ניגש לאריה ("צ"ק") דיסנצ'יק, עורך מעריב, ולחש לו משהו באוזן. צ"ק, שהתפרסם בימי סהר כמחור הדוכרים הראשיים של הצמרת המשרתית הקובה, פעל כממלא מקומו: הוא קם ודרש בתוקף כי "כל מי שאינו עובד בעתון יומי" יצא מיד.

אחרי שסוהר המקום מאנשי העולם הזה, קם נחמיאס, הרצה על תוכניותיו לטהור המשטרה. העתונאים, שראו זה עתה במו עיניהם כיצד שולטים עדיין אנשי סהר, האזינו בספקנות.

לידס: סגריה צרפת פיאד זילבר וחי-זמרת חנה אחרוני.

הרושם של נצחוננו העצמי של צה"ל והכי-תים את ישראל כמשרתת המערב. (ביקורת כל היתה מופנית בעיקר לכבר שמעון פרס, יריבו של דיון, שהשתתף בתיכונן הפוליטי הכושל).

אסור היה לסגת מסיני בכלל, ומרצ-עת עזה בסרט.

דיון הלביש את ביקורתו בשאלות מוח-צות, עליתן דרש בו במקום תשובות מפי ביגיי. אולם ביגיי, שגילה סימני רוגז גיי-כרים, המליט: "לא יפה מצד סטודנט צעיר להעמיד לי בטון כזה שאלות שלא אענה עליהן!"

נראה שרק אחרי התנגשות זו החליט דיון, כתוצאה משיחתו הממושכת עם מזכיר-מפא"י גיורא יוספסלי, ללכת בתלם ולקבל על עצמו את חסות ביגיי.

כנסת

הבעיה הגוראלית

אם קצין בכיר של הצבא קורא לנוער להשתתף באורח פעיל בחיים הפוליטיים — האין זו קריאה פוליטית? אם אותו קצין ידוע כחבר וותיק של מפלגה מסוימת — האין קריאתו קריאה מפלגתית? אם באסיפה מפלגתית משתתף השר האזרחי הממונה מטעם הממשלה על עניני הצבא, והוא אומר כי שיתת הייצוג היחסי, לפיה נבחרה ותיבחר הכנסת, מסכנת את קיומה של מדינת ישראל לא פחות — שמעו היטב — מנאצרי, ובאסיפה זו משתתפים ראש המטה לשעבר (שהוא) אלוף בשירות פעיל; סגן ראש המטה לשעבר (שהוא) אלוף פיקוד; סגן ראש המטה היום — ובאזניהם מוש-מעיס דברי בערות והפקרות והשתוללות כאלה, האין בהם הסתה פרועה של הפיקוד העליון של הצבא נגד בית-הנבחרים בישראל?

כאשר קרא מנחם בגין השבוע קריאה זו בכנסת, כדי לנמק את הצעתו להביע אי-אמון בממשלה, התכחן לתופעה אחת בלבד: הופעתם של האלופים משה דיון, מאיר עמית וצבי צור באסיפת מפא"י, בה היו דיון ושמעון פרס הדוכרים הראשיים. בצורה זו הגיעה בפעם הראשונה לכנסת בעיה אשר כל החיכים פחדו מזה עשר שנים להעלותה: היחס בין מערכת-הבטחון לבין מערכת-המפלגות.

המהר"ל והגולום. למעשה מחוסנת בישראל מערכת-הבטחון כולה מפני ביקורת רצינית. מאחר שכל העסקנים יודעים כי אהבת המלך לצבא היא עובדת-יסוד לא-מית, ומאחר שהם חוששים שביקורת על נוהל צבאי כלשהו תגרור אחריה את ה-האשמה של חתירה תחת בטחון המדינה, מעדיפים כל העסקנים לשתוק.

הרחיקו לכת בכך דוקא אנשי חרות, ש-דמו למהר"ל שיצר את הגולום, שום מפלגה בישוב ובמדינה לא שקרה כמוה על טיפוח פולחן לצבא, שכלל פולחן אישי לכל האלופים שמעמו בראשו — ושהפכו למחרת שיחרורם לעסקני מפא"י. כאשר נשלח משה דיון לדרום-אפריקה כמשקל נגדי להופעת בגין שם, התייצב בגין עצמו בראש מטסחי פולחן-האישיות של דיון בארץ הדרומית.

כך קרה שגם השבוע סטה היכוח בכנסת במהרה מן האפיק ההגיוני, הסך למלחמת-השמצות אישית בין בן-גוריון ובגין. כל הנואמים, כולל החיב הפרוגרסיבי יזהר הררי, שמתח ביקורת על בן-גוריון, שקדו להעמיד פנים כאילו הופעת דיון בכנס מפא"י היתה תופעה ראשונה במינה ובלתי-רגילה, וכי מלבדה הכל כשורה. הנקודות שלא הועלו:

- העובדה שמערכת-הבטחון דואגת ל-כך שעתונאים מסוימים, שאינם לרוחו של שר-הבטחון, לא יגיעו לשום מחנה צבאי (בין השאר: העולם הזה, המותרם רשמית מזה שמונה שנים רצופות).
- העובדה שמנהל משרד-הבטחון מנסה

• ביגיי עצמו קם באופן הפגנתי בראשית דברי חררי, יצא מן האולם, חזר ברגע שחררי סיים, נשאר יושב באופן הפגנתי גם כשהחל הדיון הבא, שחיה מוקדם ל-נושא משעמם (חוק חירושות).

השדרורה האמנותית קללת

ד גלי ארצות-הברית, בריטניה וישראל יונפו ביום החמישי בחזית תיאטרון הבימה בתל-אביב, לכשיחנכו ראש-הממשלה וחבריה, ראשי מוסדות המדינה, שגרירי ארצות-הברית ובריטניה והקורפוס הדיפלומטי, נציגי הספרות והאמנות בישראל והקהל להצגת-הבכורה החגיגית של הבכור, יצירתו של המשורר-המחזאי הבריטי כריסטופר פריי, שתוצג על-ידי תיאטרון שלם, ה"מגיש על שחקניו, מומחיו ואביזריו מגודל יורק, על פי הזמנתה של ממשלת ישראל..."

במלים לוחטות אלה הוזמן הקהל הישראלי, שעיניו מכוונות לצגות-הייבוא היקרות, למלא בהמוניו את אולמות ההצגה של הצגת-ייבוא נוספת. הפעם הבטיחו לו משהו יותר גראנדיוזי מכל מה שקדם לו: הצגה שתהיה פיסגת שנת העשור, שיא עבודתה הברוכה של ועדת-העשור בהנהלתו רבת-המרץ של מאיר חלף וייסגאל.

★★★ החי המת

ר ק מעטים מכין ההמונים שנתבקשו לתמלהב למקרא כרונות-הפרסומת המוכשרות של תועמלני העשור, ידעו כי המחזה הגראנדיוזי נכשל במולדתו שלו כשלון חרוץ וחד-משמעי. מעטים מהחזות על קרשי ברוד-ווי שהצליחו לאחד את המבקרים במקלה כה מלוכדת של שלילה מוחלטת, להוציא כמה מבקרים שראו חובה לעצמם לשבח מחזה שהעדה היהודית הפכה אותו למוצג רשמי.

כתב, למשל, המבקר של השבועון טיים: "הבכור, שכתובתו החלה בשנת 1938, הוצג לראשונה ב-1948 בפסטיבאל אוינבורג. זהו מחזה רציני בצורה נוקשה, שעלילתו במצרים ומרכזו במשה. כאשר מדכא פרעה את היהודים, חוזר משה לעמ, אחרי שכבר קודם לכן התרחק מן הארמון בו גדל.

בסכסוך זה רוחח רעמסס, בנו הצעיר של פרעה, אהדה למדוכאים. אולם כאשר נהרג הבכור בכל משפתה מצרית, נספה הבכור המלכותי שונא-היהודי יחד עם כולם.

הקריאה בסיום היא הקריאה הקלאסית על מעשי התמהוים של האלהים: למה חייבים החפים לסבול יחד עם האשמים? מדוע חייבים המנהיגים לצעוד קדימה, כשהאשמה רובצת על שכמם? זהו נושא די עמוק כדי לבנות מסביבו מחזה, אם כי הוא מתאים בקושי לנושא המרכזי של מחזה על משה.

האסון האמיתי הוא שפריי מציע חמרים כה מעטים לבניה — לא לבנים דרמטיות אמיתיות ולא אבנים פסיכולוגיות של ממש, אלא רק רסיסים פילוסופיים ושברי זכוכית מוסריים. הסיפור, שיכול היה לבעור באש תניכית, אילו סופר כתיאטרון חי, נראה כולו חסר-חום. העלילה שיכולה היתה להיות גדולה בתומרתה, אילו תוארה כדרמה גבוהה, נראית רק חלולה. בהשתאה למשה של מיכאל אנג'לו, נראה משה של פריי כאילו נחצב בחגיגות רבה מסבון.

למרות רגעים גראפיים, הבכור הוא כשלון חסר-חיים. הסיבה אינה בכך שחסר לפריי כשרון ריטורי, אלא בכך שהשתמש בכשרון זה בצורה כוזבת. שחצנותו הספרותית, הערבסקות המילוליות שלו, מחניקות כל דבר שיש בו חיים אמיתיים. פריי, חצי פרופסור וחצי טרזן, מוצא את עצמו יותר בצורות חיצוניות מאשר בתוכן, יותר בקריצת-עין לגלגית מאשר בעין בוחנת.

על אף אמצייה המלכותיים של קתרין קורנל בתפקיד אחות פרעה, או של אנתוני קהיל בעל קול-החצוצרה בתפקיד משה, הרי מצרים של הבכור אינה אלא תנוטה. רק התפאורה של בוריס אהרונובס מוכירה משהו שהיה פעם חי, ושעודנו גדול.

★★★ הבכור של וייסגאל

כמו פרשת משה המקורית, אפוסה גם פרשת הבכור מסתורין עמוקים — אם כי יתכן כי הפעם היו הסיבות פחות קדושות. המסתורין החלו עם השאלה: לשם מה הוזמנה ההצגה בכלל? הנושא התניכיי לבדו נראה כבלתי-מספיק להצדיק הזמנה של להקה יקרה — כי בעולם מוצגים מדי

לא קרוב של פיטר פריי, ששמו האי-מיתי פנטז פריימן.

במדינה

נוער

הבושה הישראלית

יש לשלוח 300 שליחים מבני הארץ בש" ליחות לחוף-לארץ, כדי לדבר אל לבו של הנוער היהודי שם! קרא בהתלהבות האלוף משה דיין, בהרצאתו בבית ברל (ראה ה"נידון). בשבילו היה זה מובן מאליו כי ה"ישראלי הצעיר בחוף-לארץ הוא נושא דגל מדינתו, וכי יכבוש בסערה את לבו של כל צעיר הבא עמו במגע.

עד כמה שאופטימיות זו עומדת על בסיס רופף, מעידה הכתבה הזו באה של אביבה סטן, כתבת "ה" עולם הזה", המדווחת מאירופה:

אקרא לו עמוס. הוא בחור כארזי גבוה, חסון, שזוף, צבר-חתיך" טיפוסי. עכשיו הוא לומד בווינה. כאשר ביקשני לראות לו את "האווירה הוינ" הסכמתי, לקחתי אותו ל"מרתף-ין מפורי" סם, אחד העתי" קים בווינה.

המקום היה כבר מלא משה אל פה ליד אחד השולחנות הא" רוכים היו עוד שני מקומות רי" קים. התישבנו.

הוא ואני, בחור ובחורה. שנינו שחורים, מתבלטים בצורתנו החיצונית ובשפתנו.

היה מובן כי התעניינות שכנינו תופנה אלינו, הוזג הזר, המעניין. ובאמת, כעבור זמן מה פנה אחד המסובים לעמוס בשאלה: "האפשר לדעת מאיזו ארץ אתם?"

"אנחנו?" ענה עמוס בהיסוס-מה, "אנחנו... מאלבניה!"

"עמוס! מה אמרת?! השתגעת לגמרי?" התנפלתי עליו. "מדוע לא אמרת שאנחנו מישראל?"

"סתם ככה, התלוצצתי!" התנצל במבוכה. "התבייש! יש לך גוף של שמשון ה" גיבור" וגשמה של יהודון עלוב", אמרתי. הוא התמלא חימה. "את סתם טפשה ר" תמימה", צרחה, "אני לא בפעם הראשונה בחוף-לארץ. ואני יודע שמוטב לא להזרות בזה שאני מישראל..."

קמתי וזכתי את המקום. **איטלקי בעד קול.** כעבור שבועות מספר עברתי ברחוב הראשי ההומה של וינה, עם וינאית צעירה, לפתע משכה ביד: "סתכלי, סתכלי!" האישה בי, "את רואה את הבחור היפה השחור במדרכה השנייה?"

"הוא איטלקי", הוסיפה, "ויש לו קול פנטסטי. רק לאיטלקים יכול להיות קול כזה!" הפניתי את ראשי כלפי המדרכה ממול.

היה זה עמוס. מאז נודע לי מישראלים אחרים כי אותו עמוס ידוע בין ציבור הסטודנטים לא רק כאלבני או כאיטלקי, אלא כיוגוסלבי, כי ספרדי, כדרום-אמריקאי, אפילו כיווני. הכל — רק לא ישראלי.

"יהודים מטופפים!" צבר צעיר, סטודנט, הלומד רפואה בווינה, ביקש לנסוע לביקור לגרמניה. הוא פנה לקונסול הגרמני בבקשה להוציא לו ויזה. הקונסול שוחח איתו בבידדות, ותוך שיחה שללו אם יש לו משפחה בווינה או בגרמניה.

התרתח הצבר שלנו: "אני ישראלי! אין לי כל ענין עם היהודים המטופפים והא" רורים. היינו הך אם הם משפחתי או לא!" הדבר נודע לי מהקונסול עצמו, שהיה מזועזע עד עומק נפשו מהגבתו של הצבר. **נשף ספרדי.** מקרה אחר היה חמור עוד יותר.

אני נכנסת לבית-קפה וינאי. ליד שולחן בפניה יושבים שנים ממכרי, שניהם צברים, הלומדים רפואה. הם מזמינים אותי לשול-חנם. שניהם נראים קצת נבוכים. לבסוף ממגים אחד מהם: "בחתיק, אביבה, תעשי לנו טובה, תהיי חברה/מנית..."

"מה יש, אתם רוצים להחאה קטנה? מאפיש מסארי?" אני עונה לתומי.

"לא, לא!" עונה יוסי, כשהוא כולו מסי-מיק. "את מבינה, הוא ממשין, כולו מבור-כה. יש לנו פה פגישה עם שתי חתיכות (המשך בעמוד 6)

7UP
קו-קו
אורנג'
עשוי סס"ק חדרים
כתוספת סוכר וקי
כססה טרענו ופהור
כמסק הפסורה של
7UP
אסלו פקקי. מפסוי ו.קו-קו והשתתפו בחחרות הפרטים
תוצרת 7UP

למדו שפות

מחר וביסודיות בבית-הספר לשפות, קדימה!
תל-אביב, בני-הודיה 74, טלפון 28314

נסתחים:

- א) אולפניות לאנגלית ללימוד מרכז (2 שעות בינם) למתחילים ולמתקדמים וחוג לשיחה (Conversation) למשחלפים על-די מורים מאנגלית.
- ב) קורסים לעברית, אנגלית וצרפתית למבוגרים וכל הרמת חידושות וקורס מיוחד לשיפור הכתיב העברי.
- ג) קבוצות לאנגלית לתלמידי בתי-ספר ג' ד' ה' ו' ז' ח' יסודיות, ה' ו' ז' ח' תיכוניות, בחודשי החופש.

פרטים וחרשמה: מייצג לפנה"ס — צ'רבער (גרש ליהוד)

אל חופי הדרחצה
והריכוז השחיה

שרוגי "דן" לשרוג

הציבורית העומדת להסביע את חותם הכשלון על פעולותיה של ועדת-העשור

העשור: מכת בכורות

אולם במקום חזיון לאומי, הומון בזיון לאומי.

אם ייכשל הבכור בישראל, לא יהיה זה כשלון-הבכורה של הצגת-הבכורה זרה: לאחרונה וכו' תושבי ישראל לסידרה ארוכה של הופעות זרות שחפרו חורים עמוקים בכיסיו. בכמה מן ההופעות היתה לכך לפחות הצדקה אמנותית, כגון במקרה של הלונדון פסטיבל באלט, פיקולדי, גולדן גייס, וקירקס מדראנו. אולם במקרים רבים אחרים,

העובדה כי התיאטרון הישראלי, הגאב על קיומו ומצבו הכספי הקשה, דוכא ממש על ידי ועדת-העשור, ממלכת וייסגאל האב ו' קולק הצעיר.

לקראת תערוכת-העשור הואילה הוועדה להזמין את תיאטראות ישראל לפסטיבל תיאטרונים, שהיה צריך להתקיים בירושלים. הוועדה לא התכוננה, חס ושלום, לשלם לתיאטראות מן הקדירה העשירה של העשור הבזבזני. להיפך: כל תיאטרון נדרש לשלם

שההצגה תובא ארצה בתקציב העשור. אולם אחרי שהושמעו בארץ הפיקפוקים הראשונים לגבי טיבו של הבכור, נקבע קו אחר. וזו הגירסה הרשמית:

«מסע הבכור לישראל, לפי הזמנת ועדת העשור, נקבע על אחריותם הכספית של קבר צה יידי ישראל בארצות-הברית, יחד עם הממנים האמריקאיים של ההצגה בכרודיה, קתרין קורנל ורוג'ר ל. סטיבנס. סטיבנס, סוחר-קרקעות נוצרי עשיר, עוסק במימון מחזות בממדים גדולים, כתחביב. הוא גם אחד מפעילי קרן נורמן בארצות-הברית.

לכאורה, שוחרר איפוא משלם-המסים הישראלי מן העול ה' כספי של מימון ה' הצגה המפוקפקת, אם כי לא שוחרר מן העול הרוחני ל' חזות בה. אך למעשה אין הדבר כה פשוט. שאלה גדולה היא אם אותו נדבן אמריקאי לא היה מוכן להקדיש את כספו היקר למטרה חשובה וחיונית י' תר לתרבות הישראית — אילו במ' קום להזמין את ה' בכור הכושל, היו משתמשים בכסף כדי לממן את הבנים ה' חורגים של העשור ושל ממשלת ישראל כולה: האמנות ה' ישראלית המקורית.

***

איחוד

התיאטרואות

המרידות הג' ה' דודה שהצטיב

רה לקראת הופעת הבכורה של הבכור בחוגי האמנות בארץ לא נבעה רק מ' ערכה המפוקפק של סחורת-הייבוא. היא נובעת עוד יותר מן

שנה עשרות מחזות הדגים בנושאים תנ"כיים. אם חשבו המזמינים תחילה כי המדובר ביצירת-פאר יחידה במינה, הרי היתה להם שיהות רבה כדי לעמוד על סעוטה. למקרא הביקורות הקטלניות, יכלו להחליט להימנע מן ההזמנה, או לבטלה בעוד מועד. אולם המזמינים המשיכו לפרסם בישראל את הבכור. אחרי שחישת הביקורת, באותה ה' להבות כמו לפני כן.

למאיר וייסגאל עצמו לא היו חסרים מקורות אינטרמדיה, שיכלו להעמידו בשלב מוקדם מאד, על טיב המיבצע האמנותי. כי בצדם של שני שחקנים בעלי שם עולמי — קתרין קורנל ואנתוני קויל — נמצא בלהקה גם אדם שאינו זר למאיר וייסגאל כלל וכלל. היתה זה לא אחר מאשר הבכור של וייסגאל עצמו: מר מיכאל («מייקל») וייג'ר, ששמו האמיתי וייסגאל.

מייקל, שגילם בהצלחה בינונית מאד את דמות המתנדב האמריקאי בסרט גבעה 24 אינה עונה (והצטיין בתפקידו פחות מאשר אריק לביא וחיה הררית), משחק אמנם רק תפקיד משני במחזה — זה של שנדי, בן מרים. אך לא מן הנמנע כי היה לו תפקיד גדול ביותר בשיקולים שגרמו להזמנת ההצגה ארצה. כי כחוליה מקשרת טבעית בין וייסגאל האב לבין הבכור, יכול היה בכורו של וייסגאל להשפיע בלי ספק על ההערכה האמנותית.

***

מי משלם?

א פחות מסתורית בעיה אחרת: מי בעצם הזמין את ההצגה? ומי משלם בשבילה את מחיר הפרסומת העצומה? שכן 24 אנשי הצגת המייבואים, מחיר ההעברה של 9 טון תפאורה, ומחיר האולם?

לקוראים התמימים של הביולטינים הנל-הבים היה נדמה כי המזמין והמשלם הוא האוצר של מדינת ישראל. אחרי שוייסגאל, קולק ושוח' כבר ביוזבוו סכומים ניכרים על מיבצעים של «יחי הרושם», שערכם האמיתי למען העשור היה מבוסס ואף שלילי, לא יכול היה הדבר להפליא במיוחד. ואחרי שסדי קולק הפך את עצמו לזדאנוב הישראלי והחליט כמזמחה יחיד על הסרת יצירה אמנותית מתערוכת העשור, לא יכלה להפ' לרא גם הטעות בהערכת הרמה האמנותית של הבכור.

נראה שזו גם היתה הכוונה הראשונה —

• בין השאר: סכום גדול, הנאמד בכמה אלפים, ששולם לארץ וגירוזלם פוסט. תמו' רת פירטוס הסכסס המלא של המחזה. עתו' ניס אלה לא מצאו לנכון לציין כי זהו פיר' סוס בתשלום.

הצגת הבכור

אנתוני קויל (בתפקיד משה רבנו) זועק לשמיים, משמאל — אך לא על הסעי' רוריה הקשורה בהבאתו ארצה, אלא כחלק מתפקידו. מאחוריו: שותפיו למס' חק תורין טאצ'ר, רוברט דרייטס, קאתלין יודוס וקאתרין קורנל, הממלאים תפקידים עיקריים בהצגת הבכור.

היה ההפטר הכספי של הקהל מלחה באכזה אמנותית. אימה סומאק, להקת המחול ה' דרום-אפריקאית, הפלארס, לימדו את הקהל לקח.

אולם לא הקהל בלבד הפסיד. לפחות בחלק מן ההופעות הזרות הוצאו סכומים גדולים כמטבע זר, ולא תמיד בדרכים כש' עיוור. ובשעה שקהל סוביסטי, שהלך עיוור אחרי הבטחות של פרסומת מנופחת ומפוק' סקת, נהר להיכל ההתרברבות התל-אביבי, התרוקנו בהדרגה אולמי התיאטרון הישראלי, שנאלץ להסתפק בפרורים משולחן-תקציב השעשועים המוגבל של האוצר הישראלי, הלא-ידחא-סוביסטי.

השבוע התארגנו חוגים אינטרסנטיים רבים, בדרישה לצמצם באמצעים מינהליים את ה' מבול הזר — אם עלידי ביטול שיחורורם ממס, או עלידי תוספת מס'מגן, פיקוח מטעם ועדה ממלכתית על רמת-האמת של הפרי' סומת, או הגבלות חמורות עוד יותר. ספק עם כל הדרישות האלה היו מעשיות או אפילו מוצדקות, אך לא היה יכול להיות ספק כי מבול הסחורה האמנותית הזרה הפך למכת-מדינה מסוכנת ויקרה.

וכאשר בא מוסד ממלכתי כמו ועדת העשור, שתפקידו לגלם את רוח המדינה, ונותן את הגושפנקה הרשמית שלו לייבוא גראנדיוזי יותר ומפוקסק יותר מפרות ה' יוזמה הפרטית — הרי זו עשירויה ציבור' רית שמגיעה לה זכות-הבכורה על סדר היום של הויכוח הציבורי.

עבור האולם של בניני האומה סך 600 ל"י להצגה — פי שלוש ממחיר אולם קולנוע אדיסון בירושלים. הקהל להצגות אלה היה נדרש לשלם, נוסף על מחיר כרטיס ההצגה, גם עבור כרטיס כניסה לתערוכה, שרמתה הכללית עוררה בארץ הגבה אחידה של אכ' זכה ובזו.

אמר השבוע במאי ישראלי נודע: «אילו לקחו את 50 אלף הדולאר והיו נותנים לכל תיאטרון ישראלי סכום גדול כדי לביים הצגה רפרונטטיבית אחת לכבוד העשור, היה הדבר לא רק מוסיף כבוד ותוכן לאומי לעשור, אלא גם היה נותן דחיפה עצומה לתיאטרון הישראלי ומחלק את הקאמרי ו' אוהל מן המשבר הקשה העובר עליהם.»

***

מכת הצגות-הבכורה

אין זו האפשרות היחידה. אפשר היה לרכוש את כל הכוחות האמנותיים של ישראל — שחקנים בעלי רמה עולמית כמו חנה רובינא, ארונה פורת, חנה מרון, יוסף ידין ואהרון מסקין — להופעה משו' תפטר גדולה אחת. אחרי שכל הופעות העשור האזרחיות נסתיימו בכשלון או תוך אוריה של אוישות, ואילו ההופעות הצב' איות המוצלחות-ברובן הטביעו על החג הלאומי צביון צבאי מובהק ובלעדי, הרי יכלה ההצגה לאומית גדולה אחת כזאת, או מספר הצגות מוצלחות בתיאטראות, להח' משקל תרבותי ורעיוני הולם, שהיה מהרה משקל נגדי להופעות הצבאיות המרכזיות.

בן הנכור מייקל-וייג'ר, אחד משני בניו של מאיר וייסגאל, עם זיוה שפיר (בן-דודא) בסרט הישראלי גבעה 24 אינה עונה. וייג'ר, בעל נסיון רב בחופעות תיאטרוניות, ממלא תפקיד משני במחזה זה, שמרבית שחקניו הובאו מאנגליה.

שיקסות, אז תשמעי, אל תראי להן שאנחנו ישראליים!

והיא אה, אם אפשר לדעת? "אני שחור, אז אני איטלקי, עונה יוסי, רוצבי, שהוא בלונדי — הוא אנגלי!"

ובכן, שלום, אמרתי, כשאני קמה מ- מקומי.

אל תתרגזי. תביני, אנחנו מפתחים שאם נגיד שאנו מישראל, הן לא תצאנה אתנו! לפני זמן מה התקיים בוינה נשף הקרן הקיימת. במרחק מה משולחני ראיתי את יוסי רוצבי, בחברת שתי וינאיות. לא הת- אפתי, ניגשתי אליהם.

"אך העזתם להביא לנשף ישראלי את שתי האריות?" לעגתי. "הרי עכשיו הן כבר מכירות את סודכם האיום..."

"את תמימה בלילה," צחקו השניים לער- מתי, "אמרנו להן שזה נשף ספרדי..."

קצין ב.ס. הגיבור של המקרה הבא אינו צבר ממש. הוא ממוצא וינאי, הגיע לארץ בגיל צעיר מאד, למד באחד מבתי- הספר החקלאיים, היה מראשוני הפלמ"ח. בדמותו החיצונית הוא טרזן ממש. הופעה נורדית, גבוה, חסון, טיפוס לתפארת — לפחות בצורתו החיצונית. טוען שהוא משי- רת את המדינה בתפקיד חשוב ומיטוהרי בוינה.

נפגשנו בבית-קפה בוינה. אותו חברה'מן, אשתו, איש-משרד-החוץ האוסטרי, עתונאי ויגוסלבי ועתונאי גרמני.

הבחור עשה רושם נהדר על כל המסר- בים. הגרמני לחש לי אפילו בהערצה: "ה' אדון הזה נראה נהדר! כמו אויבר-שטורמאן- סיהרר!" מחמאה יוצאת מן הכלל...

"הגידו, מי אותו הברנש שהכרתיו אצלך אתמול?" היתה שאלתו הראשונה. מבלי לחכות לתשובתי, המשיך: "לפי דבריי, קשה לדעת אם הוא סתם משוגע, או יצור מלא תסביכי-נחיתות איומים, או אולי הוא פרו- בוקאטור?"

לא עניתי. מה יכולתי לאמר? הגרמני המשיך: "הרי לא ייתכן שאיש גורמלי, הבריא בנפשו, ידבר ויגיד ככה. נכון?"

"נכון!" עניתי נבוכה. "את יודעת," המשיך הגרמני, "נפגשתי היום עם העלונאי היוגוסלבי, שגם הוא שמע את שיחתנו. התחלנו לחשוד בבחור שהוא עובד ברשותי הבטחון שלכם, ושי רצה עליי דבריו לבדוק את הגבותינו לשאלה היהודית."

כמעט והתעלפתי. מובן שהשגדלתי לשכ- נעו שהדבר לא נכון, כי הוא סתם מטומ- טם ומלא רגשי-נחיתות, מה שגם כן נכון. אך השאלה היא: איך שולחת הממשלה אנשים כאלה לחוץ-לארץ, לתפקידים לא- מיים?

ציונות

קשרי תרבות וכסף

ההזדמנות היתה חגיגת. השופט המחוזי האמריקאי צ'ארלס ויזנסקי ואשתו ערכו מסיבה לכבוד הקרן האמריקאית לעידוד הפעלי תרבות בישראל — היא קרן נורמן המפורסמת, המשלמת קיצובה לרוב מפעלי- התרבות בישראל. מתיאטרון הבימה ועד היכל התרבות התלאביבי. השומן והסלת של החברה היהודית בעיר בוסטון הופיעה. בין האורחים המכובדים היה איש-עסקים

כן להביאו לבירור, חתם שורר על מכתב הפיטורין מיד. הזעקה שקמה הגיעה עד לחלונות ה- גבוהים ביותר. רולבנט פנה למיר, אצלו שרת לפני שנים אחותו כדובר ההסתדרות. בימים בהם כיהן נמיר כמזכיר ההסתדרות, נמיר ניסה לעזור אך לא הצליח. היי ופיו של שורר הגיעו לכל מקום. הפיטורים הובאו בפני העדה המרכזת של ההסתדרות, שם אושרו סופית.

לרולבנט היה היכוח עם הממונים עליו, הסביר מזכיר מערכת דבר יצחק יערי, הוא פוטר לפי פסק-הדין של העדת הביקורת של ההסתדרות, שמעמה את הצדדים ומצאה שאין מקום להמשך עבודתו בדבר.

חקירות

מי ביים?

ביום חמישי שעבר, בשעה אחת בצהריים, נכנס יוסי פוקס למשרד הגפה הצפונית של המשטרה בתל-אביב. "אני רוצה להר- דיע על יהלומים שנעלמו," מסר ליומנאי, השוטר הפנה אותו למשרד האיזור, שם חזר פוקס על דבריו. "לך ותחזור אחרי הצהריים בשעה שלוש," אמר החוקר התורן לאורה המתלונן.

פוקס יצא מן המשטרה. שעה אחת קודם הבחין, בדרכו למשרד המפקח על היהלומים בקריה, כי ארנקו, בו היו טמונים 187 קאראט יהלומים מלוטשים ו-285 קאראט יהלומים בלתי-מלוטשים, בשחי של למעלה מ-24 אלף דולאר, נעלם מכיסו. פוקס נבהל מאד. הוא חזר למשרדו, ערך חיפוש מדויק- דק בכספת שבבנק, איגוד ובאולם הכורסה — אך ללא תוצאות. אחרי שהודיע על מה שקרה לחברות הביטוח איחוד ופרודנס, בהן מבוטחים יהלומיו ב-12 אלף לירות שטרלינג, הופנה פוקס למשטרה. "זהו קודם כל ענין של המשטרה," אמרו לו לוי ויאנדור, סוכני הביטוח שלו.

המשטרה חשבה אחרת. רק בשעה שלוש אחרי הצהריים ניגשו חוקרי הגפה הצפונית לטפל בהודעתו של פוקס. כולכם נגבים בכורסה, אתם רוצים להתעשר ביום אחד, הטיח לדברי פוקס, אחד השוטרים בסניף על מה שאירע לו מן הרגע בו גילה כי יהלומיו נעלמו ועד לבוקר בו קרא בעתון כי הוא נחשד בכיבוס גניבת יהלומים, גודעו הפרטים הבאים:

פוקס נמסר לבוא בשלוש. כשנכנס ל- משרד אזור ב' קיבלו את פניו הקצין שמעון מרקוביץ והסמלים לדרמן ואבני אחרי ש- הסביר כמה הענין התחילו לחקור אותו. מרקוביץ ואבני חקרוהו ולדרמן רשם. **איר, מי זכמה?** הוא סיפר להם את הכל ובריוק. הסביר שכאותו בוקר שלח כמות של יהלומים לבית-החרושת של אחיו בצפת. היו לו עוד שני משלוחים של יהלומים: האחד לבית-החרושת באילת והשני לכורסה הבלגית. את היהלומים, שהיו עטר- פים בנייר, החזיק אותם בתוך ארנק הצמוד למכנסו בשרשרת.

פעמים או שלוש התפרץ לחדר החקירות השוטר הררי. "אתה נגב!" היה צועק אליו, "כולכם נגבים. אתם רוצים להתעשר ביום אחד, בו בזמן שאני, שוטר פשוט, עובד בעד מאתים לירות במשך חודש ימים!" חקר אותו שתי-דברים במשך שעות ארו- כות. שאלו אותו על הכל: איר, הוא נסע באוטובוס, עם מי נסע באוטובוס, למה הוא נסע באוטובוס, איר, היה קשור הארנק, למה היה קשור הארנק, כמה היה עשוי הארנק?

רולבנט לא התגאה בתפקידו החדש. ה' עתונאי שעלה לישראל עם העליה הסינית, ושדמותו החיצונית משחה לו צורה של עורך-דין אמריקאי, חתם את רשימותיו בעיני מפלגות בכינוי-העט של "אחו חי- רבי", טען באוזני ידידיו כי תפקידו ה' נוכחי בדבר הוא זמני לגמרי.

הוא לא ידע עד כמה צדק. כאחד הימים, לפני זמן קצר, הוטל על רולבנט לכסות מסיבה בגרות של פעילי מגבית ההס- תדרות הארצות-הברית, שבאו לביקור בהס- ראל. רולבנט אחר לשיבה, לא טרח לברר את פרטיה. בכתבה שפרסם למחרת בדבר, הודיע לקוראים כי חבר מפא"י חסוקן נאם באוזני האורחים.

הזויכוח נגמר. נאומו של חסוקן, שלא נכח כלל באותה מסיבה ושחבר מפא"י אחר החליף אותו, נתן לשורר את האמתלה המתאימה לפטר את רולבנט. בניגוד לכללי אגודת העתונאים, בה חברים גם שורר וגם רולבנט, לפיהם נהוג להתרות בעתונאי המתושל בעבודתו שלוש פעמים ורק אחרי

נאשמי-שחיתות אדאמס וגולדפיין

למען הבימה, היכל התרבות ומניעת צרות משפטיות

יהודי מצליח בשם ברנארד גולדפיין, ש- הופיע יחד עם אשתו שארלוטה. כשאך נסי- תיילום הנאומים התגייס, קמה שארלוטה גולדפיין וניגשה לשופט המארח. "בעלי מעריץ את אשתך," אמרה בתמימות, וה- גישה לשופט צ'יק על-סך 1000 דולאר, למען עם ישראל.

השופט נדהם. כי באותו זמן ישב בדיון במשפט חשוב, על מאות אלפי דולארים, בו היה ברנארד גולדפיין הנתבע העיקרי. מלא חימה נטל את החיק, רשם בו את פרטי המקרה, שריח השוחד נדף ממנו, ציין: "אני יודע עם מר גולדפיין הבין את מלוא המשמעות של מעשיו!"

זה קרה בנובמבר שעבר. השבוע היה טי- פור זה אחת הסנסציות העיקריות של ארצות הברית. כי ברנארד גולדפיין, הגדון הציוני, היה גיבור פרשת שחיתות, שהעמידה את ארצות-הברית כולה על רגליה.

בתי מדרן ומעילי פרוזה. השעי- רוריה פרצה כאשר נודע לחוקרי הסנאט האמריקאי כי עוזרו הראשי של הנשיא אייזנהואר, שרמז אדאמס, המושל-לשעבר של מדינת ניו-האמפשייר, חי בבתי-מלון מפוארים על חשבוננו של גולדפיין, קיבל ממנו מעילי-פרחה ולמנות יקרות אחרות. באותו זמן ניצל גולדפיין את שמו של אדאמס כדי להתחיל מכמה אי-נעימיות חמורות מצד השלטונות.

האווירה היתה נעימה, השיחה התגלגלה לנושא לגושא. מישהו הציע שנאכל ביחד ארוחת-ערב, במסעדה ידועה, במרחק-מה מן המקום.

בדרכנו למסעדה עברנו דרך רחוב ויבורג, בו נמצא בית-כנסת ומסעדה יהודית. בחוץ עמדו מספר יהודים מוקנים, בשטרלימל וקפוסה.

"אני מוצא את הטיפוסים האלה ציוריים מאד," אמר העתונאי הגרמני.

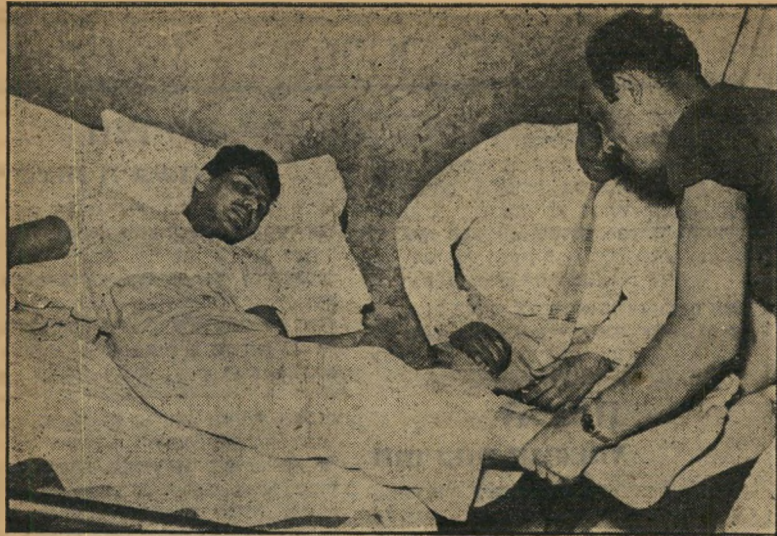
"ובי הם מעוררים גועלי-נפש," ענה לו החברה'מן שלנו, בהוסיפו: "אילו רק יכול- תי, הייתי מחסל את כולם..."

העתונאי הגרמני נבחר והעביר את השיחה לנושא אחר. אך החברה'מן המשיך בשלו: "אתה יודע," אמר, "גלחמתי בעיר העתי- קה בזמן המצור ב-1948, ואז ראיתי איך הטיפוסים היהודיים הללו היו מוכנים ל- היכנע לאויב. התחלתי להרביץ בהם מכות רצח, ואז רק הבנתי את הגרמנים... מה נעים להרביץ ביהודים..."

העתונאי הגרמני החזיר ומלמל משהו. כאשר הגענו למסעדה, השתדל שלא להת- יישב ליד החברה'מן הפלמ"חניק.

למחרת בא הגרמני לבקרני. הוא היה עוד כולו תחת רושם הערב הקודם.

• קצין גבוה ב.ס.ט. הנאצי.

חייל משוחרר גלופקא
מכות בכלא

אדם זה, כשאני מחוסר הכרה. היום אני שוכב בביתי כשאני משותק בידי וברגלי. חיילת שבאה לביתנו, סידרה את סידורי השחרור האחרונים. צה"ל אינו רוצה עוד לשמוע ממני, ואילו כל מה שמשרד הבטחון מבטיח לעשות לי הוא "הסד".

אינני דורש טובות. אני דורש את המגיע לי: פיצוי מתאים ושיקום לבעל מום. שֵׁן הפך למה שהוא היום בעקב אי האחריות של האנשים שמונו לתפקידים, שלא היו מסוגלים למלאם.

כל ישראל

סוניות העונה

כמו בכל שנה בתקופה זו, הציגו גם השנה הפרדסנים וחברת צי"ם את תביעתם להעלאת שער המטבע תמורת שרותיהם. כמו בכל שנה, תיענינה הבקשות חלקית... **חלק בחלוקת השלד** תובעים הקבלנים הפרטיים. לדבריהם מבוצעות בארץ עבודות ציבוריות בשיעור 200 מיליון ל"י, מהן קיבל סולג בונה 120 מיליון, ורסקו הפרוגרסיבית 20 מיליון והשאר ניתן לחברות מפלגתיות אחרות. הקבלנים הפרטיים קבלו 20 מיליון... **400 אקד"ל** נאספו בפגישות פרטיות של אנשי-משק, שכונסו על-ידי שמעון פרס ונחנח ספיר למען התיאטרון הקאמדי. הדבר גרם למרידות מסוימת אצל התורמים, הסבורים כי הופעה עליהם לחץ ממשלתי רב מדי.

תזכיר

באסגרת החוק ומחוצה לה

המזרדים בלבנון שחדרו לשטח ישראל שפעיליה הראשיים הם עורר-הדין (העולם הזה 1080), שימשו לאחרונה נושא לתזכירה של גנועת "הכוח השלישי" ב"ש" ראל" שפעיליה הראשיים הם עורר-הדין מרכיב שטיין וסרבן המלחמה אמנון זכ-רוני בפגישתם, שלא זכתה לתשומת לב כל שהיא, תבעו בשעתו שטיין וזכרוני לעכב את הסגרת המזרדים כדי לאפשר

חום גבוה וכאבים עזים ברגלי. פניתי לרופא. הוא נתן לי פתק למנוחה של שלושה ימים. "זה לא כלום", הוא אמר, "זה יעבור". המחלה לא עברה, אבל הרופא סירב להאריך את פתק המנוחה ושוטרי הכלא לא רצו להתחשב בחולשתי ובכאבי. עבדתי ב"מגהצה", כשאני עומד כל היום על רגלי ה"כואבות. תוך ימים אחדים התנפחו כפות רגלי, עד שלא יכולתי לנעול עוד נעלים. נאלצתי להמשיך בעבודה. באותם הימים היו עושים את הכל בריצה — אפילו להתגלח. לא יכולתי לרוץ והשוטרים היו מענישים אותי, בכל פעם שנכשלתי תוך כדי ריצה. השוטר דהן יוסף, רבי-טוראי מן ה"משטרה הצבאית, לקח אותי באחד הימים לצינוק, ככל אותי באזיקים והחל מרביץ בי. אסיר בשם אבוטובול שעבר במקום, דיבר על לבו של השוטר: "הוא בחור טוב, עזוב אותי, אתה רואה שהוא חולה." דהן עזב אותי.

"בלתי כשר לשרות". העבירו אותי לכלא אחר. נסענו לשם במכונית פתוחה, וגשם שוטף הצליף בי כל הדרך. גיטיתי להסביר למפקדי הכלא החדש את כל מה שעבר עלי עד לאותו יום, אך איש לא רצה לשמוע לי. שוב סידרו אותי לעבודה במג"הצה, בה עמדתי כל היום על רגלי הנפוחות והחולות.

הרופא בכלא החדש היה נאמן יותר לתפ"קידו הרפואי מזה שבכלל הקודם. כשהת"עלפתי באחד הימים, תוך כדי עבודה, שלח אותי לבדיקות לבית-חולים צבאי. אחרי שבועיים, הוחזרתי לכלא. אבל מצבי לא הוטב כלל. שוב התלוננתי בפני הרופא, והוא שלח אותי בשנית לבית-חולים, ממנו לא חזרתי עוד לבית הכלא.

בבית-חולים שכנתי עד לסוף תקופת מעצרי, בהתאם לפסק הדין של בית-המשפט הצבאי. הועברתי לבסיס המעבר הצבאי ו"משם העבירו אותי לבית החולים בתל-השומר.

לבסוף הועמתי בפני הוועדה לשחרורים, וזו קבעה לי סוג בריאות של "בלתי כשר לשירות". קיבלתי חופשה של שבועיים, עד לשחרורי הסופי מצה"ל.

היה איוה עיכוב משרדי בשחרורי. בכל פעם שבאתי למחנה להשתחרר, לי

מן — כבר הפכו בינתיים לבקאים שב"קאים בפרשה התורכית, היו ברורות ביותר: צבי זוהר, אחיו של רמ"ח שמאי זוהר, היה מנהל עסקיו של הקבלן פרישמן.

פרישמן היה שותף לחברת י. מ. סחרוב ובניו בע"מ, בה היה שותף באותה תקופה גם יחזקאל סהר עצמו. "על אף כל מעשיו — לא הובא פרישמן לדין על-ידי המשטרה", אמר מסיס.

תיקים פתוחים. חוטרישי קפץ ממ"קומו. "אנחנו נוכיח שפרישמן נעצר ונחקר פעמים רבות", קרא באוזני השופטים. עתה קפץ גם עורך-הדין אריה מרינסקי, פרקליט העולם הזה: "מצויין! אני מבקש שזה יירשם! אנחנו נחקר את פרישמן על ה"חקירות שהתנהלו נגדו ונחקר את קציני המשטרה שחקרו אותו!"

המשפט נמשך. חוטרישי רצה לדעת על סמך מה נוסחו עשרת השאלות למשרדי הממשלה בהן נסתיימה הכתבה הגדולה על פרישמן. מסיס ענה ברצון: "פנינו למשרדי הממשלה בכתב ובעל-פה. עשינו כל מה שיכולנו על מנת להבהיר את הפרשה."

חוטרישי היה סבור אחרת. "כל התיקים של פרישמן היו פתוחים לפנינו, והם לא באו לראותם", טען בפאתוס בבית-המשפט. תיקן אותו מסיס: "פרישמן אמנם הבטיח להראות ולפתוח את כל התיקים אלא שהוא לא בא לפגישה שנקבעה, אחרי שהמערכת הסכימה לדחות את פרסום הכתבה ואף קיימה את הבטחתה. ביום בו היתה צריכה להתקיים הפגישה עם התיקים הפתוחים, כבר היה פרישמן בשוויץ!"

פרישמן עצמו ייב כל זמן העדות ב"דריכות. האיש, ששופטים רבים בארץ בו"בחוקי-לארץ עסקו בשנים האחרונות בתיקים שהוגשו נגדו ובתיקים שהגיש נגד אחרים, התכוון לעלות בתום עדותו של מסיס אל דוכן העידים, מעליו ייחקר בידי מרינסקי על פרשת עיסקותיו מאז החליט לשבור שבר בתורכיה ועד ליום בו "חזר במיוחד לישראל, כדי לתבוע לדין את מוציאיה הדי בות נגדו", כדברי פרקליטו בבית-המשפט.

דרכי אדם

סיפורו של אסיר

אל בית קטן, בקירבת פתח-תקעה, נכנס לפני כמה חודשים זכריה גלופקא, מי שהיה חבר הכנסת הראשונה מטעם התאחדות ה"תימנים. היה זה בקיור מקרי אצל בני משפחתו, אחרי שלא היה בביתם מזה תקר יוסף, שרוע במצב אנוש. "מה קרה?" שאל הדוד הנדום.

הצעיר הנכה סיפר סיפור מדהים השבוע, אחרי פגישת רבות וחסרות תועלת אל ה"מוסדות המאמינים. כינס הדוד כמה עתור נאים ליד מיסת יוסף, שישמעו את הפרטים המזועזעים.

זהו סיפורו של יוסף גלופקא, כפי שסופר על-ידו, באזני העיתונאים:

מתגלחים בריצה. כאשר גויסתי ל-צה"ל, נקבע סוג הבריאות שלי כק/2. היה זה ב'11.52.19. עד לגיוסי תמכתי בהורי, אב זקן מתורכיה-עבודה ואם חלושה. ביקשתי עבורם תמיכה ממשרד הבטחון — אך נעניתי תי בסירוב. זה היה רק טבעי שהורי הזקנים והרעבים יהיו תמיד לנגד עיני. ערקתי מן הצבא.

אחרי חצי שנה נעשיתי והועמדתי בפני בית-דין צבאי, מעצר. נשלחתי שם היו

מיצים אותו ושהחירו לעתונים ידיעות כי לאחרונה הוא היה שקוע בחובות רבים. בי-צלצול טלפון אחד יכול היה להשיג גם היום רבבות דולארים בקרדיט.

מי אמר מה? פוקס סיים את סיפורו. האיש, אחד מחתיקי תעשיית ההילומים ב"ש-ראל, החליט לחלום עד שצדקתו תוכח ברבים. הפרסום על "ביום" הגניבה פגע בו קשות.

סוכנות עתי"ם התנצלה מיד. "הפרטים שנכללו בידיעה לא היו מבוססים ואף לא נתקבלו במישרין מהמקור שלו יחסו אותם", נאמר בהתנצלות.

חקירה קצרה העלתה כי הפרטים נתקבלו מהמקור המהימן ביותר. הרמו הברור כי פוקס ביים בעצמו את הגניבה נתקבל מפי ס.מ.מ. אריה נאור, ראש הענף הפלילי במשטרת מחוז תל-אביב. "המשטרה מת-יחסת בספקנות להודעתו של המתלונן", הודיע גם כתב ידיעות אחרונות מפי נאור ביום ששי שעבר.

נאור עצמו עתי"ם התמם מיד. "הפרסום ש-ניתן על-ידי עתי"ם, מיהר להודיע, "היה חריף מדי. למשטרה אין כל הוכחות כאילו היה כאן נסיון של ביום". דובר המשטרה, רמ"ח יעקוב נאש, מיהר כרגיל לעזרתו של נאור. "צריך היה לחכות לסיום הח-קירה", אמר בצדקנות. בצביעות, האופיינית לו, הוסיף: אם היה יודע מראש כי סוכ-נות עתי"ם תפרסם גירסה המחשידה את הנאשמים בביום, וזאת בשם המשטרה, היה פוסל את הידיעה הנ"ל.

האיש שהפיץ כבר בעבר שמועות מסעות וכזובות, קידה כנראה שמישהו יאמין לו שקיינו משטרה מוסרים חומר לעתונאים — על מנת שלא יפרסמוהו...

לפוקס עצמו לא היה איכפת כלל מי מאנשי המשטרה אמר מה שאמר, כדי לפרסם זאת נגדו בצבור. אם היה זה הקצין נאור או השוטר הררי, דרש עתה פוקס להעמידם לדין כדי שבעתיד לא יטעו יותר את כתבי עתי"ם כשם שלא יוסיפו להאשים עונד ברבים אורזים שאשמתם לא הוכחה, ושאפילו לא הואשמו במשטרה.

פרשת פרישמן

על סמך מה?

בשבוע השלישי למשפט הדיבה שהגיש ה"קבלן הפינאי יצחק פרישמן, נגד עורכי העולם הזה, נמשכה עדיין עדותו של כתב העתון אלכס מסיסי, עד התביעה הראשון במשפט. בחקירה מיגעת, שנמשכה עד כה שבוע ימים, המשיך פרקליטו של פרישמן, עורך-הדין אהרון חוטרישי לנסות להוכיח כי העולם הזה לא חקר את החומר די צורכו קודם לפרסומו. אולם מאמציו של חוטרי-ישי נכשלו: הכתב שמעמד על הדוכן ידע לפרט לעשרות פרטים את שיטת פעולתה של המערכת בחקירת מעלילו של הקבלן הישראלי שברח מתורכיה, אחרי שהאריך אחריו עשרות נושים ובוגנים בלתי-גמורים.

נושא חקירתו של חוטרישי השבוע: המשטרה. כאילו נשכר להגן על רמ"ח שמאי זוהר, ראש המחלקה הכלכלית של משטרת-ישראל ועל יחזקאל סהר, המפכ"ל היוצא, לא הרפה חוטרישי מחקירה בנקודה אחת: על סמך מה פירסם העולם הזה כי בעזרת קרוביהם של קציני המשטרה גבוהים, ניסה פרישמן להערים על החוק? התשובות ממסיס סיפק לבית-המשפט, ששלוש "נפסו" הצעירים והסבלניים — אליעזר יעקב זינגלמן ואברהם פריד-

מצרים

שני קצות היבשת

הידיעה הסנסציונית ביותר, בשטח יחסי החוץ של ישראל, בשבוע שעבר, היתה הצ'רתו של קהאמה נקרומה, כי יש לפתור את בעיית ארץ-ישראל בהתאם להחלטת ה' או"ם משנת 1947 (העולם הזה 1082). היה זה נצחון ברור לרע"ם, אשר הצליחה במכה אחת לתת תחת מאמצי הקהתתנים של ישראל לביצור הידידות עם ראש ממשלת גאנה.

נצחון זה לא בא במקרה. מאחורי הסיבות המדיניות החשובות, שגרמו להצעה, הכינו המצרים מערכה רצופה של טיפול אישי, ש' השפיעה לא פחות על אורחם, במשך שבוע ביקורו בקהיר. הגיסטה הראשונה נעשתה בשדה התעופה של קהיר. על אף שהרבר לא נקבע בתוכנית הרשמית, היה גמאל עבד אל-נאצר בין מקבלי פניו של האורח, בדרתו מן המטוס. הפגנת-ידידות שהוערכה מאד על-ידי ראש-ממשלת גאנה, ציינו למחרת העתונאים.

"אני מקוה שתבקר בגאנה" אמר נקרומה לעבד אל-נאצר, "כדי שנוכל להחזיר לך יחס דומה".

חוליות בשרשרת. משדה-התעופה נל' קחו נקרומה ובני להייתו אל ארמון אל-קובה, שם הוכנה לכבודם סעודת ערב חגיגית. כבולם הנוצץ של הארמון המלכותי של העבר, הציג עבד אל-נאצר שני אורחים חשובים בפני נקרומה: סייף אל-איסלאם אל-בדר, יורש-העצר של תימן, והאמיר אחמד בן עלי, יורש-העצר של שליט קטר. "לוחמי ה' חופש מכל העולם הם אחים" מילמל הנסיך מקטר. "ראש הממשלה מר נקרומה מאמין כי עמי אפריקה הם כחוליות בשרשרת," השיב שגריר גאנה, "אשר אם יתחברו יחד, לא יוכל איש להפריד ביניהן".

גמאל עבד אל-נאצר, שניהל עד אז את שירותיו עם אורחו באנגליה, נשא נאום ברכה רשמי בערבית. עובד שירות השידורי המצרי תירגם את דבריו לאנגלית, חזר ותירגם את תשובתו של נקרומה מאנגלית לערבית. "כאשר חג המטוס שלנו מעל קהיר," סיפר נקרומה בלבביות, "ראה אחד המלחים שלי את הפיראמידות. הוא רצה מיד לפתוח את הדלת ולקפוץ החוצה, כל כך הושפע מעוצמת המיבנים המסמלים את מצרים בת' האלמות".

ביקור משפחתי. בין האורחים החשור' בים שהצטופפו באולם הקבלה של הארמון, בלטו קשישה לבנת-שיער ושלוש בנותיה. הן המתינו בשקט, עד אשר ניגשו אליהן נקרומה ועבד אל-נאצר. האורח הכושי פתח את זרועותיו לרוחה, חיבק את האישה, וני' שק אותה על לחייה. אחר פנה אל שלוש הנערות: "את פאייה... את פרידה... את פנתה".

היו אלה חמותו ושלוש גיסותיו של נקר' מה. אשתו המצרית, פתחיה, נשארה בגאנה. "הנסיכה היתה מעייפת אותה, במצבה הע' דין", הסביר.

סיפרה החמות לעתונאים למחרת היום. לא רצינו להפריע לו בקבלת הפנים הגדולה, לכן חרנו הביתה. ידענו שהוא הוזמן לסעודה ל... לכל זאת השיירו את השולחן

הצליחה להשיג את עצמאותה מידי הבריטים, התרשם מאד מעוצמתה של המדינה האפרי' קאית השניה, אשר חיתה דורות תחת שלטונה של אותה אימפריה בריטית. בשיחות עם עתונאים ומדינאים, לא הסתיר את תקוותו, כי שתי המדינות, שבקצה המערבי והמזרחי של אפריקה הצפונית, יוכלו לשתף פעולה בהנהגת היבשת השחורה.

העוקץ היחידי, לגבי מארחיו: נקרומה חשב על עצמו כשותף שחה קעבד אל-נאצר, לא כגרור של רוזן עמק הגילוס.

הלבנון
המרקחה המשווה

המלחמה בלבנון התקרבה השבוע לחודשה השלישי, כשהמצב מעורפל ודמיוני יותר מאשר היה בתחילתו. משקיפי או"ם הגיעו מכל קצות תבל, הקימו שבע תחנות פיקוח על הגבול הסורי. אולם לא היה ברור מה בדיוק תפקידם. אחרי הפוגה החלו שוב הקרבות בסריפולי ומסביבה, כשהצבא נכנס מדי פעם לפעולה עצלה. הרמטכ"ל עצמו המשיך אותה שעה להפגין את נייטרליותו, בעוד שאוהיו שמעון גייסו לוחמים בשכר וחילקו להם נשק.

● בבירות, החליט בית-המשפט לדחות את בירור כל התביעות הפליליות. מאחר שאי-אפשר להעביר את האסירים מבית-הסו' הר המרכזי עד לבית-המשפט.

● מטה המשטרה הורה לאנשיו להלך לפחות בזוגות, גם בשעות חופשה, כשאניס לובשים מדים, מאחר והמורדים מכירים את זהותם ועלולים לארוב להם.

● חבר בית-הגבחרים פאווי אל-חס הב' טיח לשלם מיליון לירות לבנוניות, לכל מי שיביא לפתרון המשבר.

● קבוצת מורדים דרוזיים הסכימה להח' זיר ליחידה צבאית את הנשק שנלקח ממנה בקרב, תמורת הנשק שאותה יחידה לכה בידו מסתננים מסוריה.

היו אלה ידיעות חסרות הגיון כמעט, אשר קשה היה לשבץ לתמונה ברורה. אולם לא היה צורך כשום תמונה חדה כדי לדעת, כי המרקחה הלבנונית עלולה בכל רגע לעבור על גדותיה, ולהכחת קשה את המרחב כולו.

מחרוזת

האשה התוגדה

משפחת נשיא הדכנון נמצאת בלונ' דון, מאז פרוץ המרד. זאת גילו השבוע עת' ניס מצריים, המוסיפים כי אשת הנשיא, זילפה שמעון, התנגדה מלכתחילה לנסיון בעלה להאריך את תקופת כהונתו בשש שנים נוספות. . . . **הצי הטוניסי** יוקם לתחיה. במאות שעברו הטיל צי שודדי-הים הטוניסי את מוראו על ספינות הסוחר של אירופה, מסביב לחופי הים התיכון. כחנת ממשלת טוניס, בשלב זה: לחתר על צי מלחמתי, להסתפק באניות-סוחר. . . . **משרדי ממשלה** בן-האיר קיבלו הוראה לענות טלפונית וטלגרפית על פניות ההל' "מפני שיש צורך אדונו וזאת אנו חייבים להי' טיב המודנטיים מעודיים

מאת קטי רודר

לפני חודש עוררה פרשתה של קטי רודר, הצעירה שנפסלה כמועמדת מלכת-היופי מפני שהיא בת גירות, ענין ציבורי רב. השבוע הופיעה קטי כדוגמנית בתצוגת-אופנה שהת-קיימה מטעם התאחדות עולי הונגריה במלון "רמת-אביב" בתל-אביב. בעמודים אלה היא מתארת את חוויתה החדשה.

דוגמנית. בימים אוהבת לאכול.

יצאתי שהנשים הישראליות

הן מפחדות

הירות — זוהר! מתרה הדוגמנית, שמשכה את תשומת לב החברה התל-אביבית

דוגמניות לדוגמה

בכך, הדוגמניות באות למדוד הפעילות בת וגוברת. מזמינים געלים מתאימות. מר בעל חנות התכשיטים, שגם הוא מציג את ריו, ומתכנן תכשיטים שיהלמו את השמלות. כי הרבה עמל וכצבנות, בא סוף סוף היום הכל מוכן. מכניסים את השמלות למכור היוצאים לשדה הקרב, כמה שעות לפני זלת המערכה.

אחר-הצהרים של הדוגמניות קודש לתסרוקות. פרק בפני עצמו, שלא כדאי לעמוד עליו. שלא עשה תסרוקת חדשה אצל ספר סוג א' יבין זאת ממילא, ומי שכבר עשה, אינו ק לתיאורים נוספים. מתאפרים בחדר ההל המאפרת עצבנית וחושבת שלא תסיים שש דוגמניות עד התחלת התצוגה, שנק' ה' לשעה 9. הסדרנים עצבניים עוד יותר, יגמניות חיירות, ואפילו המנוסות שבהן עדות קמעה. הזמן עובר בחפזון, כאילו קיבל חד מבתי אופנה מתחרים.

9 בערב... לא דובים, לא יער ולא תצוגה. למ צועקים, מתרוצצים, מחפשים זוג געלים ובר באופן מסתורי, שותים קוניאק להתעודד. 9.20... שוב התרגשות. איש הנעלים מבי בתוקף לבדוק את כל הנעליים. המאפרת צה להוסיף אודם, הספר רוצה לשנות תלת. יה אחת הלכה לאיבוד.

9.25... התומרת התלה לנגן. ידיים סוח' ת את הדוגמנית המסכנה לכאן ולכאן. עוד כה, ועוד תפר, ועוד קי. עד שהיא צורחת: ובו אוהי! תנו לי לצאת, זה כבר התחיל! ז'יסטריה מאופקת היא דוחפת מעליה את צוורים למיניהם, נושמת עמוק ויוצאת לתוך אור — כולה שלחה, הוד, וגועס קריר.

★ ★ ★

הפלא הגדול

א קל להיות דוגמנית. תפקידה להציג את השמלה, להבלוט את המלבושים — אך א את עצמה. היא חייבת להתהלך בבטחה ובטב' יות רבה על מדרגות רעועות, על כמה צרה מוגדגדת, שנבנתה לצרכי השעה. אסור לה הסס או להיכשל, אפילו כשהיא מסוגרת אורות המצלמות. מאות העיניים הסקרניות, קור שיוצאו אותה משיחי משקלה. לשם כך דרושים הרבה נסיון ובטחון עצמי. עליה הסתובב בנחת לכאן ולכאן, כדי שהקהל ראה את מה שיש לראות, מכל הצדדים. אחר-כך היא יורדת בשלחה אלוהית.

השלחה האלוהית גלגלת ברגע שהיא ער' רת את פתח חדר ההלבשה. מכל צד מתנפלים עליה אנשי המקצוע, מפשיטים אותה, מלבי' שים אותה, מסרקים אותה, נועלים לה נעליים זרשות. מתקנים את האיפור ודוחפים אותה החוצה לכמה — הכל בפחות מחמש דקות. נברים משתוממים לפעמים על כי בחורה, כדרך כלל נצרכת לחצי שעה כדי ללבוש את ימלה הפשוטה ביותר, מצליחה כאן להחליף... עם את עורה במהירות הבוק.

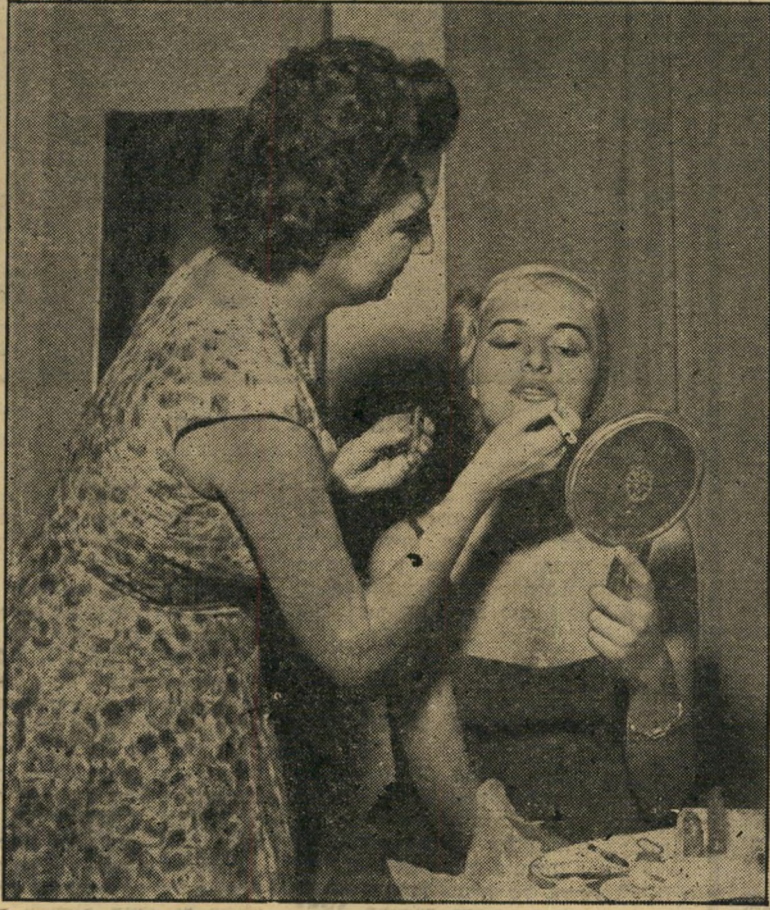
★ ★ ★

על נערה מתלבטת

תצוגה האחרונה ברמת אביב לבשת שמלות. הראשונה היתה שמלת קוקטייל זלת, מבד גירסי משי, מהודקת לגוף ובעלת מאחור. כנף זו, התפורה מבד השמלה, שזרת לתת לה צורות שונות: אפשר לזרוק ה מעבר לכתף, או לכרוך אותה סביב הזרוע מה לשדים בצירי ימי הביניים, שהיו נוש' כך את זנבם הארוך. השמלה מושפעת צורת הטוגה הרומאית.

השמלה השנייה היתה שמלת קוקטייל אדומה, וטול הרוקם לגוף, עם מחשוף עמוק, רקומה צרווים אדומים מבצבים. השמלה היא שמלת רפז אבל רק מאחור. הטרפז תפור משכעה טר טול לא רקום, והוא תלוי מהכתפיים הגב. הרושם שנוצר הוא אחרירי למדי, כאילו יה זה פפר ארום.

בסיכומו של דבר אינני בטוחה עדיין אם שאר דוגמנית. אמנם ללבוש בגדים יפים יקרים, להתקטט, להיות מרכז ההתעניינות חניף מאד לגאווה הנשית שבי, אבל מאז מתמיד היו לי שאיפות לכיחונים אחרים. ספ' ות, למשל. לא, אינני צוחקת. בזמן שהותי אררים הספקתי ללמוד שנה בסורבון, פה, ארץ, אני כותבת באופן קבוע את מדור גשים באחד העתונים. וחוק מזה, התחלתי כתיבת רומאן על נערה צעירה המתלבטת. פסקתי אותו באופן זמני, משום שלא היה מספיק חומר. עכשיו — אני היא המתלבטת.

קסי בידיה של המאפרת. תחילה משחה את פניה, האדימה את הלחיים, צבעה את העפעפיים בצבע ירוק, האריכה בשחור את קו העיניים, צבעה את שפתיה באודס כהה. אחרי טיפול זה היתה קסי מוכנה לעבור אל השלב השני: תהליך ההלבשה. בין הצגת שמלה אחת לשניה היתה המאפרת רק מתקנת במהירות את האיפור היסודי.

דליה לוינבוק, 16 וחצי, מציגה בגדיים מלסטקס. אמנים שבדיים שהתרשמו מפנה, הזמינו אותה ללמוד מישחק וריקוד בשבדיה, שם שהתה משך שנתיים. הצליחה ביותר בלימודיה.

מרתה היא עולה מרומניה שע תה ארצה לפני שבע שנים. עד לפני שנה נרה בתנאים קשים במעברה, עבדה שם כנגנת. אז החליטה לעבור העירה ולחיות דוגמנית. מרתה ליאופולד היא בת 22.

רינה הינה אחת הדוגמניות הפופולריות ביותר בישראל. לדוגמנות הגיעה דרך מחנות החשמדה הנאציים. בין הופעה להופעה מודדת רינה וייס איזה נעל סתאיסה יותר לשמלתה.

אי נעימות קצרה נגרמה השבוע לשגריר צרפת בישראל פייב ארזן ז"ל. שעה שהופיע השגריר להצגת הבכורה של התיאטרון הצרפתי בבתי-ציוני-אמריקה, התברר לו כי מקומו נתפס בידי אחר. ה' שגריר פנה אל האיש וביקש אותו בעברית לפנות את המקום, אולם תופס המקום סרב בתוקף. רק אחרי הסברות מצד אנשים שזיהו את השגריר, הסכים האיש לפנות את המקום לשגריר, שנאלץ לדלג מעל לשורת כסאות... אי נעימות מסוג אחר היתה מנת חלקו של יושבראש ועדת העשור מאיר ווייסגאל. חיסגאל הופיע במוצאי שבת במועדון התיאטרון כדי לשמוע את תכניתה החדשה של רביעיית התיאטרון הי' עוסקת בביקורת עוקצנית על בעית ריבוי התיירים בשנת העשור. שעה שאחיהם יבנו ונהנו, ישב חיסגאל בפנים חמורים. באמ' צע ההצגה, קם ויצא באופן הפגנתי... בין התמונות הרבות שקיבל ראש ממשלת צרפת לשעבר, בורג'ס מונורי בעת ב' קורו בישראל, היתה סדרת צילומים שהוג' שה לו עלידי ילדה בת 11. הילדה מדינה גלדמן, בתו של צלם העתונות סאור גלדמן, צילמה כמו ילדה את האורח החשוב בהגיעו ארצה. הגישה לו את ציל' מיה למזכרת... מסתבר כי הסיפור על שר החינוך זלמן ארן, בו סוחר כי פטר את נהגו על שסירב לנסוע מהר יותר, ואף פטר את מוכירתו על שסירבה לכתוב מכתב פטורים לנהג, אינו נכון. בהכחשה שפירסם השבועון הדתי עין-בעין, צוין כי שר החינוך ידוע וחקא כאם הדורש מנהגו לנסוע באיטיות בדרכים... גם אחרי גירושה, אין סוראיה, קיסרית איראן לשעבר, יורדת מעמדי החושות. הסיבה אחרי ששבועון מצויר גרמני פיר' סם סימור גדול עליה, פנה השאח המארסי רשמית לממשלה הגרמנית, איש לנתק את היחסים המפוסמטיים עמה, אם לא תגיש משפט פלילי נגד העתון. כתוצאה מכך איש' רה הממשלה הגרמנית תיקן מיוחד לחוק הפלילי, לפיו אפשר יהיה לאסור עורכי עתונים המפרסמים פרטים על ראשי-מדינות זרות, וקרויהם, בצורה העשויה לקלקל חוק יחסי-ההון של המדינה. העוקץ: לפי חוק זה, שהגרמנים קוראים קוראים לו "חוק סוראיה", נעשית עבירה גם כאשר הסיפור עצמו נכון.

***

הנסיכים המתנים

הצופים בהצגת שם כנפיים לאחד. המוצג בתיאטרון הבימה, תמהו להיחזק כי שח' קנית 'שופנה רבי' המשחקת תפקיד של אשה בהריון, מתהלכת על הבמה בכבידות גם אחרי שלפי תוכן העלילה, ילדה כבר את בתה. הסיבה: הריונה של רבידה בונה אמיתי... בפני בעיה מיוחדת במינה עמד ערב הצגת הבכורה של מחזה זה, חנוך ברטוב מחבר המחזה. הוא היה צריך לצאת אל הבמה ולהשתחחח בפני הקהל, אולם לא היתה לו חליפה. ברטוב נאלץ לשאול חליפה מיוחדת לצורך זה... עמוס ברנדשטטר הוא אחד מצאת השחקנים המופיע בטרטו של לארי פריש המופק עלידי אולפני-נבנע. עמוס הוא בנה של הגברת מרגוט קלאוזנר מנהלת אולפני הסרטה בישראל, החברה המתחרה

קיסרית לשעבר סוראיה

אמא וזלמן ארן

לאולפני-נבנע... משה רון, מזכיר אגודת-העתונאים שחזר ממסע לבראזיל, סיר' פר השבוע כי בהיותו בבראזיל תמהו חוגי האמנים שם לשמוע כי ישראל ביקרה להקת הרקוד ברזיליאנה. שם לא שמעו על להקת רקוד כזאת מעולם... נינה דר' נור' ביתו של רופא הנושים המפורסם פרופסור יוסף אשרמן, זכתה בהצלחה רבה על סיפון אניה היאלית שהפליגה למסע טיול לאורך חוסי הים התיכון. בערב תחפושת שנערך על האניה, התחפשה נינה לרקודנית כושית, הצהילה את כל האניה... בוגרי הגמנסיה העברית הרצליה בתל-אביב הזוכים את מורה התלמוד המפורסם של הגמנסיה ד"ר דורפפלד, ישמחו ודאי לשמוע על גורלו של אותו מורה. אחרי שעסק במסחר גבולות באירופה המערבית, הפך המורה להיות רב בעירה בדרום צרפת... ידיעות משמחות הגיעו גם מראש-עיריית-ירושלים גרשון אגרון השהה עתה בבריסל. כאשר הגיע אגרון למלונגו בב' דיסל, בו מתגוררים גם הנסיך רניה והנסיכה גרייס ממונקו, פנה אליו ראש הטקס של ממשלת בלגיה: הוד מעלתך, הנסיכים מח' כים לך. אגרון לא הבין את פשר ההמתנה המזורה שלא ידע עליה. רק מאוחר יותר התברר לו שראש הטקס חשב אותו בטעות למינסטר של נסיכות מונאקו... על הישג נכבד של להקת בובות העץ שלו, התגאה השבוע אביו של תיאטרון הבובות האיטלקי פיקולי המופיע בישראל, הדי' וילוריו פדרקה. לדברי פדרקה בא אליו יום אחד אדם מבוגר שסיפר לו כי בנו הנשוי עומד להתגרש. האיש ביקש מהדי' פדרקה 4 כרטיסים להצגה, עבורו ועבור אשתו ועבור בנו ואשתו. אחרי ההצגה באו הארבעה מאושרים אל מאחורי הקלעים להודות לפדרקה: הצגת הבובות החזירה את שלום הבית לזוג הצעיר... סיפור מעניין אחר של הדי' פדרקה גילה כיצד הצליח ליצור בתמונת הופעת הבובות מי' תחת לפני המים אפקט של מים. בשעת אחת

***

הפרחים מציעים

יוחנן זראי, המלחין המופיע כפסנתרן בתיאטרון זירה, נאלץ השבוע להפעיל את אורגונו בשעת הצגת הפיניאן בקריית-חיים. בעת הפסקה, הבחין יוחנן בקבוצת פרחחים שטיפסה על צינורות הביוב, כדי לחנות בהחלפת בגדיה של אשתו, ריקה זראי, המופיעה בהצגה. כשיצאת אליהם, וצעקתי מדוע הם מסתכלים כיצד היא מתלבשת, מספר יוחנן, הם אמרו שאינם מסתכלים איך היא מתלבשת אלא איך היא מתפשטת. על אף ההבדל בין שתי הנוס' צאות החלט יוחנן להגן על כבוד אשתו ופיוזר את הפרחחים אחרי שהכה כמה מהם. לעזרתו בא השחקן יוסף באשי, שרצה להפעיל את צינור כיבוי האש שהיה במקום ולפזר את הפרחחים. למולו הרע היה הצינור קרוצ וחלק משחקני ההצגה נרסב עד לשד עצמותיהם... גם הופעות תיאטרון סמבטיון אינן מחוסרות הרפתקאות. כאשר הופיע תיאטרון זה בפנתחקה, הת' פתל והופיע לפתע נחש ארסי על הבמה. הומר שמעון ישראלי לא איד את עצתונוחיה, חיסל את הנחש כהרף עין... אנשים הנוסעים בשעות הבוקר בדרך פנתחקה תל-אביב יחזינו לאחרונה ב' אריק מחקה הקולות כשהוא נוסע על גבי הלמברטה שלו בפה פעור. התברר כי אחרי ששכניו של אריק מאסו בקולות החיות שהיה משיע מדי בוקר כדי להת-אמן, הם איימו על אשתו שיגישו נגדו תביעה משפטית. כתוצאה מכך נאלץ אריק להתאמן בחוף... מבריק במיוחד היה השבוע קצין העתונות של משטרת ישראל רמי' יעקב נאש. אחרי שהשיב לשאלה בדבר שלומו בתשובה, תודה לאל, נשאל נאש מדוע הוא עונה כך. השיב דובר ה' משטרה: אני חושב על העולם הבא... לא פחות מבריקה היתה בתה בת ה' של זמרת האופרה אילי שוקן. הילדה פנתה בתור של קופת-חולים לשוט בגיל העמידה וחקרה אותו: איפוא האמא שלך? השוטר הגבוך הסליט לבסוף: איננה! שא' לה הילדה: מה, היא באופרה?... חגיגה משפחתית בערך השבוע במשפחת גלור' הידועה בשל דור הכדורגלים שהעמידה. בבח' גלור', אחיהם הצעיר של הכדורגלנים שייע וחיים גלור, הידוע כקומיקאי מוכשר, נושא לו השבוע אשה. כאשר נשאל שייע לשמה המלא של אשת אחיו השיב: מאיפוא אני צריך לדעת? מה, אני מתחנך איתה?... רפאל חלפרין, האיש שפלט מי' השיבה לשטחי ההתאבקות, מכוני היופי, קיסנות-הילדים והפירסומת העצמית, מתכנן לפלוש לשטח נוסף: לפתוח מסעדה מפוארת ברחוב דיונונג'.

גילויים מרע'שים נוספיו

ס'עו למקויו! ס'עו למקויו! צעקו השבת בקצב אלפי צופים באיצטדיון באסה ביפו, לעומת כדורגלני מכבי והפועל תל-אביב, אשר במשחק גביע, המשמש בדרך כלל שיא משחקי הכדורגל במדינה, הדגימו אזלת-רגל מחפירה.

בכנסת הועלתה שאילתה שתבעה להשיב על ההאשמות בקשר לחרפת טוקיו, שהועלו עלידי העולם הזה. אותה שעה מונו שתי ועדות לחקירת החרפה: ועדה משותפת של ההתאחדות לספורט, הועד האולימפי וההת' אחדות לכדורגל, שתתחיל השבוע בחקירותיה, וועדה של ההתאחדות לכדורגל, שתצטרך ל' העניש את האחראים לבזיון הלאומי. אולם אם ישנם אנשים המקחים כי ועדות החקירה למיניהן יוציאו את האמת לאור, יענישו את האשמים ויסיקו את המסקנות, אין הם אלא טועים. כי בוועדות-החקירה אין יושבים שופטים בלתי-תלויים, חסרי מורא ומשוא-פנים. יושבים בהם חברי המרכזים האגודתיים, שאינטרסים אישיים ומפלגתיים עדיפים בעיניהם על כל שיקול אחר. כבר היום מופעל על אנשים אלה לחץ עצום עלידי הגורמים המעוניינים. ועדות החקירה מורכבות שוב לפי שיטת הפיסי-פיסי, אין הן יכולות להאשים שחקנים ועסקנים מבלי להאשים את עצמן. אין הן מסוגלות להטיל עונשים על עסקנים ושד' קנים, מבלי להעניש גם את עצמן. אם תחליט ועדת-החקירה לאסור נסיעות בעונה הקרובה לחוף-לארץ, הרי חבירה יענישו את עצמם בכך שפסידו מסעות נעימים. משום כך ברור שכל הועדות וכל ה-גורמים יעשו ככל יכולתם כדי לטשטש את העובדות, לרכך את ההאשמות, לטהר אשמים ולהשתק את כל הפרשה. הדיונים יערכו בולתיים סגורות. יוטל איסור נמרץ על גילויים והצהרות מצד עדים ועסקנים. כל המאמצים יופנו לכיוון אחד - השתקה מוחלטת של הפרשה.

העולם הזה, בהיותו משוכנע שהשתקת חרפת טוקיו ומעבר עליה לסדר היום אין פירושה אלא חיסול הכדורגל במדינה, מגיש הלון בפני הצבור את העובדות שיובאו בסודי-סודות בפני ועדות-החקירה וישחקן שם. גילויים חדשים אלה, החושפים את הגורמים והסיבות שהביאו לכשלון ולבזיון הלאומי בטוקיו, שופכים אור חדש נוסף על הפרשה. שחלקה הראשון נחשף בחעולם הזה לפני שבועיים.

***

סוחר: בדתיתתו

אין כל ספק שהכשלון הספורטאי וה' מוסרי היה נחלתם של הכדורגלנים וה' מלחים גם יחד. אולם אם תחילה היה יסוד מוצק לטענה שהכשלון בא עקב התפרקותם של השחקנים וחוסר שליטתם של המלחים, נחשף עתה גילוי חשוביר את ההתפרקות וחוסר-השליטה גם יחד. מה שקרה בטוקיו לא היה רק התפרקות פתאומית, אלא הת' פרקות מכוונת שבאה בעקבות חתירות ר' הסתות. במילים אחרות: מה שאירע בטוקיו היה תוצאה של חבלה מחושבת. כדי להבין כיצד נרקמה חבלה זו יש לת' זור כמה שנים אחורה. עד לפני כמה שנים היה הכדורגל נחלתם הפרטית של קבוצת עסקנים ומנגירים. כך, למשל, היה אדם כמו זלמן קליאוס (העולם הזה 1082) המנגיר הבכיר של הכדורגל הישראלי. כאשר היה נוסע בתור מלחה למשלחת, היה הוא גותן הוראות למאמן, מתערב ישירות בהרכב הנוב' חרת, מטיל מוראו על שחקנים ומאמנים גם יחד. תוצאת שיטה זו היתה כשלונות רצור' פים של הנבחרת הלאומית בכדורגל. המוצא היחיד משרשרת הכשלונות - שבאו גם בעקבות שיטת בחירת סגל הנבחרת רק מקבוצות תל-אביביות, לפי מפתח אגוד' דתי - היה מינוי מרכיב בלתי-תלוי לנב' חרת הישראלית. אדם מסוג זה היה אלוף' משנה שמואל סוחר. תחילה היה סוחר אחד משני חברי ועדת יעוץ, התפטר מתפקידו זה בתחום להוראת הרמטכיל דאו, משה דיין. אולם אחרי שנבחרת ישראל נחלה ברוסיה תבוסה בשיעור 3:0, קיבל הנבחרת בישראל, לפי צו מיוחד של שר הבסחון, חופשה לחזור לתפקיד המרכיב. מאז נשאר בתפקיד מרכיב הנבחרת היש'

פסוקי השבוע

- הרמטכ'ל רביאלוף חיים לסקוב: "מלחמה זו שאלה אגררית - מי יצליח לקבור את מי קודם."
- ח"כ מפא"י יוסף אלמוגי: "המשבר הממשלתי התחיל בדיונים ונגמר ברבנים."
- הסופר יורם מטמור: "אחרי שתדי קולק החל לפסול יצירות אמנים מסיבות פוליטיות, יתארגנו האמנים לדרוש את פטוריו של קולק מסעמים אסטטים."
- ח"כ חירות מנחם בגין, בעת הויכוח בכנסת על הופעותיו של משה דיין: "אנחנו איננו רוצים להתחכח עם אלוף. אנחנו רוצים להתחכח על פוליטיקה עם מר. ויכוח עם מר" יכול להיות אפילו מתוק."
- ג'ון קרופסבי, מבקר הרדיו של הניו-יורק הרונד טריביון, בביקורת על תכנית שלושה-בטירה-אחת בקול-ישראל: "זהו אחד המישדרים הרעניים והמעניינים ביותר בעולם."
- המנצח דימיטרי מיטרופולוס: "לא באתי אליכם לפני עשרים שנה כשהומנת אותי, כי רציתי להיות בעשרים שנה טוב יותר."
- ח"כ מפא"י עמוס דיני: "מיסים הם נושא נמלא לניגוח השלטון, ומינה כשרם בתור כאלה אינה משתנית כאשר מציעים להפחית מיסים."
- חזמר אריק לביא, על ההצעה לקיים שביתת-רעב של אמנים כמחאה נגד יבוא האמנים הזרים: "אין בכך שום תועלת. בין כה וכה האמנים כארץ רעבים."

סבומג'יה?

ראליה בכל המשחקים הבינלאומיים. תוצאת הכבוד שהשיגה נבחרת ישראל במשחקי גומלין נגד רוסיה, והתוצאות במשחקי הונג קונג ובמשחקים נגד נבחרת הצבא הצרפתי, נגד צרפת ב' ונגד ח'לס, הבטיחו לסוחר מקום של קבע כמרכיב הנבחרת.

הסדר זה פגע בבוסים של הכדורגל בעבר. העסקנים, שהיו רגילים לשלטון בלעדי על הקבוצות, נדחקו מעמדתם. זלמן קליאוס חול מלמשש בתפקיד האהוב עליו, תפקיד מחלק הספים. לא ניתנה לו האפשרות להפגין את בורחו בכדורגל ולהתערב ב' קביעת ההרכבים. למרות שהמשיך לנסוע כמלחה, להתהלל בפרסיה תוך פיזור כס' פים, הוא נדחק מעמדת הכבוד שלו. סוחר,

שום קבוצה. הוא ידע שאם לא יחזור להנהלת איזו אגודה יסולק גם מתפקידו בהתאחדות. קליאוס היה מעוניין מאוד לחזור להנהלת מכבי תל-אביב. למטרה זו לא היה איכפת לו אם יפגעו מעשיו בנבחרת ישראל. היתרות של קליאוס התבטאה, בין השאר, בכובדות הבאות:

● ביום בו הגיעה נבחרת ישראל לטוקיו מיהר זלמן קליאוס להחליף את כרטיסי הטיסה חזרה, ולקחת במקומם כרטיסי טיסה לתאריך מאוחר יותר. למרות שהוראת הת' אחדות הכדורגל היתה לחזור מאוחר יותר רק אם יתברר כי הנבחרת מנצחת את ירי' בותיה, עשה זאת קליאוס כבר ביום הראשון. אמנם חבריו למשלחת ידעו כי דחה את תאריך החזרה והזמין טיסה דרך הונג-קונג. אולם רק אחרי הכשלוך במשחק נגד סין, כשראש הנבחרת החליט על חזרה ארצה, התברר כי קליאוס לא רק דחה את תאריך הטיסה, אלא ביטל את המקומות המוזמנים הקודמים. אי-אפשר היה לחזור מוקדם יותר.

● זלמן קליאוס הכניס פירוד בין שחקני הנבחרת, בכך שהסית את אנשי מכבי נגד המרכיב, בעירעורים שלאחר המשחק על ההרכבים שקבע סוחר. הוא התייצב לצד שחקני הנבחרת בטענות נגד הרכב הקבוצה, שלא מכתבים לאנשי מכבי תל-אביב, איתם לא דיבר במשך זמן ארוך, כדי להודיש את מאמציו המיוחדים עבור שחקני מכבי תל-אביב בנבחרת.

★ ★ ★

הלר: בלתי-מרוסן

חלקו של זלמן קליאוס היה רק צד אחד במשחק הכשלוך. הצד השני כלל מספר כדורגלנים הנמנים על שחקני הפועל פתח-תקפה. לא יהיה זה מוגזם לומר כי היו שחקנים, שמתוך שיקולים אישיים וא' גודתיים היו מעוניינים בכשלוך הנבחרת.

כאן נכנס לתוך התמונה אדם חדש. שמו הוא מנחם הלר, מנהל מחלקת הכדורגל של הפועל פתח-תקפה. הלר אדום-השיער הוא אחד הטיפוסים האופייניים של הבוסים, שקמו בכדורגל הישראלי. גם הוא התחיל את דרכו בצענה. הוא היה פועל בנין ב' טול-בונה, שדרך עבודה במשרדי האפוסי' פוטס על הרכוש הנטוש הגיע למעמד פקיד בחברת השיכון ההסתדרותית נווה-יעובד.

באיטיות אך בשיטתיות עלה הלר בסולם העסקנות, הפך לבוס הבלעדי של הפועל פתח-תקפה, האיש המשתתף בכל הנושאים,

הלר מי רכב?

הידוע בישרו כ"קיה" שאינו מתמצא בתכ' כים, הפך לזמות מהימנה ובלתי-תלויה — קרן-אור בודדה בעולם הקנוניות האפלות.

★ ★ ★

קליאוס: בלתי-מרוסן

אדם אחר היה משלים אולי עם המציאות, אך לא זלמן קליאוס. במשך 24 השנים האחרונות היה קליאוס רגיל למעמד אחר. אחרי שגירש את כל מתחריו בהפועל תל-אביב, ומינה את העובדים בחברת התובלה שלו כחברי הנהלת סקצית הכדורגל של הפועל, היה קליאוס עד לפני שש שנים השליט הבלעדי והכל יכול של אגודה זו. גם אחרי שגורש באשמת מעילה, אחרי מסע נבחרת הפועל לאנגליה — סיור בו היה מספר לשחקנים כי הוא קופץ מלונדון ל' מנצ'סטר, אך קסן אותו זמן לפאריס — המשיך קליאוס להיות הבוס. הסעם במכבי תל-אביב, כאשר סולק משם, נשאר לו מעמדו בהתאחדות הכדורגל. אולם מאז בא סוחר נדחקו רגליו של קליאוס גם משם.

קליאוס ידע שהוא יושב בהתאחדות בחסד ולא בזכות, מאחר שהוא אינו מיצג

סוחר מי חרכיני?

עסקנים אלמוג וקליאוס ליד שלט ישראל בטוקיו*

מי היה מעוניין במפלגה

היתה לו ההזדמנות להראות לסוחר ולשח-קניו גם יחד מי רוכב על מי.

★ ★ ★

משחקים מכורים

יו עוד גורמים לחתירתם של כמה מאנשי הפועל פתח-תקפה נגד הנבחרת. הם לא יכלו לסלוח למאמן משה וארון, שקבוצתו, הפועל רמת-גן, נטלה מהם ה' שנה את הסיכוי ליהפך אלופי הליגה. הם היו מעוניינים שוארון יכשל, מתוך חישוב שהדבר יסלול דרך למאמן רצוי להם יותר. מלבד זאת נטרו אנשי הפועל פתח-תקפה איכה לסוחר, אחרי שהטיח נגדם כי נצי' חונותיהם בהונג-קונג בשנה שעברה היו תוצאה של "הסכם פיקס", מאחר שבהונג-קונג נערכים הימורים על תוצאות המשחקים בסכומים גדולים, הובטחו מראש נצחונותיה של הפועל פתח-תקפה בהונג-קונג, כדי ל' הבטיח רחמים למארגני ההימורים.

לא כל אנשי הפועל פתח-תקפה ניהלו חבלה בנבחרת. היה רק אדם חוק אחד שידע כי מקומו בנבחרת מוכטח בכל תנאי — נחום סטלמן. הוא הרשה לעצמו דברים, אשר אין שחקן בדרך כלל מרשה לעצמו. הוא הסית אנשים נגד המאמן וה' מרכיב, בנימוקים משונים. הוא ביקר, רטן, התחצף, הכניס דמונוליציה בנבחרת.

● הוא שידל שחקני נבחרת לא לקחת את גולות המרץ שנתנו להם ערב המשחק. ● הוא ניסה לשדל את אמציה לבקוביץ לא לשחק מגן, במשחק נגד סין. ההסבר היחיד לשידול מעין זה יכול להיות באיני' טרס האישי שהיה לסטלמן שאמציה לא ישחק. במצב זה היה שייע גלור יורד ל' תפקיד המגן. סטלמן היה נשאר הראשון במירוץ למך' במקצעי השערים בטוקיו. ל' בעל תואר זה היתה שמורה בארץ חליפת בגדים, שנתרמה על-ידי חברת מציקן.

● סטלמן הירשה לעצמו לפרסם מאמר בחודשות ספורט, בו האשים בכשלוך את מאמנו וארון, מעשה סרחי-תקדים בעולם. אין להתפלא, איפוא, שהנבחרת יצאה למסעה כשחלק משחקניה מנבא לה כש' לון מראש, כששחקנים מסויימים לא הת' אמצו במיוחד במשחקי טוקיו ולא הגיעו לרמת משחקם הרגילה בארץ. אין גם להת' פלא על חוסר המשמעת וחוסר השליטה של ראשי המשלחת, שהביאו בעקבותיהם את שעוריות המסחר החופשי. המאמן וה' מרכיב יכולים לעשות הכל עד למשחק עצי' מו. אולם ברעג בו עולים השחקנים על המגרש, מתוך החלטה לא לתת את המקסי' מום, אין המאמן והמרכיב יכולים לעזור. כל העובדות הללו, אשר התבררו תוך חקירה ממושכת בין שחקניה של הנבחרת, כולל שחקני הפועל פתח-תקפה, מובילות למסקנה אחת: הכשלוך בטוקיו נגרם על-ידי הכשלה מכונת, אשר לראשי המשלחת לא היו היכולת והכשרון להתגבר עליה. עוב' דות אלו תועלנה גם בפני ועדות החקירה, ואלה תנסוה לטשטש אותן. יתכן שפה ושם יועשו שחקנים, אולם השיטה שהביאה לכשלוך תישאר בעינה. העסקנים שחתרו בחשאי להכשלת הנבחרת לא ייפגעו.

על כן מקבלת הדרישה לחקמת ועדת' חקירה ציבורית בלתי תלויה, שתחקור ב' פומבי את חרמת טוקיו, משנה תוקי.

* נושא חדל: אמציה לבקוביץ.

המרכז בידיו את כל העניינים. הלר לא סבל ואינו סובל כל ביקורת עליו: כשמי' שהו מנסה לבקרו, הוא מחוסל.

בעזרת השיטה הידועה של מענקים כס' פיים והלהאית אישיות בסכומים של אלפי לירות לכדורגלנים, אותם מחזירה אחר-כך אגודת הפועל פתח-תקפה, ובעזרת הבטחות למסעות בעולם הגדול, הצליח הלר להשתלט שלטון מוחלט על שחקני הקבוצה.

לפני שנה, במסע שנערך ביזמתו האישית של הלר למורת הרחוק, ביקרה הפועל פתח-תקפה גם ביאפן. מיליונר יהודי הגר ביאפן, בשם מייק בל, הוא שמיימן את מסע הפועל מקוריאה לטוקיו. בטוקיו ליווה מייק את אנשי הפועל, לקחם למקומות בילוי והבטיח להם מתנות עם עובם. באחד הע' רבים לקח מייק בל את כל הקבוצה על חשבונו למועדון לילה יאפני. לפני חצות עזב מייק את החברה כמועדון, הודיע להם שמעתה והלאה כל מה שיוזמנו הוא על השכונם. אליעזר שפיגל המאמן חזר על הודעה זו בעברית באוני השחקנים.

רק למחרת התברר כי מנחם הלר ועוד שלושה אנשים נשארו בבאר, בילו בו עד שעה מאוחרת. כשהוגש להם לבסוף חשבון על-יך 32 אלף ין יאפניים, סכום הקרוב למאה דולר, פקד הלר לרשום את הסכום, על-חשבון מייק בל. מאז לא רצה בל להכיר את המשלחת ואת אנשיה.

★ ★ ★

חקירה בקופה

ביום אותו מסע האשימו שנים מחברי הקבוצה את הנהלת המסע ל' מזרח הרחוק בניהול רשלני של כספיהם. דוד ("דודון") קרמר, כדורגלן שהשתתף במסע, ודב ("ברלה") שונשיין, איש הנהלת הקבו' צה, פנו אל הועד המבקר של מועצת פועלי פתח-תקפה בירישה לחקור מועד חילק ראש הקבוצה אורי קרני, בידיעתו של הלר, כס' פים מבלי להחתים את מקבלי הכספים.

כחוצאה מהבוררות שהתנהלה, קראו שני הממלוננים בעתונים, כי בתגובה לחתימה נגד אגודת הפועל פתח-תקפה, הוצאו הש' ניים מן האגודה. השניים, שרק זמן קצר קודם לכן קיבלו גביעים מאגודתם על פעי' לות מסורה במשך 10 שנים עבור האגודה, הוצאו לפתע באשמת חתימה נגדה.

למרות שבשלבים השונים, בהם עברה תלונתם מצאו המוסדות המבררים כי היה בקבוצה ניהול רשלני של כספי ציבור, והועד המבקר של מועצת הפועלים דרש להתוירם לסניף, לא הוזכרו השניים לאגודה.

אולם עולה על כולן פרשת שיחרורו של הכדורגלן נחום סטלמן ממסע קבוצתו ב' מזרח הרחוק, כדי שיוכל לשחק בנבחרת ישראל נגד נבחרת צרפת ב'. המרכיב שמו' אל סיחר דרש את החזרתם של שלושה שחקנים מהמסע: סטלמן, משה ("גירי") חלדי ונוח רוניק. השניים האחרונים חזרו. סטלמן נשאר בהונג-קונג, בטענה כי רגלו חבושה בגבס. ביום בו התקיים המשחק נגד צרפת ב', שיחק סטלמן בהונג-קונג. סוחר, שזעם על הלר בשל דחית דרישתו, דרישת מרכז הפועל ודרישת סניף הפועל פתח-תקפה להחזיר את סטלמן, תבע להע' מיד את הלר ואת סטלמן לדין משמעתי בהתאחדות. הפרשה הוכנסה למקור ולא בוררה עד היום. אולם הלר לא שכח את תלונתו של סוחר עד תנטיעה לטוקיו. כאן

הוא הבסיס לקחתה לא נסיר

ל פני כחורש נכנס עורך-הדיון אמנון רנוניק למזכירות בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, רשם אצל המזכיר את אחת הי- תביעות האזרחיות המעניינות ביותר של השנה. התובעת: נערה מאחת השכונות של תל-אביב. הנתבע: המהנדס בנימין סלמן מאר- צות-הברית. עילת התביעה: הפרת הבטחת גישואין.

תביעה ממין זה היא נדירה מאד במדינת ישראל. דוקא בארצות-הברית, המדינה ממנה בא הגבר הנתבע, שכוחות תביעות להפרת גישואין, שם תובעות הנשים סכומים עצומים של כסף, תמורת הפרת הבטחה. בתל-אביב, בביתה הקטן והדל, ישבה הש- בוע נערה, מאוכזבת ומדוכדכת ממה שעבר עליה לאחרונה, תלתה את מבטחה בבית- המשפט הישראלי.

את קורותיה מאז נתפתחה לפי טוב הראשונה לארצות-הברית, היא מספרת בשפתה היא:

★★★ מכתבים ותמונות

ל צרות שלי התחילו כשבאחד הימים פנה אלי חברי לעבודה במשרד ושאל אותי: "למה את אינך מתחתנת, צפורה?" היכתי. ענית לו משהו כדי שינתי לי, אבל הוא המשיך: "יש לי חבר בארצות- הברית, תני לי תמונה שלך ואשלח לו." הדבר נשמע כבדיחה מוצלחת. הבחור ש- דיבר איתי אמר בדיוק את אותם הדברים לעוד כמה חברות לעבודה. הוא ביקש מכולנו תמונות, והבטיח שישלח אותן לחבר שלו בארצות-הברית. זה היה רגע של צחוק. כולנו הוצאנו תמונות ונתנו לו.

באותו רגע נראה לי כל העניין כהלצה מוצלחת. מאותם מעשי הקונדס שעושים אר- תם מבלי לחשוב הרבה. הייתי אפילו בטוחה שזאת היא רק מתחיה מצד חברי לעבודה, ושזה אין לו שום חבר באמריקה. על כל פנים, אחרי שנתתי לו תמונה, שכחתי מכל העניין.

אחרי כמה שבועות, ניגש אלי אותו בחור שוב. הוא הוציא מכיסו מכתב כתוב באנגלית ואמר לי: "החבר שלי בחר מכל התמונות בתמונה שלך. הוא רוצה להתכתב אתך. הוא שלח לך מכתב." זה לא היה צחוק. במכתב שהיה כתוב באנגלית, ושהבחור שעבד איתי במשרד תרגם לי אותו, היה כתוב שמצאתי חן בעיניו מכל הבחורות ששלחו לו את התמונות. היו שם הרבה פרטים אישיים על עצמו, שמו בנימין סלמן והוא בן 37 שנים. הוא גר בקאליפורניה ועובד במקצועו, מהנדס מטוסים. הוא כתב לי שהוא גמר מכללה לפסיקה באחת האוניברסיטות האמריקאיות, וכי גם עבד לפניו בעתונות.

כל העניין נראה לי כסיפור מתוך רומאן משונה, וקשה היה לי להאמין כי הדבר קורה דהקא איתי, בחיים האמיתיים. לא ידעתי מה לעשות. לקחתי את המכתב, אך לא ענית עליו מיד. באותם הימים הייתי יוצאת לבלות עם בחור ישראלי, שרצה מאד להתחתן אתי. הייתי במצב עדין מאד.

לבסוף החלטתי לכתוב לארצות-הברית. זה היה אחרי שחברי לעבודה פנה אלי שוב, וסיפר לי שבנימין סלמן התקשר אתו טלפונית לישראל ושאל מדוע אינני עונה לו. התלתי לענות: שלחתי לו את המכתב הראשון; הוא ענה לי מיד וחליפת מכ- תבים ערה התפתחה בינינו. חליפת המכ- תבים נמשכה ששה חודשים.

במשך הזמן שלחתי לו עוד מספר תמו- נות וגם ביקשתי ממנו שישלח לי את תמונתו. הוא עשה זאת. היתה זו תמונה אמריקאית טיפוסית, שבה הוא נראה כשהוא עומד ליד ביתו בקאליפורניה ומאחוריו מכונית שהיא כנראה מכונתו. בנימין, שבינתים התחלתי כבר לכנות אותו במכ- תבים בשם "בן", שלח כעבור כמה חודשים מברק בו שאל אותי אם אני רוצה כרטיס טיסה לארצות-הברית כדי להיפגש אתו ול- הכירו מקרוב, בסביבתו הוא.

★★★ מקאליפורניה לישראל בטלפון

ל יה קשה לי להחליט. התיעצתי עם אמי וענית לי במכתב ארוך: "בלי

רדיו

תוכניות

תעודה ציונית

האשה יבבה בקול חרישי. המיקרופון הרגיש, שהוצב ליד פניה, קלט את האנחות המהולות בככי. המראין שאל אותה, על רקע רעש נמל חיפה: "דודה, אל מי את באה?" ובמקום תשובה פרצה האשה בככי. רם. היתה זו פתיחה מביטה מאד לתוכניתם של ש. שריה (שריה שפירא) ויעקב בן- הרצל, קיבוץ גזיות, בסדרת התוכניות הדרשבויות של קול ישראל, מנין שנים. אולם הבטחה רדיופונית זו התנפצה אל סל- עי המציאות הישראלית תוך חמש דקות של מדרד: מה שעלול היה להפוך תוכנית תעור- דתית מעניינת על דרכה של עולה חדשה, מה- נמל ועד מושב העולים או הפרחר העירוני, תוכנית שהיתה עלולה אולי לתת תמונה מציאותית פחות או יותר של אחד הצדדים החשובים של עשור ישראל, התבלבל תוך דקות ללהג ממולמל, בו בלטו סרקי הפרווה של שריה, כמאמר ציוני בעתונות ההסתדרות. הקטעים המוקלטים, שהועלו על סרט במושב עולים בדרום, דמו יותר לצליטות של קומי- סרקליטה, מאשר לדבריו של עולה חדש.

פיגארו פה

פיטר פריי ומרים תמיר יצאו בשבוע ש- עבר לחפש את הפיגארו הישראלי (קול אחד ואחד, קול ישראל, יום ד'). הם מצאו פיגארו מבולגריה, מרומניה ואפילו אחד משכונת הי- תקחה. אך הפיגארו הישראלי המקורי לא נמצא.

פיטר פריי, במאי מזוקן המוצא את פרנסתו החלקית בקול ישראל, וזה להתקבות זעם בלתי-מקובלות על תוכניותיו בקול ישראל. אפילו עורכי התוכניות הנופסים ביותר בשירות השדור השתתפו בצעריו. אולם פריי, באי- התחשבות מוחלטת, הפטיה, לאחר שמבקרי הי- רדיו תקפו אותו על שדור חסר טקס מפני- מיית עולות עיחרות בנתניה: "אם זה מרגיז, סימן שזה מעניין..."

מורה עץ ראש תינוק. הוא צדק. תוכניתו, עוף שחור בכלוב התוכניות השור- מם של קול ישראל, קנתה לה את חסדיה. גם השדור האחרון לא איכזבו.

עם מקרופון ביד שוטטו פריי ותמיר בין מספרות, מרחוב אלגבי ועד סימטאות יפו. פריי, בעברית מאומקנת, דובב ספרים מרו- מניה, בולגריה ופולין. הוא הצליח לקלוט, כקוריוז נדיר, אפילו את בכיו של תינוק שמורת הספר עברה על שערותיו בפעם הראשונה. בנימת הומור מתובל בקטעים מ- נשואי פיגרו, קלט את סיפוריהם של ספרים מגלויות שונות, המחיש בצורה טובה ביותר (ראה לעיל) את קליטת העליה ברחוב המס- פרות הישראלי.

תדרין

המסדרים המפורסם מטה עשויים להיות בעלי ענין, שינויים אפשריים.

● **החידון הפפרותי** (קול ישראל, יום ד', 20.00) — שמואל רוזן ויעקב מלכין מכינים את הקרקע לחידון התנ"כי הגדול, התיך בספרות.

● **צילולים ואנשים** (גלי צה"ל, יום ד', 20.30) — סיפורו האישי של דימיטרי מיטרופולוס, המנצח האורח, בלחית הקלטות מניצוחיו, וראיון עימו.

● **כל העולם כמה** (קול ישראל, יום א', 22.15) — תוכניתו הששית של גיורא מנור, בסדרת תיאטרון לכל הפעם: הדרמה הרומנטית.

● **השכלה למבוגרים בסקנדינביה** (קול ישראל, יום ב', 18.45) — הראשונה בסדרת-שיחות חדשה על רשת בתי-הספר למבוגרים בצפון, מסי המחנכת סרידה גודר- ביץ.

● **שמנומנות** (קול ישראל, יום ב', 21.30) — חנה מרון בהצלחתה הבימתית, כדור שומן של גי דה מופסן. מיכאל אוהד המעבד והבמאי.

● **המאזין הזהיר** לא יפתח את מקלטו בשעות ובתאריכים לבאים, פן יטבע בגלי השעמום.

● **האזרח רוצה לדעת** (קול יש- ראל, יום ד' 21.30) — מה שהאזרח צריך לדעת, לדעת מתכנני השאלות של קול ישראל.

● **יום פרויז העבודה** (קול ישראל, יום ב', 20.45) — עשר דקות יקרות, לרשותו של שר העבודה. פרויז שיחה גבוה.

● **כ' זכ"א בתמוז** (קול ישראל, יום ג', 17.20) — הקטילה השנתית של הרצל וביאליק, במתחלל גבוה.

פרס ראשון כמזומנים:

1000.-

ל חידון

תיאדנט

פרטים בכל אריזה

..ולבנות שיניך מחלב הודות למשחת השיניים החדשה

"תיאדנט" המכילה הייגלים (HYGLEAM)

זל-נוע

פוככי שמש, גשם ושמשיות

מחירים נוחים

תל-אביב, רח' הרכבת 50

טל. 5909

פקידים! תלמידים! סטודנטים!

הרשמו עוד היום לקורס קיץ ל-

קצרנות

עברית ו/או אנגלית

(שני חודשים, סעמים בשבוע)

ב.אולמן גרג' (GREGG).

בת"א: אצל ת. בריקמא, גורדון 5

כחיפה: ביי"ס. במעלה, שמריהו לויך 30

הצלחה מובטחת!

הצעה מיוחדת

מכנסי דקרונ

(DACRON-DUPONT, U.S.A.)

23.950 ר"י

מבחר של 7 צבעים חדשים

תל-אביב, רח' אלגבי 74

רח' נחלת בנימין 44

חיפה, רח' הרצל 37

הופיע גליון מספר 7 של

גמד

הירחון המצוייר לבידור והומור

★

צחוק ומצב-רוח לבית ולחברה

★

64 עמודים • 500 פרוטה

אויבי הנוער

מחלות המין

מאת ד"ר מרדכי זידמן

זריקה כאשתו — אך החליט להישאר רווק

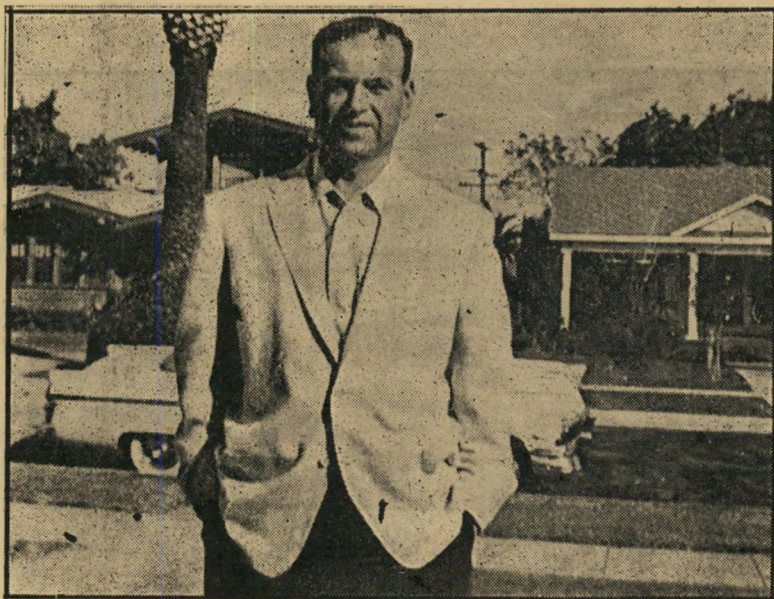
החלומות

שוחחנו בסלפון. הוא הזמין שיחה מיוחדת על חשבוננו מקאליפורניה לישראל, ואנחנו דיברנו בפעם הראשונה מאז התחלנו להתכתב. «אני בא לישראל, מותק», אמר לי בסלפון. התחלתי להאמין שהכל יסתדר באמת, ושברוב מאד אהיה מאושרת בחברתו של המהנדס האמריקאי שעדיין לא ראיתו מעולם.

אמי לא אסע לארץ זרה. בוא אתה לכאן. למכתבינו היה כבר נושא חדש. בן ענה שהוא מציץ לי לבוא לבד ולהכיר אותו מקרוב. הוא כתב שאם הכל ימצא חן בעיני וארצה להנשא לו, הוא ישלח גם כרטיס טיסה לאמי ויביא אותה אליו. על חשבוננו.

אתם ימים היו הימים המאושרים בחיי. התהלכתי ברקיע השביעי. הרגשתי כאילו כל מה שרציתי בחיים בא אלי פתאום,

התחלתי להכין את הכל לנסיעה. הגשתי בקשה לחייה בקונסוליה האמריקאית בתל אביב והודעתי לו שעוד יעברו כמה חודשים עד שאגמור את כל הסידורים בישראל.

הוא בן סלמן, מהנדס מצליח ורווק מושבע, שניסה לזנוח על עקרונותיו ולשאת צעירה לארצות הברית, לדאוג גם לכלכלת אמה, בביתו.

הרווק מקאליפורניה

מישראל. במכתביו הבטיח להביאה על חשבוננו

בבת אחת. העתיד נראה לי ורוד וזהר.

באותם הימים הודיע לי בן שכבר קנה למענו בית מהודר, ליד מקום מגורי הנוכחי.

יודו של עבדאללה

נודתי בירושלים, בשנת 1933. לאבי המנוח היתה חנות לתכשיטים ולמוצרי אמנות וקישוט, עבודותיו היו מפורסמות בכל הארץ ואף במרבית ארצות המזרח התיכון. פעם הזמין אצלו המלך עבדאללה מערכת כלי שחמט, ומאז היו כל אנשי חצר המלך מזמינים אצל אבי עבודותיו. כשהיה המלך מבקר בירושלים, היה תמיד בא לבקר את אבי.

סידורי הנסיעה התארכו מאד, ובאפריל של השנה שעברה הגיע מכתב משמח: «אני בא לישראל» הודיע לי בן.

שמחתי מאד. התחלתי להכין הכל לבואו. לדודי ישנה חילה ליד תל-אביב. פניתי אליו וביקשתי שיעזור לי ושיסכים לשכן את בן בביתו, כשיבוא לארץ. הדוד הסכים. לשמחתי לא היה גבול. הכנתי שמלות חדשות והוצאתי הרבה כסף על סידורי קבלת-הפנים, למי שהיה עתיד אולי להיות בעלי.

שבוע לפני שעזב בן את ארצות-הברית,

אבי דאג היטב לחינוכי. למדתי בבית ספר עממי והתחלתי לבקר בבית-ספר תלכוני, כשפרצה מלחמת העצמאות. באותה תקופה

רמת אביב

GARDEN HOTEL
TEL AVIV POB 748 PHONE 22181-2-3
CABLES: RAMATEL-TEL AVIV

ס ל ו ן ן י ם

תל אביב ת.ד. 748. 70 22181-2-3
כתובת למברקים: RAMATEL

TO

I HAVE DECIDED TO
REMAIN BACHELOR. THEREFORE
I FEEL THAT WE SHOULD NOT
SEE EACH OTHER.

נשלח על נייר המכתבים של מלון רמת-אביב. «החלטתי להשאר רווק», כתב סלמן לבחירת-עטו. «משום כך אני מרגיש שמוטב שלא נראה עוד». מאז היא מחפשת אותו, ביקשה לאסור את יציאתו מהארץ.

כתב הפרידה

הצעירה אשר זונים

שפנתה לבית-המשפט בתל-אביב, שלחה לארצות-הברית את מיטב תמונותיה. בני ימין סלמן הבטיח הרים וגבעות, החזיר תמונה זו, בהודיעו כי חזר בו לאחר שראה אותה.

של איש רציני מאד ומבוגר מאד. במכתביו כתב לי שהוא בן שלושים ושבע, אך הוא נראה כבן ארבעים וחמש.

היתה לי הרגשה שכן זר לי לגמרי. חשבתי שאולי הרגשה זו תיעלם כשניפגש שוב, אבל לבי ניבא לי רעות.

בן לא חזר גם אחרי ארבעה ימים. לקחתי את אחותי ואחי והלכתי לחפש אותו במלון רמת אביב. הראו לנו היכן הוא גר ודפקנו על הדלת. בן פתח את הדלת, ואפילו לא הזמין אותנו פנימה. דיברנו על הסף. הזמנתי אותו לארוחת צהרים והוא סירב. הוא רק אמר שיש ברצונו לדבר אתי והבטיח לבוא אלי הביתה.

למחרת בבוקר בא שליח מבית-המלון אלי הביתה. הוא הביא לי פתק באנגלית. «החלטתי להשאר רווק», כתב לי בן. «אני מרגיש שיותר טוב שלא נראה יותר אחד את השני». השליח חיכה עד שאגמור לקרוא ואמר לי: «מה אתך? בתורה צעירה כמון רוצה להתחתן עם זקן כזה?»

גירשתי את השליח ופרצתי בבכי. כל מה שקרה במשך השנה עבר לנגד עיני בבת אחת. לא היה לי חשוב כלל שלא אתחתן עם גבר שלא רוצה אותי, אבל תרה לי מאז היחס הנבזי שהוא גילה אלי מאז בא לישראל.

כשהתאוששתי מעט פניתי לעורך-הדין אמנון רוניק, ממשרדו של עורך-הדין מרדכי רויטמן. התיעצתי איתו והגשתי בקשה לעכב את בן מלצאת את הארץ. הוצאתי יותר מאלף ומאתים לירות בקשר עם ההכנות לנסיעה לארצות-הברית. עזבתי את מקומי עבודתי ועשיתי סידורים שונים שכולם עלו בכסף. אני בטוחה שבית-המשפט ימצא דרך לחייב את בן להחזיר לי את כל זה ולפצות אותי על הסבל שנגרם לי.

זהו סיפור פרטי, לאמיתו של דבר. אבל אני מפרסמת אותו כדי שבחורות אחרות תקראנה אותו בעיון ותלמדנה ממנו את הלקח שלמדתי אני — לקח שעלה לי ביסורים רבים ובהוצאות עצומות.

נפטר אבי ומשפחתי עברה לתל-אביב. בתל-אביב נכנסתי לקורס לפקידות. חיי לא היו מאושרים ביותר. אחרי החיים הישנים והשלחים בירושלים, באו חיים קשים בעיר הגדולה. אמי ואני עבדנו קשה לפרנסתנו.

פרשת ההתכתבות עם בן וההכנות לנסיעה לארצות-הברית, עוררו בי ובאמי תקוות חדשות. חשבנו שנוכל לצאת מן המסגרת הצרה של החיים החודגוניים שחינו יחד בשנים האחרונות, או, באותם הימים אחרי השנים הטלפונית, לא ידעתי עוד שאני מתקרבת בפסיעות מהירות לאסון הגדול ביותר של חיי.

חיכיתי ליום העצמאות בכליון עינים. בן הודיע לי באותה שיחה טלפונית שהוא יבוא ארצה כמה ימים לפני החג. סידרנו את דירתנו הולה בשיכון שליד תל-אביב, והשתי למתי את כל ההכנות לקראת בואו של חברי לעט.

בוקר אחד, בערב החג השני של הפסח, כשחליתי כביסה על גג ביתי, שמעתי את קולה של שכנתנו לבית: «צפורה, צפורה, מחפשים אותך למטה».

ירדתי מן הגג. ראיתי ליד הבית גבר זר, שהלך לקראתי ואמר לי: «איי אם היר, איי אם בן».

גל של חום עבר בי. תמיד חלמתי על היום בו ניפגש שנינו לראשונה. אף פעם לא חשבתי שזה יהיה כל כך פשוט. נכנסנו לדירה ואני ישבתי מיד על אחד הכסאות, כי לא יכולתי לעמוד עוד מרוב התרגשות. ראיתי שגם הוא נרגש. הוא סיפר לי שהגיע בלילה לישראל וכי הוא מתגורר במלון רמת אביב.

הזמנתי אותו לאכול ארוחת בוקר. הוא סירב והסכים לבסוף לשותות כוס קפה. ישבנו ושוחחנו כחצי שעה. בן אמר לי שהוא נוסע ליומים לקרוביו בטבעון, וכי יבוא אלי מיד עם שובו לתל-אביב.

***
מכתב בהשכמת הבוקר

ב יומים שעברו מיום הפגישה בינינו, כמעט ולא ישנתי. בן עשה עלי רושם

סרטים

שגעון בג'ונגל

גורל אנוש (ג'ורג'ה, תל-אביב; צרפת) הוא סרטו של הבמאי הצרפתי לואי בונואל. אי אפשר שלא לזכור לבונואל חסד נעורים. הוא יצר סרטים מעולים, כרובינזון קרוזו, למשל, מהם שנכנסו למדפים המכובדים של ההיסטוריה הקולנועית. אלא שאין בכוחה של גישה סלחנית מעין זו לשנות עובדה יסודית: גורל אנוש, או במקור המוות בגן הזה, איננו סרט טוב. זהו סרט בעל אמי ביציות שנכשל.

מוטיב העלילה הוא ישן נושן: התנהגותם ויחסיהם של בני-אדם תחת לחץ. הלחץ, הפעם, הוא לחצו של ג'ונגל ענקי לתוכו נקלעים שלל טיפוסים: הרפתקן נודד (ג'ורג' מרשאל), וקן שנידון למחת על לא עהל ב' כפו (שארל ואנל) ויצאנית המבינה את ה' חיים ואת הגברים כמו שרק יצאניות מסור גלות להבינם (סימון סיניורה).

אהרי שהם מסתובבים סתור-סתור בין שיחים טרופיים, נחשים ונמלים, מגיעים

שחקן אחד בשני פרסים חשובים. בשניהם, בפרס השחקן הטוב ביותר ובפרס המבקרים על מפעל רצוף בשטח הקולנוע, זכה אורסון חלס.

„אילמלא מצא לו אורסון חלס פורקן ועיסוק בקולנוע ובתיאטרון, היה ללא ספק הופך לפושע או לרוצח מסוכן.“ דיעה זו, שהושמעה עלידי ידידי המקורבים ביותר של אחד מגאוני הקולנוע, יש לה על מה להתבסס. שכן בכל תפקידיו, בסרטים ועל הבמה, כבמאי וכשחקן, עסק חלס ברוצחים למיניהם, פושעים, אנשים סוטים, רמאים ותנפנים. האמנות היתה עבור חלס מעין פורקן ליצרים חולניים.

כל הצלחה, כשלוף. הוא עלה לפתע פתאום. את עולמו קנה בשידור רדיו סנסצ'י יוני בניורג'רסי, על פי ספרו של אדגר חלס, הפלישה מהמאדים. שומעי התסכית היו סבורים שאמנם בוצעה פלישה מעין זו. התוצאה: פאניקה איומה, בריחה המונית של תושבים, כמה הרוגים ופיצוץ תחנת השידור. התוצאה עבור חלס: הוא הוזמן להוליכו, הוחתם מיד על חוזה כמטיף

אורסון חלס כפרט וכחיים

„לולא היה שחקן גדול, היה פושע גדול...“

במאיסופר-שחקן. בשנת 1941 הופיע סרטו הראשון, האורח קיין. בתריסר הסרטים, אותם ביים או בהם הופיע בתפקיד ראשי ויעזעז חלס את קהל צופיו השלחים של הקולנוע ועזעז ענק. אורסון חלס אוהב את האימה, הזע' זוע והמתח, ואין להתפלא שנטל עליו תפקידי רוצחים מפורסמים כצינארה בורג'יה, מקבט ואותלו, ופושעים אחרים ללא צידוק ספרותי כה גדול. אלא שלא כל שגעונותיו של הגאון עלו יפה. ההצלחה הקולנועית לא עלתה בקנה אחד עם ההצלחה הקופתית, ואחרי שהפיק לפני 10 שנים את מקבט, סיים את הקאריירה ההוליבודית שלו. מאז דעך כוכבו והוא נשכח, למרות ש' הופיע פה ושם בסרטים אירופיים. הזמן עשה את שלו. אורסון חלס קיבל את ממדיו החיצוניים של צ'ארלס לוהטון ואת תחי פניו המגושמים של ברודריק קראופורד. אולם דבר אחד לא השתנה בו — הגאון שבו. בנימה של שחיתות, סרטו החדש שהוצג בבריסל, ובחזיות קיץ, שוב מגלה חלס כוח משחק מהפנט, שליטה עצומה על תוי פניו, כוח עצור ועוצמה במשחקו. בגיל 60 חזר חלס לפיסגת הקולנוע, כשהוא ממשיך למלא, כבתחילה, את התפקידים שנועדו לו — פושעים ונבלים.

תדריך

- אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הנה ממליץ לראותם: **לילות קבריה** (צפון, תל-אביב)
- גילייטה מסינה מוסיפה להקסים ולהפנט במשחק גאוני, בתפקיד היצאנית הקטנה שהעולם הגדול מתנכל לה.
- **הצריף הקטן** (אסתר, תל-אביב) — שני גברים ואשה מלבנים בעיות חברה ומין, על אי בודד. קומדיה הוליבודית בנוסח ברטי, אהה גארדנר, דויד גיבן.
- **האויב במצולות** (אמפיתיאטרון, חיפה) — מפקד צוללת גרמנית ומפקד משחתת אמריקאית נלחמים זה להשמדת זה, כאילו שיחקו פוקר, באחד מסרטי מלחמת-הים הטובים שנוצר עד כה. קורט יורגנס, רוברט מיצ'ם.
- **עמק השלום** (תל-אור, ירושלים) — שני ילדים לבנים וחילל כושי אחד מחפשים אחר עולם ללא מלחמות, בסרט יוגוסלבי.

נשירת שערות ומניעת קרחות

מאפשר: 1. הפסקה מוחלטת של הנשירה
2. הצמחת שער חדש

אחריות גמורה - במקרה של אי הצלחה, יוחזר הכסף

רו בי נ'ס קוסמטיקום

בהנהלת סר א. רובין, ביוקוסטיקאי סדופלם
תל-אביב, רחוב פינסקר 2 - טל. 22128

כריכות „העולם הזה“

חלוקת כרכי „העולם הזה“, אשר נמסרו על-ידי הקוראים לכריכה, תחיל בשבוע הבא החל מיום הראשון, ששי ליולי. שעות החלוקה: 10 עד 1 לפני הצהריים, 5 עד 7 אחר הצהריים, בימים ראשון, שני וחמישי.

קומון-סנס
COMMON SENSE

פאמצי' היצוים
ביותר א' השמרת
מקקים (זוקים)

כוכבים
הילד הנורא

השם חזר לחדשות בבת אחת. אחרי שנים ארוכות בהן היה מבצבץ פה ושם בשולי ידיעות חסרות-ערך, חזר והיה אורסון חלס שוב לאחד השחקנים המדוברים ביותר בעולם הקולנוע. ואין המדובר רק בהופעתו בחזיות קיץ המוצג בקולנוע תל-אביב, שם מגלים צופים מגיל 16 ומטה דמות קולנועית חדשה שלא היתה מוכרת להם עד כה. בבריסל, שם הסתיים לפני שבוע פסטיבל סרטים במסגרת התערוכה הבינלאומית, זכה

שולית הקוסם

רחובות, אחרי שאורה מראשון לציון, שהציג את עצמו כקוסם והבטיח לרפא חולים באמצעות קסמים, נתבע לדין באשמת הוצאת כסף בטענות שוא, לא הופיע הנתבע לבית המשפט, שלח את אשתו להודיע כי הוא חולה.

כלי הגה

רמלה, התרגנו, כמה נהגי מוניות, כאשר נהג אחד העמים נוסעים מתוך לתור, התנפלו על מכוניתו, הוציאו את הנוסעים בכוח וניסו להעבירם בכוח למוניותיהם, נאלצו להעבירם חינום לבית החולים כדי להיבדק.

גלגל בלתי חוזר

חיפה, הבחין משה אשכנזי בצעיר שסחב את אופניו, מיהר לרדוף אחריו, גטל בדרכו זוג אפניים כדי להדביק את הגנב, נעצר על-ידי שוטרי והואשם בגניבת אפניים.

הוצאת אורחים

טורינו, איטליה, הפתיע לואיג'י קאפאנו את אשתו בחברת גבר זר בביתו, השליך את הגבר החוצה עירום כביום היולדו, ידיון 15' יום מאסר אחרי ש' הואשם כי הפר את חוקי הצניעות בהשי ליכו לרחוב גבר עירום.

החמרת העונש

פתח תקוה, אחרי ששופט השלום צמד לשלול את רישיון הנהיגה של סניור דויד, שהואשם בנהיגת מוגנת ללא לטובה, הצהיר הנאשם: "אם תשלול ממני את הרישיון תשלול ממני גם את אשתי", זכה בהחלפת העונש משלילת רישיון לקנס של 150 ל"י.

ההכרל הקטן

קהיר, הגיש איברהים סמרה תביעת גט נגד אשתו, טען כי גילה רק בליל הנשואים כי אינה אשה אלא גבר.

חוצפה וקידושין

ירושלים, אחרי שרב שהוזמן לערוך חתונה באחד מבתי הקפה בעיר סירב לערכה, בטענה כי בית הקפה אינו כשר, נעלו קרובי המחותנים את הרב בחדר, שיח' ררו אותו רק לאחר שהסכים בכל זאת לערוך את הקידושין.

דמי מפתח

תל אביב, דרש אורח להציב משמר שוטרים ליד המכונית המסחרית החונה מדי לילה ליד ביתו בצפון העיר, בטענה כי יציאות התקינה להן מפתח לתא המכר, נית, משתמשות בה בלילות כחדר קבלה.

משחקים בנרמהדלי

ברלין, גרמניה המערבית, רשם אורח גרמני פטנט על גלולות המשמשות תח' לניף לסיגריות, שעל-ידי כל מציצה בהן יגשום המוצץ אל קרבו עשן, בעל ריח של טבק, שאינו מכיל ניקוטין.

שיחת חוץ

תל אביב, נתפס אדם כשניקט פטר פרת של טלפון בבית מרקחת, ניסה לגנוב, הסביר לרוקח: "לא היתה לי יותר סבלנות לחכות עד שתכינו את ה' חרופה".

אסוף את החייל

ירושלים, התאוננה צעירה על מעשה אונס, תיארה את האונס כחיל מפגשה באותו ערב בתחנת האוטובוס, הסכימה לתת לו לישון בחדרה אחרי שהחיל סיפר לה כי אין לו מקום לינה.

לנעים גלעדי, מאשקלון, יש מה לומר ביחס לאופנת הברכיים: לא די בטבלנו במחשוף השוקיים והנה החליטו לגלות גם ברכיים. יכולנו לשתוק על ברך ועל שוק לולא ידענו שבתור גם ירכיים.

אזהרים של דן וריקה

1083/107) הרגישו את עצמם ודאי נורא חכמים ברגע שכתבו את מכתבם. ואם עיטרו את העמוד במכתבם בכ"ס 330 "א-לה-ה", אני מבטיחה לכן שמכתבם - ואולי אפילו הם עצמם - אינם ארלה-לה, ואם אינכם מאמינים לי, שפוטנה בעצמכן: "... נולדנו בתקופת החור בגרוש ובגיל 19 ומשהו הגענו לתקופת החור בכיס. רמתגנים, בגרי תיכון ובדרך הלאה. מעודי כנים בשחתי ספרות ותיאטרון, הומור יבעיות פוליטיות כגון: למה פירקו את הפלמ"ח?

"מתגנדים חריפים לעישון חשיש וטבק ואוהדים נלהבים לון בן אמוץ וריקה זראי - אוה יא רווה! "כעת הדרישות: אנו מחפשים בנרות צמד נערות חמד בגיל עד 19 ומאזויר תל' אכבי אשר: א) עדיין לא חרשו את האף בענגים; ב) בעלות קומון סנס - כל מי שתתפש זאת במילון, ברור שאין לה; ג) מראה חזותי מבטיח...."

פריחיים בדרכים

הן חברות, שלשתן (1083/108). כל אחת לחוד, וכולן ביהד, אם תשאלו אותי, הן אותו הדבר. הן מבטיחות שאינן ממטרות יותר, ואינן יודעות, המסכנות, שאין זה שאלה של גיל. והן מתות להתכתב דחוקא עם חיפאים כבני 23-26. כאילו לא הספיק כל זאת, הפציעו אותי שתיים מהן ביצי רות הבאות:

"עצרת, לקחת אותי טרמפ / אתה איש המדיס לשעבר / פרחיים בליל שבת רק / עד משק שריד / יש ברצונה לעצורך שנית... "השנייה לא הרבה יותר טובה: "בצפת נתקעתי / מכוונה לא מצאתי / אן בסב' ריני פנשת / פנישה קבע לי / אן לא הופעתי / את ביישנית / ואתה - עדיין רוצה לדעת את שמה?"

טיולים ונערות יפות

1083/109) מודיע לי, בעברית קצת משר בשת אבל לא כל כך, שהוא אוהב טיור לים ותמונות נערות יפות. 1083/109) הוא נער ערבי מכפר פרדיס. בן 18, ובעל בית קפה; רוצנו להתכתב עם נערה כבת 17, ערבית, יהודיה, נוצריה או דרווית, לא חשוב. צבע עיניו, אומר הוא, שחור. גם צבע שערו הוא כזה, בעצם.

סום דבר לא מקלקל את זכרונו של גבר לפרצופים, כמו מחשוף עמוק.

עלמה, טיפוסים קשוחים

לפי כל החישובים שלי, 1083/110) היא כבר בוגרת מדי (20) בשביל הסיפורים שהיא מלעיסה אותי. אבל אם הם לטעמך, מה איכפת לי? היא מסיימת, בין השאר, שמינית, ורוצה אותך גבוה ונאה, ואם אתה חושב שזה הכל או אתה נורא טועה: קודם כל שתהיה לך מכונית ו/או אופנוע וששתשנע אחר מוטיקה קלאסית ומחזות שייקספיריים. במקור, אם לא איכפת לך, וששתשנע תמונה במכתב הראשון. אשר לה, אומרת היא על עצמה, הריהי נורא שנאת חרה ואוהבת טיפוסים קשוחים וציניים. אתה לא מוכרח, אתה יודע...

תחת פרה וחולבת

יש לי חשד נורא (1083/111) הוא ייקה, ואם אני מביאה את מכתבו על כמה משגיאותיו, זה לא משום שיש לי דברים נגד ייקים - ההיפך הוא הנכון - כי אם כדי להפיג במקצת את השיעמום: "אני מושבניק שגילו מתקרב לעשור השלישי. אחרי כשלוני עם אשתי הראשונה, החזקתי בדיעה שהנישואים דומים לשק שהוא מלא נחשים ערסיים פרט לאחד שהוא לא נושך ובר מול זה, שהוא מכניס את ידו בשק בנוגע בנחש הלא נושך. אך כיוון שאני חי במושב ואני לא עשוי מעץ

הייתי מבקשך, רותי החביבה, דבר אחד: "אני רוצה להתכתב עם בת רצינית, שיכולה לתאר את אצמה יושבת תחת פרה וחולבת. אני יליד מרכז אירופה מעל 10 בארץ, מבנה גופי גבוה ורוזה. שערות חומות ועיניים כחולות."

משהו לאירופה

1083/112) אין זמן. היא בת 19 וסטור דנטית, מתכוננת בקרוב מאד לערוך טיול בטרמפים לאירופה. רוצה, על כן, להתקשר עם בן/בת זוג למסע. אני לא כל כך בטוחה שהיא התכוננה באמת לבת זוג. מה אומרת אמישך על זה?

שועל, נוהגת אמי לומר, הוא זאב השולח פרחים.

באמת שלא

הוא אולי יישמע לך קצת שיגרתו ובנאלי (1083/113), אבל באמת שהוא לא כזה, מבטיח הוא. הוא רוצה מאד להתכתב אתך, משום שיש לך גם משהו בראש ואת נורא צעירה ונחמדה. לא, באמת שאין הוא מת' עניין רק בטרמפים. הוא בן 21, מתכונן ללמוד באוניברסיטה.

שבועון חדש שהובא אלינו מפאריס. שח'

נערת השבוע

זוכרים את סאטאלוס הזקן - זה שהחבריה העליזה באולימפוס החליטה להר' גיו אותו בכל מיני פירות-אכסטר, שלא יכול היה לקטוף אותם? אז העניין הזה קצת דומה.

ללוסי עמרם יש הכל. היא יפה. היא חמודה. היא צנועה. היא מחונכת. היא בת 20. היא תיירת. היא עשירה. האטון הוא רק שיצאה השבוע מהארץ וחזרה למולדתה - פורטוגל.

לוסי באה הנח עם משפחתה. אולם הארץ הקסומה אותה עד כדי כך שנשארה כאן כמה שבועות נוספים, אחרי שהוריה כבר חזרו. חוץ מזה הכירה כאן את אלכס טופרין, ממנהלי מלון דן. אלכס עומד גם הוא לנסוע בקרוב לפורטוגל, כדי להרחיב את אופקו. מה יהיה הלאה? מי יודע? שאלה לוסי.

מכתביוס פרותי

קניות התיאטרון הצרפתי שהגיעו השבוע ארצה נראות ברחוב, כשהן נועלות את נעליהן הפוכות: הנעל השמאלית על רגל ימין והנעל הימנית על רגל שמאל.

אין שוק חדש

ואם אתם חושבים שדויר הוא ההמצאה את אופנת השק והבלונד אפר, אז מגיע לכם אפס בתנ"ך. כל תינוק יוכל לומר לכם שזוכר באיזה מקום בתנ"ך המושג שק ואפר. ובכלל, אם נסתכל קצת אחורה, נגיע למסקנה הבנאלית והגורשה שבאמת אין הרבה חדש תחת השמש, וכי מאז ומתמיד נהגו הנשים לעשות דברים לשיער שלהן.

בלונדיות לא היו תמיד מה ש' גיטלמנים העדיפו. ביוון העתיקה, למשל, היו רוב הנשים בלונדיות טבעיות. היה עליהן לצבוע את שערן לחום, אדום או שחור כדי לזכות במבט שני.

הפסיקי לצבוע את שערך, קראתי / תהי אין לך כלל שיער כדי לצבוע? שורר המשרר הרומי אווידיוס, בשר הקרא "גיחומים" לנערה שאיברה את שעה". אגב, מה המצב אצלך?

מסלונה, אשתו של הקיסר קלאודיוס, היתה נוהגת לחבוש פיאה נוכרית צהובה, כל פעם שהיתה יוצאת להרפתקאותיה ממוקד' פקות, שאם להאמין לדברי גרייבס וספוטנו יוס, היו רבות מאד. הפיאה הנוכרית הפכה, בעקבות זה, סמל לפילגשים, והשם מסלונה לשם נרדף שיוחס לנשים בעלות מוסריות מפוקפקת.

מרי, מלכת הסקוטים, אויבתה ה' גדולה ביותר של המלכה אליזבת הראשונה היתה, כדי להרגיז את יריבתה, מחליפה כל יום פיאה נוכרית בתקופת שהותה בבית' הכלא. היא אפילו חבשה אחת לכבוד הר' צאתה להרג.

בימי הביניים נחשב השיער האדום כסמל לרוע-הלב. המלכה אליזבת, כדי להיות נאמנה לסיפורים שהילכו עליה, היתה מפורסמת בפיאותיה האדומות כלהבה. מרכ' לים עליה שהיו לה למעלה משמונים.

אשה קצוצת שיער, ביוון העתיקה, היתה אשה אבלה.

במאה השמונה עשרה, היתה צריכה תסרוקת מפוארת להחזיק מעמד שבועות מספר, בעזרת תיקונים קלים ושפיכת בק' בוקי בושם שלמים מדי יום. דבר זה יצר בעיות מיוחדות לגברת הרוקוקו העדינה, שניפתרו איכשהו על-ידי מקלונים המודים לגיורד ראש, עשויים שנהב, זהב או כסף, עם זו בקצה. הגברת היתה מתגדרת בחן רב, כשורתה העדינה מורמת - בנשף, באופרה, בטרקלין או בארמון המלכות.

ציפור קסנה לחשה לי...

אם אצבע את שערי לבלונד אפר כמו קטי רודר אתם חושבים שאוכל גם אני לקבל למברטה במתנה מתברת המפיצה אופ' גועים כאלה, ואף ללמוד על חשבונה, כפי שעושה עתה קטי? אני משוכנעת שהיא תהרה פירסומת נפלאה למברטה. אם תראו את האיש המחלק למברטות, אמרו לו שגם אני רוצה... מישוה התלוצץ שבבית' החולים ליולדות, על דלת החדר בו תשכב חנה מרין יהיה שלט: "תיכונן והשגחה: אוריכל רכט". . . אינני יודעת מה עשה דן בן אמוץ למי השבוע, ולמה, אבל הוא מת לראות את עצמו שוב בעתון. הכל טוב ויפה, אבל נראה אותו מכניס את שמי למדור שלו? הוא לא יעני. הודדים במטריב לא יתנו לו... אם פושטים לי את העור, או בסגנון, לכל הרוחות, מדוע חייב זוג לשלם, במקרה הקל ביותר, שמונה לירות בערב במוטון התיאטרון, ולקבל משקאות בכוסות פלאסטיק? . . . תמהני, למה בעצם מתכנן שמעון פרם, בקוראו לעבר נערה, "שגעי אותם" כשהוא מומין אותה להופיע לכבוד אורחי ממשלה חשובים?

תיאטרון

כנפי החזון המתוכנן

שש כנפם לאחור (הבימה) — הן שש כנפיהם המוקצות של יצירה ספרותית טובה, שהופיעה באותו שם מאת חנוך ברטוב, לפני שנים אחדות.

במשך השנים המעטות שעברו מאז צאת הספר ועד עלות המסך על הצגת הבכורה של המחזה הבחימה, השתנו דברים רבים בעולמם של גיבורי הספר, שהפכו לגיבורי המחזה, כשם שהשתנו בחייו של המחבר עצמו. ברטוב עזב את קיבוץ עין-החורש, בו היה חבר בעת שיצא הספר לאור, עבר לתל-אביב, לעיר הגדולה בה הוא מרוחץ את לחמו כעורך לילה ביומון למרחב.

כשהתחלפו מרחבי הקיבוץ המצומצמים והמוגדרים במרחבי העיר האינסופיים, נש' תנתה גם עוצמת זוגיות המשקפים בהן השקפה ברטוב על שכונת העולים החדשה, על גבול ירושלים החדשה. הגיבורים שהיו מלאי חיים ותקווה, תוססים, עמוסי בעיות, אחוזי פחדים ואסופי דאגות היומיום בין דפי ספרו, הפכו ביצירה שברטוב המחזן לפרטתו לאוסף דמויות משוטטשות, אחי-דו-תאוות וחסרות גשמה. דמויות שלא-אמן-העולם-הזה, של מלאכים צחורים מצחור, טובים מטיב, מושלמים וחיכונים.

כנפים מוקצות. בשתי מערכות ארוכות כאורך הגלות המתקבלת, מתנהלת בדי ברטוב — בתוספת ידיו הבלתי-אמונות של הבמאי אברהם גניון — מסכת יציאתם של גיבורי המחזה מהגלות לחירות, מחושך לאור, מתחרת אי-אין-לחיה אי-גבול.

בשש כנפים לאחד כל הפנים צוהלים, כל הגיבורים שוחקים, כל התקוות מתמלאות. לאיש מכל העולים החדשים הממלאים כי שפע את בימת הבחימה, אין אפילו בעיה אחת שאינה נפתרת. היססמה, כל ישראל תכריז "חירותה על לוח לבו של כל אחד מהם, והם מגשמים אותה יומיום בחוזה ועליצות, סיסמה זו מביאה אותם לשכוח איש איש את דעותיו המפלגניות ואת דאגות הפרנסה האישיות שלו, רק כדי לי עזור לחברו, העולה החדש, אויפה מחוסר-עבודה, כי כאשר הקומוניסטי, הדתי והסנדלר מתאגדים יחדיו, מפגינים יחדיו, ומחלקים רכושם עם הוקן מחוסר-העבודה, הרי שי התמונה המתקבלת רחוקה מאד מלהיות מתאימה להרי של שכונת עולים בישראל החדשה.

בתוך בליל סכריני זה ממלאים שחקני הבימה את תפקידיהם באותה כבדות וכשרון כמו איכרות מצטיינות בקולחון רוסי, פרט לשמואל רודנסקי, אלישבע מיכאלי ויוסף בנאי הטוב שבכולם, המגלם תפקיד הצעיר המארוקני בצורה משכנעת ואמיתית, וזכה למחאות-כפיים תוך כדי משחקו, לא מוצא אף לא אחד מהם את מקומו המתאים על קרשי הבימה, אפילו כשהוא מוצב לפי הרי-ראות הבמאי, על סהרת המסורת של התיאטרון הרוסי השמרני, כאשר לשמרנות הבחימה מתחשפים שחקנים הממלאים את תפקידם בחוסר כשרון, כמו קריין התנ"ך שלמה ברטובוב או השחקן מישה אשורוב, מצטיירת בלב הצופים להרגשה כי אפילו האידיולה המושלמת ביותר לא תזכה לסיף אידילי מבלי ששהיה מוצגת בידי שחקנים אידיאליים. שחקני הבימה בשש כנפים לאחד רחוקים מלהיות כאלה.

המסק נופל. עם כנפים מוקצות כמו אלה שיצר חנוך ברטוב, קשה להרחיק סוס אפילו עד לשולחן העבודה הקרוב ביותר, לידו יחכה ברטוב כי רק כדי שתיאטרון כמו הבחימה יסכים לקבל מחזה להצגה, לא כדאי כלל לקלקל ולעזות יצירה ספרותית טובה למחזה גרוע.

כי המחזה הוא אמנם גרוע, למרות שהוא מתיימר לתת תמונה ריאליסטית של החי-הייעוליים-החושיים, אין בו אף שמץ מכך, לא העלאת בעייה, לא התחייב דרך לפתרון. ייתכן ויהודי טוב בברוקלין היה מזיל דמי עה אחת או שתיים של אושר ונחת למראה אחת-אחים בישראל הנבנית, ייתכן שאף היה מניח ידו על פנס-המחאותיו, אולם לא לשם כך, עדיין, מחברים מחזה.

תקווה על גג פתוח

ימים רבים עמלו כמה משחקני הקאמרי-בהתה ובעבר, בחורי דירתו ובאולמים שכוי-רים, על הכנת המחזה על גג פתוח, מאת השחקן אברהם ארצי. בהדרכתו של פיטר פריי לבש המחזה עור וגידים, כשמתחפיו

רוקמים לעצמם חלומות של תיאטרון חדש, של אופק פתוח ועתיד מזהיר.

לפתע, נמוג הכל. אברהם ארצי עצמו, שחקן בעל מקורות כספיים-משפחתיים בלתי מוגבלים, נסע לארצות-הברית יחד עם אשתו רוזינה ארצי, לתקופה בלתי מוגבלת. שחקני על גג פתוח התיאשו מכשלונו ונפילתו של הקאמרי, מגיסתו של האהל ומהסתאבותה של הבימה. במקום שעובדות החיים בתיאטרון הישראלי יניעו אותם להחליץ ביתר מרץ להגשמת מטרותם, החליטו לחתור על ביצועה. על גג פתוח נקבר בקרן זחית.

הגאולה באה במקום בלתי-צפוי. היה זה יעקוב אגמון, מנהלו החדש, מלא המרץ, של התיאטרון הקאמרי. שלקח את המחזה המקורי תחת חסותו. יחד עם גרשון פלוט-קיין, אורנה פורת ויוסף ידן פותח השבוע אגמון את "ערבי המחזה המקורי", כש הראשון בהם הוא על גג פתוח המספר בעלילתו על חייהם של שחקנים ישראלים, בעיותיהם ולבטיהם.

שחקני הקאמרי עצמם יציגו את על גג פתוח בלי שום לבטים. אורנה פורת, אורי לוי, אורה עידן, יהודה פוקס, אריק לביא ובתיה לנצט, המשתתפים במחזה, יטלו על עצמם בערב הקראתו גם את תפקידי הסדרנות באולם ואת תפקידם של פועלי הבמה. "כולנו למען התיאטרון", הרי לכת עתה הסיסמה במסדרונות הקאמרי המתנער.

מאחורי הקלעים

תופים מאפריקה

קטע מקורי ביותר מכינה להצגה להקת בצל ירוק. בתוכניתה השנייה, הבמאי שמואל בונים בחר מתוך ספר שיריו של המשורר הלל עוגני ממשמר העמקי, את השיר ארץ חדשה, ההללוג בצורה קיצונית על חייה של העיר העברית: "ומה בתל-אביב? / נשים יפות מתנים / שבינת פועלי הנמל / הנואם אברמוביץ... המענין הוא ש' מוכיר פועלי הנמל, בתקופה בה נכתב השיר היה פועל בשם חיים אברמוביץ. שיר אחר של הלל ("ע. הלל") עוגני, כאן נבנה בית, מכינה לביצוע להקת פיקוד מרנן בהדרכתו של דויד ברגמן: "כאן נבנה בית / הקבלנים רזניק את רובינשטיין / בעניני דירות נא לפנות במקום." את ה" מוסיקה לשני השירים כותב יוחנן זראי... שינויים גדולים הכניסו המחזאי חנוך ברטוב והבמאי אברהם גניון בהצגת שש כנפים לאחד בתיאטרון הבחימה, אחרי הביקורות הקטלניות, שלמחרת הצגת ה" בכורה (ראה לעיל)... שבינת חזרות הכריזו שחקני השכירים של תיאטרון אהל, שהשבינת השבוע את חזרות השבת השחורה מאת יגאל מוסינזון ואת עבודת ההכנה של אכילס והנשרות. סיבת השבינת: משכורת... חברות התעופה המקימות קחי טיסה לאפריקה, נתבקשו השבוע עלידי הנהלת התיאטרון הקאמרי להורות לטייסייהם להשתדל ולנסות לרכוש סוג מיוחד של תופים אפריקאיים, הדרוש להצגת ה"קסר גיונס בתיאטרון... לאור לוקסיים יציג תיאטרון זירה את הצגת הפינג'אן בי-זכיעוק של סגל הגדוע בכל הארץ. ההי-צגה תתקיים מעל בימת-עץ מיוחדת, שחוקם עלי-פני מפליהמים של שבע סחנות בירקון, כששתי מדורות ענק משני צידי המפלים ישמשו מקור אור גוסף לקהל הצופים ש' יחזה בהצגה מגדת הנחל... פ"רפ"ים מענינים על מצבו הכלכלי של התיאטרון בצרפת, סיפקו השבוע למעוניינים שחקני ה" תיאטרון הבלתי תלוי של פריז, שהגיעו לישראל לביקור קצר: מחירו של אולם בינוני בפאריז הוא 5000 ל"י לחודש. מחי-רם היקרי-יחסית של האולמות מחייב את הלהקות להחליף את אולמי ההצגה שלהן, לפי המחזה שהן מציגות: מחזה טוב מאד באולם גדול, מחזה בינוני באולם קטן — הכל לפי התגובה מיד אחרי הצגת הבכורה... 700 רקדנים יתכנסו השבוע לכנס תל-אביבי גדול של מחוללים ומחוללות, שהרקדן יואב אשיראל מארגן תחת הסיסמה: "מצב רוה, נעלים קלות, רגלים בריאות וגרון צלול"... החצוצרן המפורסם הארי גימס ישמש אטרקציה נוספת בשורה הארוכה של אמנים זרים שיגיעו השנה לי-ישראל. האמרגן משה חאלקין מתכוון להביא את גימס בסוף הקיץ... תשעה דוי-רות של ציור אמריקאי משמשים נושא לתערוכה בשם זה: המוצגת במוזיאון תל-אביב והושאלה עלידי המכון לאמנויות בדרטויט.

זה הוא זה :

תשבץ העולם הזה 1083

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13	12	11		10
	19		18	17	16		15	
		24		23	22		21	20
	28		27		26		25	
	33		32		31	30		29
		38		37		36		35
	43	42		41		40		39
47		46		45		44		43
		52	51		50		49	48
	58		57		56	55		54
		60						59

מאונן 1: יש של דרור ויש של נפש; 4. הירח הר רוסי; 10. מלת שלילה; 11. חומר גלם לכסאות; 13. לעתים הוא מוליד עכבר; 14. מפלגה המיוצגת בכנסת; 15. תלבושת חר-בה; 17. מנעול בטחון; 19. אל בבלי; 20. מוקיון ובדחן; 22. עיר נמל בבריטניה; 25. מרדכי נמיר הוא כזה; 26. סל; 27. מולדתו ב-פראג; 30. עשרים הדרך הקצרה בין שתי נקודות, כאשר הוא ישר; 33. מעט; 34. לחם; 36. חיל אויר; 37. צורת הבעה; 39. קיים פתיל כזה; 41. מושבת כתר בריטית; 42. מוסמך האוניברסיטה; 44. שושנה הזמרת; 46. חשיכה; 48. הניע; 50. אות עברית; 51. תוכן החדר; 53. גדר; 55. נפל; 57. נזכר לעיל; 58. על כל בית; 59. יחידת יסוד כימית; 60. המוזיאון של פאריס.

מאונך 1: טון; 2. אות עברית; 3. חבר להקת לונדון פסטיבל באלט; 5. להם ולא ידברו!; 6. עורק; 7. נגד

מטוסים; 8. גת; 9. מיליון מילימטרים; 12. מתח; 15. תושב ארץ היאור; 16. בקר; 18. עשירי ישראלי; 21. קיים; 23. רב-אלוף; 24. נהר התשבצים בצפון איטליה; 26. לא טהור; 28. ילק נטול ראש; 29. יישוב באזור החובות; 31. קומפלימנט; 32. על מצחו האות; 35. אות; 37. בלתי שכיח; 38. גיבור שקס-פירי; 40. מביא ראייה; 41. בן יהודה; 43. תואר פועל ההולם את הזהירות; 45. מסופרי חיבת ציון; 46. תינוק; 47. בלוקדה; 49. חשובה לעט הגובע; 52. כן; 54. לכל אדם; 56. ערימת אב-גים; 58. מאחורי החזה.

בי"ס לפקידות
מרכז מורים ונוסמכים
 תת שנתית קצב לעעירים
 12 חס

למבגרים   קרם מזורי   נפתח ביולי

מלכת המים '58

שאלון מועמדות

את השאלון הזה נכאית לשלא הסועמדת
עעמדת, וכן כל אדם אחר הספוניין לחס'
לנין על מועמדת, ומתאימה לדעתו לתחרות.

שם: _____

מצב משפחתי: _____

אמנות המלאה: _____

שנת הלידה: _____

מקום הלידה: _____

שנת העליה: _____

גובה: _____

צבע שיער: _____

צבע עיניים: _____

השכלה קודמת: _____

ידיעת שפות: _____

ספורט (לציין איזה) _____

מקצוע או שטח לימודים: _____

מקום העמדה או הלימודים: _____

האם המועמדת חיתה או חנה חברה
באגודות נוער, תנועה קיבוצית, ארגון
ספורט, לחקא אמנותית או כל אגוד אחר

פרט איזה ומתי: _____

הוכחות: _____

אם ישנן פריטים אינו של על המועמדת,
אל תשלח אותה. יש לצרף לשאלון זה
את תולדות החיים של המועמדת, על
פסח שהן ידועות לשלח שאלון זה.

נא לשלוח את השאלון המטולה
בצירוף החומר למערכת העולם
הזה, ת.ד. 136, תל-אביב ולציין
על המעטפה "מלכת המים 1958".

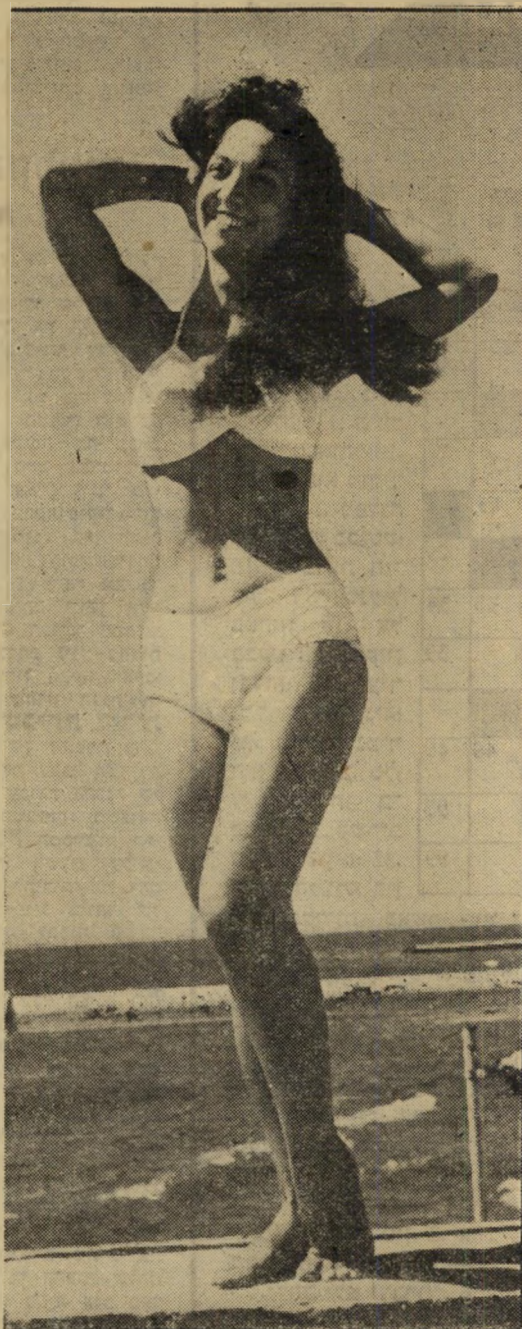
נא להדביק את תמונת המועמדת כאן

סידרת מועמדות שמינית

התחרות לבחירת "מלכת המים 1958" של ישראל,
הנערכת עלידי מערכת "העולם הזה", מכה גלים
גם מעבר לחופי הארץ. שתי ארצות היושבות
על חוף הים התיכון כבר התקשרו עם המערכת,
כמטרה לברר את האפשרות לערוך מיסעל כושור
תף בין כל המדינות היושבות לאורך חופי ים זה.
במיוחד עוררה עניין שיטת הבחירה הדמוקראי
מית, אשר תונהג עלידי "העולם הזה" בבחירת

אנטה וורשבסקה
עלתה מטולין ל'
פני שנה בלבד.
מזכירה בבית-ספר לפקידות, בת 19, גרה עדיין בבית-החלוצות.

רות פולק
מבלה את זמנה החופשי בתחביבה
האהוב: באלט ואקרובטיקה. היא בת
20, ילידת רומניה, עלתה לפני שמונה שנים. מקצועה: הצילום.

המלכה: כל צופה יקבל פתק בוחר, עליו יסמן
את בחירתו, ויטילו לקופי על מניין הקולות
יפקח רואה-השבון מוסמך. הפרס המחכה לזוכה,
פרט לתואר הנכסף: טיול לאורך חופי הים התי'
כון ואוסף מתנות יקרות. אף שתי סגנוניתה של
המלכה תזכינה בפרסים רבים ויקריייערך. בתחי'
רות זו מוזמנות להשתתף צעירות בנות כל הגילים.

שרה דרצ'ינסקי
ילדת תל-אביב בת
23, טייטה את ה'
סמינר לגנות. פקידה האוהבת לעסוק בעיקר בספורט השחיה.